AYTEN'İN ACIKLI AKIBETİNİ ANLATTILAR

www.arsivakurdi.org

İÇİNDEKİLER:

Ben Ve Kızım Ayten 7

Kontrgerilla Cinayeti 10

Resmini Gördüm;"Katil Budur" Dedim 11

Kızımı Jitem Öldürdü, Dosyası Ergenekon Kapsamına Alınsın: 15

Kirli Sakallının Yanındaki O Komutan Kim? 16

Bir Babanın Meclis Konuşması 18

Devletin Sesi Çıkmıyor 18

Cesedi Mezarlıkta Çoban Buldu 19

"Jitem'in Hesabını 'o'ndan Sorun" 19

Öyle Şeyler Duydum Ki 19

Silivri'ye Taşınan Chp'liler, Hıdır Amcadan Utanır Mı? 20

Faili Meçhul Cinayetler! 22

Ayten Öztürk Cinayeti, Mit Ve Yeşil 25

Ayten Öztürk'ün Otopsi Raporu 26

Suça Ortaklık 27

Yıldırımlar Yaratan Bir Irkın Ahfadıyız 30

Bir Babanın Çığlığı… 32

Ayten Öztürk Otopsisindeki Sır 32

Yıldırım Çarpması 32

Otopsi Raporu Konuşuyor 33

Aysel'in İntikamını Ayten' den Almak 34

Ayten'in Kardeşi: İnfaz Kararını Yeşil Yazdı 36

Yıllarca Bizi Duymadılar 38

"Parçalanmış Bir Kızın Babası Olarak Geldim" 38

Komutan Ahmet Yıldırım Mı? 41

Hıdır Amcanın Acısı Diner Mi? 41

Dilim Varmıyor Kirvem 46

www.arsivakurdi.org

Savcı Ve Doktorlar Çelişkiler İçin Ne Dedi? 48

'Adli Talep Olmadıkça Konuşmayacağım' 49

'Uydurmaları Yapanlar Devlete Kefen Biçenlerdir' 50

Sürpriz Tanık 50

Cumhuriyet Baş Savcılığına 51

Açıklamalar 51

Yeşil Hakkında Tutuklama Kararı 53

Mazgirt'in Hüzünlü Hıdır Babası 53

İtirafçılar, Yeşil'i Gösterdi 53

Komutanlar Cinayet Şüphelisi 57

Mit'e Yeşil Yazısı 57

"Bizi Yeşil'e Komutan Gönderdi" 58

"Mahmut Bey'e Götürün" ..... **Hata! Yer işareti tanımlanmamış.**

"Çiller'i Çağırın, Jitem'in Hesabını Sorun" 59

"Annesi Bile Emin Olamadı" 59

Yeşil Hakkında Tutuklama Kararı İlk Kez! 60

Ayten'in Öyküsü 60

Şüphelilerin Portreleri: 61

Yeşil'de Cinayetlerin Kasetleri Var 64

"Devlet Babamla Gizli Anlaşma Yapıyor" 69

Bir Kadın, Bin Ölüm Ayten Öztürk 78

Ölüm Kol Gezerken... 81

Dersim Dağlarına Gitti Düşlerim 83

Tahta Tekerleklerle Ceset Taşıyorlar 84

Vahşeti Kavramak 86

Dersim Katliamının Devamı 89

Dersim De Bir Gelincik 91

Güvercini De Vurdular 93

Yırtılan Fotoğraflar 94

www.arsivakurdi.org

Ayten'in Ma'kus Talihi 96

Bir Babanın İşkenceyle Öldürülmüş Kızının Cesedi Üzerinde Yaktığı Ağıt 97

Acımasız Bir Katillik, Zamanın En Büyük Suçu 100

Kayıplar Seremonisi Ve Ayten'e Mersiye 103

Hayatımın Çığlığı 106

'Devletten Ummazdım' 110

Ağıt 113

Ağıt 115

Acılı Yürekler 116

Hıdır Amca 118

Utandığım İçin Yazamadım 120

"Kızınızın Cesedi Bulundu…" 123

Ekler : 125

Kitaba dair bir-iki söz

İsmail Beşikci

"Ayten'in Acıklı Akıbetini Anlattılar" Hıdır Öztürk tarafından hazırlanmış bir çalışmadır. Bu çalışmada pek çok kişinin, kurumun Ayten'in akibeti hakkındaki düşünceleri, duyguları yer alıyor. Bu anlatımları, yazıları, haberleri, açıklamaları birbirine bağlayan hep Hıdır Öztürk'dür. Kitapda, baştan sona kadar Hıdır Öztük'ün anlatımlarını her yerde görüyoruz. Hıdır Öztük'ün bu üslubu çalışmaya önemli bir özellik veriyor.

Hıdır Öztürk'ün anlatımlarının ilk 10-12 sahifesini bu kitabın önsözü olarak kabul etmek mümkündür.

Herhangi bir ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketi, bazen bir-iki aileyi, hatta, bir-iki kişiyi odak notasına koyan bir incelemeyle de anlaşılabilir. Hıdır Öztürk ailesinin, Selim Çürükkaya ailesinin, Hıdır Öztürk'ün çocuklarıyla, kızlarıyla ilişkilerinin değerlendirilmesi de, son 30 yılı aşan Kürd mücadelesini açıklayıcı önemli boyutlar taşımaktadır.

1.Hıdır Öztürk 1935 de, Dersim'de Taptik Köyü'nde doğmuştur. 1956 da Dilif Hanım'la evlenir. Lise diplomasını aldıktan sonra 1961 de Hozat ilçesinde devlet memuru olarak göreve başlar. Küçük bürokrat. Resmi ideolojiyle, Kemalizmle herhangi bir sorunu yoktur. Aile, 1958 doğumlu ilk çocuğuna Aysel, 1960 doğumlu ikinci çocuğuna Ayten isimlerini verir. Bu tutum ailede, Kürdlük duygularının olmadığı hakkında bir fikir verebilir. Bu isimler Öztürk

www.arsivakurdi.org

soyadına da uygun olan isimlerdir. 27 Mayıs 1960 askeri darbesinin getirdiği ruhsal ortama da uygundur.

2. 1970'lerin ortaları… Baba Hıdır Öztürk, Tunceli Öğretmen Okulu'nda eğitim gören büyük kızı Aysel hakkında şunları söylüyor: "… Büyük kızımın üzerindeki kontrolümü yitirdiğimi çok geç anladım. Onu karşıma alıp konuşmaya başladığımda, kendisini ikna edecek fikir ve düşüncelerimin olmadığını ilk tartışmamızda farketmiştim. Kızım Kürt olduğumuzu ve ülkemizin de sömürge olduğunu söylüyordu. Bu lafları duyunca dilim tutuldu, korkuların depreşti, çaresizliğim dizlerime oturdu. Doğrusunu söylersem, kızımla tartışmaktan çekindim."

Aile içinde, okul ortamında, bu duyguların ve düşüncelerin Aysel'de nasıl geliştiği başlı başına bir konudur. Aysel'in Türk solundan Halkın Kurtuluşu çevresinde yer aldığını da belirtmek gerekir.

3.Aysel'in, Öğretmen Okulu'ndan Selim Çürükkaya ile arkadaşlığı. Gençlerin birbirini sevmesi, sevgiye dayanan nişanlılık, evlilik… Sünni Selim Çürükkaya, Alevi Aysel Öztürk…

4.12 Eylül 1980… Aysel Öztürk'ün, Selim Çürükkaya'nın cezaevine konulmaları… 12 Eylül Diyarbakır zindanı… 1980-1982 Sıkıyönetim kumutanlığınca, mahkemede, yazılı savunmanın, siyasal savunmanın yasaklanması…1982 ölüm orucu direnişi. Hayri Durmuş'un, Kemal Pir'in, Akif Yılmaz'ın ve Ali Çiçek'in yaşamlarını yitirmesinden sonra, yazılı savunmanın kabulü…

El yazısı ile yazılan savunmalar… Binlerce sayfa tuttuğu belirtilen savunmamalar… Ama bu savunmaların tek satırının bile elde olmamış olması… Bunlar da sürecin nasıl geliştiğine dair çok önemli bilgiler veriyor.

5.1986 yılı. Aysel Diyarbakır'da tahliye oldu. Tahliyeden hemen sonra, zindanda uğradığı işkencelerin yarattığı hastalıklardan dolayı Bingöl hastanesinde ameliyat oldu. Hasta yatağında tekrar gözaltına alındı. Tehdit edildi. Serbest bırakılınca 1986 yılı içinde dağa çıktı, gerillaya katıldı.

6. Aysel'in ardından, Selim'in üç kardeşi daha dağa çıktı. Hasan Çürükkaya Adana İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi mezunuydu. 1992 de Bingöl'de, Genç'e bağlı Sivan'ın bir beldesinde, pusuya düşürülerek şehit edildi.

Ömer Çürükkaya, Fırat Üniversitesi'ni terk ederek dağa çıktı. On yıl kadar Dersim Dağları'nda kaldı. 1996 kış aylarında, Aliboğazı mevkiinde, bir çatışmada şehit oldu.

Sait Çürükkaya, Çukurova tıp fakültesini terk ederek dağa çıktı, on yıl kadar dağda gerilla komutanı olarak kaldı, şu anda Almanya' da yaşıyor.

Selim'in en küçük kardeşi mücadele sürecinde yakalandı, tutuklandı. 12 yıl cezaevinde yattı. Daha sonra serbest bırakıldı.

www.arsivakurdi.org

7.Selim Çürükkaya'nın babası (babanın adı da Selim'dir) 1978 Sonbaharında, oğlu Selim için Aysel'i istemeye gider.

Dini bütün babanın acıklı bir sözü var: "Ben hayatımda iki kez Dersim'e gittim. Birincisinde kız istemeye, (1978 Sonbaharı) ikincisinde oğlum Ömer'in cenazesini almaya…(1996 kış ayları)

Hayatın normal bir akışı var. Genellikle çocukları, dedelerini, babalarını toprağa verirler. Ama bu Kürdlerde böyle olmuyor. Dedeler, babalar, henüz yirmili yaşlarını yaşayan çocuklarını, bazen daha küçük yaşlarda olan çocuklarını, torunlarını toprağa veriyorlar. Hayatın normal akışı Kürdlerde neden yaşanamıyor? Dikkate değer bir soru…

8.1990'ların başları… Selim'in tahliyesi. Selim'in, İstanbul'da Yeni Ülke'de çalışmaya başlaması… Bay Muhalif… Daha sonra Avrupa basın temsilciliği…

9. Cezaevi yaşamı süresince, ailelerin evlatlarına gerekli ilgiyi şefkati göstermeleri. Onların düşüncelerine tutumlarına katılmasalar da, ilginin, şefkatin, ziyaretin vs. hiç eksik olmaması. Karakol kapılarında, nizamiye kapılarında, cezaevi kapılarında vs. aileler de zamanla siyasallaşır.

Burada da hayatın normal akışına aykırı bir süreç yaşanıyor. Sürgün yaşamından dolayı çocukları, dedelerinin, babalarının, analarının vs. cenaze törenlerine katılamıyor. Bu kadar vefakar, fedakar, cefakar ebeveynlerin cenaze törenlerine katılamamak, çocuklarda, derin ruhsal duyguların birikmesine neden oluyor. Selim Çürükkaya, Dursun Ali Küçük bu duyguları zaman zaman dile getiriyor.

10. 32 yaşındaki Ayten'in zorla kaybedilmesi, (27 Temmuz 1992) Çok ağır işkencelerle katledilmesi (8 Ağustos 1992)

11.Aysel'in ve Selim'in Beka'da karşılaşmaları, Abdullah Öcalan'a muhalefet, PKK'den ayrılma, Avrupa… Apo'nun Ayetleri, Sırlar Çözülürken…

12. Soma ma Diya

13.Kurdistan aktuel

14. Aradan 19 yıl geçtikten sonra, Baba Hıdır Öztürk'ün, TBMM'de, İnsan Hakları Komisyonu'nda yaptığı konuşma, 14. 12.2011

15. Ayten'in Acıklı Akıbetini Anlattılar kitabının hazırlanması

Bütün bu dönemlerin ayrıntılı bir şekilde incelenmesi, son 30 yılı aşkın bir süredir devam eden mücadele , Kürd savaşı, PKK savaşı hakkında, çok önemli bilgiler verir.

Xxx

www.arsivakurdi.org

Kadının gerillaya katılması, Kürd toplumunda yaşanan çok önemli bir gelişmedir. Kadının gerillaya katılması, gerilla hareketinin gelişkinliğinin, olgunluğunun, ve gücünün de göstergesidir. Gerillaya katılan kadın, toplumsal ve siyasal faaliyetlerin yürütülmesinde de önemli roller almaktadır. PKK'de, BDP'de gelişen eşbaşkanlık durumu bu bakımdan önemlidir.

Kadının gerillada, toplumsal ve siyasal faaliyetlerde, "erkekleşmiş bir kadın" olarak değil, kadınlık duygularını, değerlerini koruyarak yaşaması çok daha önemlidir.

Xxx

Ayten'in Acıklı Akıbetini Anlattılar, 1990'larda, Kürdistan'ın çok önemli bir tanığıdır, belgesidir. Hıdır Öztürk'ü bu çalışmasından dolayı kutluyoruz.

www.arsivakurdi.org

BEN VE KIZIM AYTEN

Ben baba Hıdır Öztürk, 1935 Yılında o günkü adıyla Dersim'in, 12 hanelik Taptik Köyünde doğdum. Dört erkek, üç kızkardeşim vardı. Biz, hayvancılık ve tarımcılık ile geçinirdik. Köyümüz dağlık bir bölgede kurulduğu için, büyük tarlalarımız yoktu, düzlük alanlardaki ormanları keserek tarla haline getirdiğimiz toprakları ekerek geçimimizi sağlıyorduk. Dersim kırımını üç yaşında olduğum için hatırlamıyorum, beş veya altı yaşımda iken köyümüze askerlerin geleceği haberi ulaşınca, annemin biz küçük çocukları götürüp ormanda sakladığını hala anımsıyorum. 8 yaşına bastığımda köyümüze yaklaşık bir saat uzakta Fındıkan' daki ilkokula gitmeye başladım. Bizim köyden, on çocuk, yaz kış demeden her gün bu okula gider gelirdik. Türkçeyi de yine bu okulda öğrendim. 13 yaşında okulu bitirince, Malatya 'da yatılı ortaokulu kazandım ve oraya gittim.

Lise diplomamı aldığımda çok mutluydum, çünkü bu diploma sayesinde 26. 4. 1961 tarihinde Tunceli'nin Hozat ilçesinde Devlet Memurluğuna başladım. 1956 Yılında Dilif Öztürk ile evlendim. İki Yıl sonra ilk kızım Aysel doğdu. Hozat' tan tayinimi Tunceli merkeze aldırdım. Ailem henüz köyde kalıyordu. Bende köyümüz Taptik'e gidip geliyordum. Daha sonra ikinci kızım doğdu. Birinci kızımla kafiyeli olsun diye adını Ayten koydum. İki kızdan sonra bir oğlumun olmasını istiyordum. Doğan üçüncü çocuğum da kız olunca adını Yeter koydum. Demek ki Allah'ın iyi kuluymuşum ki "yeter" itirazımı kabul ederek bana bir erkek çocuk verdi. Ona da Hüseyin adını verdim. O günlerde atamam Diyarbakır'a yapıldı. Maaşım yeterli olmadığı için ailemi yanıma alamazdım. Uzun uğraşılarım sonucunda tekrar tayinimi Tunceli'ye aldırdım. Dördüncü kızım Makbule 1969 yılında doğdu. 1970 yılında eşimi ve çocuklarımı ancak yanıma alabildim. Benim fazla imkânım yoktu, çalışmak zorundaydım, bu yüzden fazla okuyamadım. Çocuklarımı okutmak üniversitelere göndermek istemiştim. Tunceli de okuma imkânı vardı, çocuklarımın tümünü okullara yolluyordum. Büyük kızım Aysel, Kalan lisesinin orta bölümünde, kızım Ayten ile Yeter ise Atatürk ilkokulunda öğrenci idi. Tunceli'ye taşındığımız ilk yıl, ikinci oğlum doğdu, halası ona Tuncer adını koydu. Tek kişilik maaşım bizi zor geçindiriyordu. Bu yüzden kışın şehirde okuyan çocuklarım, yazın köye gidiyor, tarlalarda çalışarak, hayvanlarımızı güderek, kışlık yiyeceklerimizi tedarik ediyorlardı. Oğlum Bülent'te doğduğundan nüfusumuz iyice artmıştı. Büyük kızım, Tunceli öğretmen okuluna kaydını yaptırdığında, diğer üç çocuğum ilkokulu bitirip ortaokula başlamışlardı. Okullarda sağ sol fikir tartışmaları bu tarihte her yerde yaygınlaşmıştı. Ben çocuklarımı bu akımların dışında tutmak için çaba harcıyordum. Ama fikirler bazı hastalıklar gibi bulaşıcıydı, ne kadar tedbir alırsanız alın, size bulaşmanın bir yolunu bulurlardı. Büyük kızım Aysel'in Halkın Kurtuluşu isimli bir grupla ilişkisinin olduğunu öğrendiğimde çılgına döndüm. Karşıma alıp nasihatlerde bulundum, okuması gerektiğini, yaşının henüz küçük olduğunu söyledim. Bana okuyacağına dair söz verdi.

Benim bütün çabam, çocuklarımı okutmak, onları meslek sahibi yapmak, topluma yararlı birer evlat haline getirmekti. Büyük kızımın üzerinde kontrolümü yitirdiğimi ise, çok geç fark

www.arsivakurdi.org

ettim. Onu karşıma alıp konuşmaya başladığım da kendisini ikna edecek fikir, düşüncelerimin olmadığını ilk tartışmamızda fark etmiştim. Kızım, Kürt olduğumuzu ve ülkemizin de sömürge olduğunu söylüyordu. Bu lafları duyunca dilim tutuldu, korkularım depreşti, çaresizliğim dizlerime oturdu. Doğrusunu söylersem kızımla tartışmaktan çekindim. Zaten aradan fazla zaman geçmemişti ki Öğretmen Okulunda aynı sınıfta okuyan bir arkadaşını sevdiğini öğrendim. Buna da engel olmaya çalıştım ama imkânsızdı, hükmümün bir sınırının olduğunu ilk kez orada anladım. Kızımın sevdiği genç sunniydi, bunu bahane ederek ikna etmeye çalıştım ama ileri sürdüğüm bütün gerekçelerimi çürüttü. Kızımın beşik kertmesi sözü ne sarıldım, onunda bir yararı olmadı. Kızımı istemeye geldiler. Çok düşündüm. Suniler ile aleviler arasındaki bu kan, bu kin, bu düşmanlık bitsin, son bulsun diye sonunda evlenmelerine izin verdim. Doğrusunu söylersem; büyük kızım okuldan mezun olup gelin gidince, diğer çocuklarıma kol kanat oldum, onların bir belaya bulaşmamaları için elimden gelen her şeyi yaptım. Kızım Ayten, liseyi bitirir bitirmez Elazığ' da kendisine bir iş buldum. Gerçi evlatlar arasında ayrım yapılmaz derler ama kızım Ayten'i çok severdim. Narin bir yapısı vardı, masum, melek gibi bir kızdı, yalan nedir bilmezdi. Bana ve annesine bağlıydı, arkadaş canlısıydı, sözümüzden çıkmazdı, ürkek bir güvercin gibiydi. Liseyi bitiren oğlum Hüseyin'i hemen askere yolladım. Askerliğini bitirip Tunceli'ye gelen oğlumu, başına bir iş gelmesin diye Elazığ'da kalan ablası Ayten' in yanına yolladım. Kızım Yeter yüksek bir okulu kazanmıştı. Küçük kızım Makbule ise hemşirelik okuluna gidiyordu, diğer iki oğlum ise lisede okuyorlardı. 12 Eylül 1980'de askeri darbe yapılmıştı.

Büyük kızım Aysel ve damadım Selim Çürükkaya yakalanıp Diyarbakır cezaevinine konulmuştu, ama diğer çocuklarımı siyaset dışında tutabilmeyi becermiştim. Evladı olanlar bilir, evlat acısını ancak onlar anlar, Diyarbakır cezaevinde tutuklu olan kızımın ziyaretine ben ve eşim fırsat buldukça giderdik. Oraya diğer çocuklarımızı asla götürmezdik. Cezaevinin duvarları arasında olan bitenleri de çocuklarımıza pek anlatmazdık, üzülmelerini, olan bitenleri bilmelerini istemezdik. Diyarbakır cezaevinde kızıma yapılanları duydukça uykularım kaçtı. Diğer çocuklarımın geleceğinden daha fazla endişe etmeye başladım ve bir yolunu bulup büyük oğlumu Hollanda'ya yolladım, gitti orada kendine iş buldu, çalıştı bizlere de yardımcı oldu. Diğer oğlum ise, üniversiteyi kazandı İzmir'e yerleşti, orada okumaya başladı. Küçük kızım hemşire olmuştu. Tunceli de hastanede iş buldu. Diğer kızım tekniker olarak toprak su işlerinde işbaşı yapmıştı. Büyük kızım, Diyarbakır cezaevinden tahliye olduğunda ağır hastaydı, birkaç kez bizi ziyaret etti, kayınbabasının evin- de kalıyor, tedavi olmaya çalışıyordu. İki kez ameliyat oldu, ikinci ameliyattan çıktıktan beş gün sonra kaldığı ev basıldı, hasta haliyle yataktan alıp götürdüler, on altı gün gözaltında kaldı, ona ne dediler, ne hakaretlere maruz kaldı bilmiyoruz! Bırakıldıktan sonra ortalıktan kayıp oldu. Gidiş o gidiş! Artık hiçbir yerde onun izine rastlayamadım. Su oldu ateşe mi döküldü desem, rüzgâr oldu uzaklara mı esti desem, ne diyeceğimi bilemedim. O yıllarda yani 1990'larda Tunceli'de özel idarede şef olarak Vali'nin emri altında çalışıyordum.

Büyük kızımın dağlarda olduğunu gazeteler yazmıştı. Herkes gibi ben de bunu gazetelerden okumuş, duymuştum. Dağa çıkanlar ile eskiden Yemen'e gönderilenler arasında bir benzerlik vardı, gidenler bir daha geri gelmezdi. Hükümetlerin, orduların bile hükmü

www.arsivakurdi.org

geçmezdi o dağlara. Ben nasıl ulaşabilirdim ki? Nihayet 1990 Yılının sonunda dağdaki kızımın yurt dışına çıktığını duyduğumda, rahat bir nefes aldım, hepimizi yakan bu kocaman yangından artık çocuklarımı kurtardım diye düşündüğüm anda, evim yıkıldı, tar u mar oldu ve ben de sonunda terki vatan oldum. Ayten'imi kaçırdılar. Burnunu, kulaklarını ve dudaklarını kestiler, güzel gözlerini oydular… Kolum kanadım kırıldı, dizimin dermanı kalmadı, kalbim bu acıya dayanmadı ve ben de Şair Ümit Yaşar Oğuzcan 'ın şiirine mahkûm oldum:

"Ben bir Ayten'dir tutturmuşum
Oh ne iyi Ayten'li içkiler içip sarhoş oluyorum ne güzel
Hoşuma gitmiyorsa rengi denizlerin
Biraz Ayten sürüyorum güzelleşiyor
Şarkılar söylüyorum Şiirler yazıyorum
Ayten üstüne
Saatim her zaman Ayten'e beş var
Ya da Ayten'i beş geçiyor
Ne yana baksam gördüğüm o
Gözümü yumsam aklımdan Ayten geçiyor
Bana sorarsanız mevsimlerden Aytendeyiz
Günlerden Aytenertesidir. "

Böyle odaklandım ben melek kızıma, nazlıma kimsesizime, fakirime.

Onsuz edemediğim zamanlar da bu kez sığınırım Hasan Yıldız'ın dizelerine:

"Kızılca kıyamet kopar
Gönül körfezimde
Düşer aksi sedası hüznün hülyalarıma
Sayıklarım adını her uyanışımda
Sensizliğin avazı çığlık çığlığa
Yorgun düşer sabahlarıma
Ya gittiysen...
Korkutma beni Ayten. "

27 Temmuz 1992 Tarihinde kaçırılan, 11 Gün sonra Elazığ Asri mezarlığına yakın bir arazide cesedi yarı gömülü halde bulunan kızım Ayten Öztürk'ün cenazesini, hastaneden alarak Dersim'e götürdük. Kızımın cenazesi doğduğu Taptik köyünde çok sayıda kişinin katıldığı bir törenle gömüldü. O tarihlerde İstanbul'da yayınlanan Yeni Ülke gazetesi bu olayı aşağıdaki gibi kamuoyuna bildirdi:

www.arsivakurdi.org

Kontrgerilla Cinayeti

"Kontrgerilla Cinayeti lanetlendi. Mazgirt ilçesine bağlı Paxnik (Kepektaşı) köyünde 27 Temmuz'da kontrgerilla tarafından kaçırılıp işkence edilerek öldürülen Ayten Öztürk için 12 Ağustos günü Dersim'de bir cenaze töreni düzenlendi ve esnaf kepenk indirdi. Ayten Öztürk, 27 Temmuz günü saat 17. 30 sıralarında evinden arkadaşlarına giderken yolda kimliği belirsiz üç kişi tarafından beyaz bir arabaya konularak kaçırılmıştı. Kaçırılma olayından sonra ailesi Mazgirt ve Tunceli cumhuriyet savcılığına, Tunceli Emniyet Müdürlüğüne ve Peri (Akpazar) karakoluna başvuruda bulunmuş, fakat bir sonuç alınamamıştı.

Öztürk ailesi, çaresiz bir şekilde aramalarına devam ederken, 11 Ağustos günü Elazığ Emniyeti tarafından telefonla aranmış ve bunun üzerine Ayten Öztürk'ün babası Hıdır öztürk Elazığ'a gitmişti. Elazığ'da Emniyetin kendisine "*Asri mezarlıkta bir kız cesedi bulunmuş,* " demesi üzerine mezarlığa giden Hıdır Öztürk, hunharca öldürülen kızının cesedini, yapılan işkencelerden dolayı tanımakta zorluk çekerek teşhis etmiş ve cenazeyi Tunceli'ye getirmişti. Görkemli cenaze töreni cenaze Elazığ'dan yola koyulduktan sonra Tunceli'de halk, cinayete sessiz kalmamak için harekete geçti. Yaklaşık yüz araçtan oluşan bir konvoy ile cenazeyi karşılamak için yola çıkan kitle, saat 14. 00 sıralarında Elazığ'dan cenazeyi getiren araçların katılımı ile büyüyerek Tunceli Şehir merkezine girdi. Şehir merkezinde Ayten Öztürk'ün evinin önünde bir süre bekletilen cenaze, daha sonra doğum yeri olan Taptik köyüne götürüldü. Çevrede yoğun bir biçimde bulunan devlet güçlerinin olaya müdahale etmedikleri görüldü. Saat 15. 30 sıralarında Taptik köyünde cenaze Kürt bayrağına sarıldı, daha sonra yaklaşık iki bin kişinin katıldığı bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüş esnasında ve mezarlıkta "*Ayten namırın, şehit namırın, Ayten'ler ölmez şehitler ölmez,* "sloganları atıldı. Bu arada mezarlıkta bir konuşma yapan İHD şube başkanı Ali Özler şunları söyledi: "*Hepimiz huzursuzluktan, can güvenliğinin olmayışından söz ediyoruz. Bu masum insanların cinayete kurban gitmeleri kirli savaşın kimler tarafından kışkırtıldığının apaçık kanıtıdır. Kirli savaşın sorumlusu Kürt halkı, Kürt tarafı değildir. Savaş isteyen, masum insanları hunharca vahşice katleden kontrgerilla ve onun arkasındaki güçlerdir. Yüzlerce faili meçhul cinayeti sorgulamayan mevcut iktidardır,* "' dedi. Daha sonra mezarın başında halaylar çekilerek, tören olaysız bir şekilde son buldu. Dersim esnafı ise Ayten Öztürk'ün hunharca ölümünü protesto etmek için kepenk indirdi. Bu arada polisler çarşıda dolaşarak esnafı kepenk açmaya zorladı ve kepenk kapatmak gerekçesi ile esnafı gözaltına aldı. Bir gün sonra esnaf serbest bırakılmasına rağmen, Dersim' de gergin hava sürüyor. "

15 Ağustos 1992

Kızımın kaçırıldığını duyduğumda bu işin devlet tarafından yapılabileceği ihtimali aklımın köşesinden bile geçmedi. İlk başta birilerinin kızımı evlenmek amacıyla kaçırdığını düşündüm. Onunla aynı iş yerinde çalışan arkadaşlarından şüphelendik, hatta bunlar hakkında şikâyetçi olduk, savcılık ve polis aniden harekete geçerek isimlerini verdiğimiz kişileri yakaladı. Ama kızımın cesedi parçalanmış, yüz derisi soyulmuş halde bulununca, savcıların, polislerin, Tunceli valisi ve Tunceli alay komutanının bana karşı tavır ve davranışlarına tanık olunca, kızımı kimlerin öldürdüğünü anlamaya başladım. Kızım öldürüldükten bir müddet

www.arsivekurdi.org

sonra SHP listesinden Siirt Milletvekili seçilen Zübeyir Aydar, bir heyetle evime gelerek benimle görüştü, O heyete, Tunceli Valisinin, asker ve bürokrasisinin kızım öldürüldükten sonra bana karşı tavrının dikkat çekici olduğunu anlattım. Siirt Milletvekili, benim şikâyetlerimi Türkiye Büyük Millet meclisine taşıdı. Onun sorularına dönemin içişleri bakanı tarafından verilen yanıtta da (2) görüldüğü gibi dönemin Tunceli valisinin bana ve aileme yaptığı haksızlıkları mahkemeye taşımış ve bütün konularda mahkeme beni haklı bulmuş ama maalesef Vali hakkında hiçbir yasal işlem yapılmamıştır.

Cenaze töreninden birkaç gün sonra Dersim'de adeta susturulduk. Bütün kapılar yüzümüze kapanmıştı. Oturduğum Özel idarenin lojmanından vali Aslan Yıldırım'ın yazılı talimatıyla dışarı atıldım. Kızımın ölümünden dolayı bana başsağlığı bile dilemeyen Valinin emri altında çalışmamın artık mümkün olmadığını anladığım için, emekliliğimi istedim. Hiçbir konuda kimselerle konuşmamamın ortamı oluşturuldu. Savcılar ve emniyet, olayla ilgili ifadelerimize başvurmaya gerek görmedi bile, kimse açık söylemiyordu ama herkes devletin bilgisi dâhilinde kızımın kaçırıldığını ve öldürüldüğünü biliyordu. Aradan zaman geçti, kızımın akıbeti ile ilgili hemşerim Adalet Bakanı Seyfi Oktay'a faillerin bulunması için Tunceli İnsan Halkları Derneği ve avukat aracılığı ile başvurdum,(3) ama yanıt bile alamadım

2006 Yılında Yeşil olarak tanınan Mahmut Yıldırım'ın resimleri basında yer aldı. Bu fotoğrafları görünce 1992 tarihinde Tunceli Alay Komutanlığına giden ben ve iki kızım, orada polis memuru olarak bize tanıtılan sakallı kişinin, Mahmut Yıldırım olduğunu anladık.

Bunun üzerine Selim Çürükkaya kızım Makbule Öztürk ile bir röportaj yaptı ve yayınladı.

Resmini gördüm;"Katil budur" dedim

Selim Çürükkaya: *1 Şubat 1997 tarihli gazetelerde yayınlanan "Yeşil" kod adlı Mahmut Yıldırım'ın fotoğrafını görünce beni telefonla aramış, "Bu fotoğrafın ardındaki gerçeği anlatmak istiyorum" demiştin. Bunun için seninle görüşmeye geldim. Seni dinliyorum!*
M. Öztürk: Gazetelerde katilin fotoğrafını görünce çarpıldım, şoke oldum, dilim tutuldu, ellerim titredi, midem bulandı, hayatımın trajedisini yeniden yaşadım, ablamın kesilmiş burnu, oyulmuş gözleri, paramparça edilmiş o güzelim yüzü gözlerimin önünden geçmeye başladı.

-*Nasıl?*

-Fotoğraftaki adam ablamın katiliydi!

- *Tahmin mi ediyorsun, yoksa kanıtların mı var?*

- Kanıtlarım var. 1992 yılının ilkbaharında Tunceli Alay Komutanı, babam Hıdır Öztürk' e: "Üç kızını alarak benim makamıma gel" diye haber yollamıştı, Ben, ablam Yeter, ablam Ayten babamla birlikte bir taksiye binerek Tunceli dağ komando Alay Komutanlığına gittik. Alay komutanının odasında fotoğrafı gazetelerde yayımlanan adam da vardı.

-*İyi tanıyor musun, bu adam mıydı?*

www.arsivakurdi.org

- Evet, iyi tanıyorum; kaşları, sakalı, bıyıkları, boyu, bakışları ile resimdeki adamın ta kendisiydi... Ve Alay komutanı bu adama "Ahmet bey " diye hitap ediyordu.

- *Jitem kurucularından Binbaşı Cem Ersever' in itiraflarını okudunuz mu?*

- Okudum. Orada "Yeşil" kod adlı kişinin Ahmet Demir adını kullandığını yazıyor.

-*Alay komutanı neden sizi çağırmıştı?*

- Aslında bizi Yeşil, yani Ahmet Demir, yani Ahmet bey, Mahmut Yıldırım'a göstermek için çağırdığı her halinden belliydi. Fakat babama: "Senin kızlarından birinin daha dağa çıktığına dair bir duyum aldık, onun için sizi çağırdık, demek ki yalanmış" dedi. Sonra bize bir nasihat nutku çekti. Bu anda Alay komutanının "Ahmet bey " diye hitap ettiği kişi biz üç bacıyı dikkatle süzüyor, arasıra bazı sorularla oturduğumuz yerlerin adreslerini soruyor, öğrendiklerini bir kâğıda not düşüyordu.

- *Sizce bu adam alay komutanlığının odasında hangi yetkiyle kalıyordu?*

- Biz adamı istihbarat veya sivil polisten bir yetkili olarak tahmin ediyorduk.

-*Bu görüşmeden sonra mı ablanız kaçırıldı?*

- 27Temmuz 1992 gecesi ablam Ayten Öztürk Tunceli ili Mazgirt kasabasına bağlı Kepektaşı köyündeki evinden kaçırılmıştı!

-*Olayı nasıl duydunuz?*

-Komşuları anneme telefonla bildirdiler

-*Kaçırıldığını gören olmuş mu?*

-Çocuk yaşlardaki bir tanık, ablamın dört kişi tarafından zorla beyaz renkli Renault marka bir taksiye dört kişi tarafından zorla bindirildiğini bize söyledi. Çocuğun ifadesine göre zorbaların ikisi sakallıydı.

- *Siz ayrıca bir araştırma yaptınız mı veya devletin savcısına başvurdunuz mu?*

-Babam savcılığa ve polise başvurdu "Kızın dağa çıkmış"dediler. Annemle, babam birileri evlenmek amacıyla kızımızı kaçırmış düşüncesine saplandıkları için araştırmamızın yönünü saptırdılar ama daha önce Tunceli Alay Komutanlığının odasında yüreğime düşen kuşku, beynimde gerçeğe dönüşmeye başlamıştı bile.

-*Ablanızın akıbeti ne oldu?*

- 8 Ağustos 1992 Günü telefonumuz acı acı çaldı. Ahizeyi kaldırmaya cesaret edemedik, sanki kaldırmazsak melek ablamız ölmeyecekti. Telefon ağlayarak çalıyordu adeta. Sonra annemin titreyen elleri telefona uzandı. Bir kaç dakika sonra annem telefonla birlikte sustu! Bayıldı annem. Ailece Elazığ devlet hastanesine gittik, kalp hastası babam, sağ eliyle kalbini bastırmış, korkudan tutmayan ayaklarını yerde sürüklüyor. Yanında yürüyen bizlere ölü gözlerle bakıyordu. Annem saçlarını yolarak, ağıt yakıp yürüyordu. Hepimiz perişan bir halde hastane morguna girdiğimizde, bir gurup polis önümüzü kesti, polisin biri anneme "Bulunan ölü senin kızındır, bacılarına benziyor" deyince, perişan halinden sıyrılan annem, yavrusunu koruyan bir dişi kaplan gibi polise saldırarak :"Kızımı siz öldürdünüz, siz öldürdünüz ki kızım olduğunu söylüyorsunuz"diye bağırdı. Annemi teskin ederek cesedin bulunduğu yere

www.arsivakurdi.org

yürüdük, bir görevli cesedi örten bezi kaldırınca, babam dizüstü yere çöktü, annem çığlık atarak saçlarını yolmaya başladı.

Paramparçaydı ceset, burnu kopuk, kulakları kesik, gözleri oyuktu. Dudakları mosmor, yanakları siyah vişne rengi kanla dolup çürümeye yüz tutmuştu. O an çürümüş insan etinin kokusunu hissettim genzimde. Cesedin hiç bir tarafı ablama benzemiyordu, cesedin yüzünde ablamın güler yüzünü aradı gözlerim; küçük burnu, insanın içini burkan günahsız, mahzun bakışları, incecik dudakları, zeytin renkli gözleri yoktu ablamın. Bunların yerinde yüreğime ve beynime işleyen bir korku, bir dram ve bir kâbus vardı. Donup kalmıştım, dönmüyordu dilim, elim kalkmıyor, ayaklarım beni musalla taşındaki cesede ulaştırmıyordu. Ablam Yeter, nişanlım, annemle babam, hepimiz zomlanmış bir film karesindeki fotoğraf gibiydik. Önce annem hareketlendi; yüzünden kızını tanıyamayacağını anlamış olacak ki ayaklarını incelemeye başladı, gözleri ayak parmakları arsındaki küçücük bene takılınca, yüreğimizi kanatan çığlığını kopardı. Bu ara diş doktoru nişanlım cesedin ağzındaki dişleri inceledi "Bu benim dolgumdur " diye mırıldanınca, koroya dönüştü ağlamamız.

Gazetelerde katilin fotoğrafını görünce bunları yeniden yaşadım, şimdi anlatırken bir daha yaşıyorum. Ablamın yüzü bir gül bahçesi kadar güzeldi, çiğnediler o gül bahçesini... Musalla taşında postallarla çiğnenmiş gül yapraklarını, gül tohumlarını ve gül köklerini gördüm, kana, kine öfkeye ve çaresizliye bulanmış olarak. Ablamın yüzü eski Mezopo tamya'daki Semiramis' in bahçeleri gibiydi, ama ablamın yüzü o bahçeler gibi barbarlar tarafından çiğnendi. Donuk kaldı gülücüğümüz dudaklarımızda... Bahçelerimiz viran oldu... Bülbülümüzün küçük yüreği gülün dikenine takıldı... Baykuşların öttüğü diyar oldu ülkemiz... Sırtlanların ceylanları, çakalların aslanları boğduğu mekân oldu Mezopotamya'mız.

-*Cenazeyi Dersime' mi götürdünüz*?

- Dersim e götürdük, ablamın ölüsü Dersim' i ayağa kaldırdı. O'nun ölüsüyle Dersim' i korkutmak isteyenler, o gün çok korktular ve ablamın ölüsü Dersim'deki korkuyu öldürdü.

-*Cenaze töreni yapıldı mı?*

- Dersim yas tuttu. İşçiler işe gitmedi. Esnaf kepenk açmadı, arabalar yolcu taşımdı o gün. Dersim'de ne kadar araç varsa ve bu araçlar ne kadar yolcu taşıyabiliyorsa ablamın gömüleceği Taptik köyünün yoluna dizildiler. Başı sonu görünmez bir konvoydu. Korku duvarlarını yıkan kadınlar, özgürce ağıtlar yakıyorlar, gençler özgürlük türküleri söylüyorlardı.

-*Ağlıyor muydunuz?*

- Hayır, hiç kimse ağlamıyordu artık, mezarın başında türküler söylendi, şiirler okundu, halaylar çekildi. Annem kefen yerine kızına gelinlik giydirerek gömdü.

-*Mezarını yaptırdınız mı?*

- Annem, kızının mezarının üzerinde mermerden bir ev yaptırdı, pencerelerinde sürekli mumlar yanıyor, karanlıklara inat. Ve beyaz gelinlikli prensesi mermer sarayından ebedi bir suskunlukla bizi izliyor.

- *Sence ablanı neden hunharca öldürdüler?*

www.arsivakurdi.org

- İki nedenden ötürü; birincisi dağda gerilla olan büyük ablama duydukları kin, ikincisi de Dersim halkına gözdağı vermek...

-*Sizi neden ifadeye çağırdılar ki?*

- Bizimki ifade verme falan değildi. Alay komutanının bizi "Ahmet beye" göstermesi, adreslerimizi ona vermesi ve bizden birisinin kurban olarak seçtirmesiydi. Bu görüşmede bu adamın bizimle ilgilenmesi bizi hayli rahatsız etmişti, görüşme öncesi babamızı eleştirmiştik, gitmek istememiştik görüşmeye, babam adeta zorla götürdü bizi. Eve döndüğümüzde yüreğimize bir kuşku girmişti. Artık adımlarımızı dikkatle atıyor, bize çevrilen her kuşkulu bakıştan ürperiyor, korkuyorduk.

Nihayet korktuğumuz başımıza geldi!

Perşembe, 02 Aralık 2010

Kızım Aysel Öztürk 2010 Yılının bir Temmuz sıcağında katledilen bacısı Ayten'i anmış ve şu satırları yazmıştır:

"Ah Gülüm!

Temmuz ayında faili meçhul cinayetleri gazetelerden okuyunca sen aklıma geldin. Bir girdaba düştüm sanki. Her an boğulur gibi oluyorum. Ellerim titriyor. Ayaklarım birbirine dolanıyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Şuurum bir gidip bir geliyor. Kalp atışlarım yavaşlıyor. Yüreğim deli divane. Anlayacağın günün moda deyimiyle, Tsunami geçirmiş gibiyim. Dün yollardaydım. Ormanlarda yağan Temmuz yağmurlarının kuytu karanlığında seni andım. Yine sensiz ve tek başıma seni düşündüm bacım! 1992 Temmuzuna gittim Duesseldorf'tayım. Orada kaçırıldığının haberini telefonla aldım.

Sen o zaman Dersim'de Kepektaşı nahiyesinde sekreter olarak çalışıyordun. Sıcak bir günün ortasında evinin önünde dört cani yolunu kesmiş. Seni bir beyaz Reno arabaya koyup kaçırmışlardı. Bir çocuktan başka kimse duymadı, görmedi söyleyemedi kaçırılışını. İnsanlar da hayvanlar, dağlar, ırmaklar, ölüler gibi sustu.

Babam korktu, annem bulunman için Munzur ve Düzgün Baba'ya yalvardı. on bir gün sonra Elazığ asri mezarlığında oynayan çocuklar, toprağın üzerinde bir el bulmuşlar. Eli yerden kaldırmak istemişler. Elin yere gömülü bir gövdeye bağlı olduğunu anlayınca, muhtara haber vermişler. Acı haberle hastaneye ulaşan sevdiklerin, seni tanıyamamıştı gülüm! Çünkü zalimler kafa derini yüzmüş, masum bakışlı ve zeytuni gözlerini oymuştu. Kulaklarını ve öpülesi burnunu kesmiş, kuğu gibi boynunu iple boğmuşlardı. Tanınmaz haldeymişsin gülüm! Annem ayak parmağındaki benden, diş doktoru enişten, kendi yaptığı ağzındaki dişten tanımıştı. En çok neye yıkıldım biliyor musun gülüm? Cellâtlar, boğulmanda kullanılan ipi, kesilen saçlarını, küpelerinin bir tekini ve saç bağını bir naylon torbaya koyup: "Al teyze hediyen" diye annemize vermişlerdi. Annem hediyesini alıyor. Elazığ çarşısına varıyor. Senin için bir gelinlik satın alıyor. Eline kına yakıyorlar ve seni gelinlikle toprağa veriyorlar gülüm.

Ah gülüm,

www.arşivakurdi.org

Faili meçhul cinayetler hala işleniyor ülkemde. Hala anneler ve babalar, bacılar, kardeşler kan ağlıyor. Temmuz benim vurgun yediğim aydır gülüm. Arkadaşım Hayri Durmuş, Akif Yılmaz, Ali Çiçek ve O dağ kartalı Kemal Pir, Temmuz ayında bize elveda dediler. Sorma halimi, hiç iyi değilim. Bir girdaba düşmüşüm sanki. Her an boğulur gibi oluyorum. Ellerim titriyor. Ayaklarım birbirine dolanıyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Şuurum bir gidip bir geliyor. Kalp atışlarım yavaşlıyor. Yüreğim deli divane… Deli divane gülüm. ”

Kızım Makbule Öztürk ile yapılan röportaj yayınlandıktan sonra dahi, konu Türkiye'de konuşulmadı, sessizlik bozulmadı. Dersim'de terör ve baskı azalınca ben, (Hıdır Öztürk) Tunceli barosuna kayıtlı olan Avukat Hüseyin Aygün'ün bürosuna giderek, kızımın katileri hakkında dava açmak istediğimi bildirdim. Bir müddet sonra bu durumu basına açıkladım. Basında yer alan yazılardan bazıları şunlardır:

Kızımı jitem öldürdü, dosyası Ergenekon kapsamına alınsın:

Emine Dolmacı

Ergenekon davası, Türkiye'de bir döneme ilişkin kayıplar ve faili meçhuller için ümit oldu. Güneydoğu'daki savcılıklar ile Ergenekon savcılarına başvuru yağıyor. 1992 yılında işten döndükten sonra 4 kişi tarafından evinin önünden Renault marka bir otomobil ile kaçırılan ve 11 gün sonra cesedi bulunan Ayten Öztürk'ün anne ve babası da Ergenekon davasına bakan İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi'ne başvurdu. Hıdır ve Dilif Öztürk, davaya müdahil olmak istediklerini bildirdi. 27 Temmuz 1992'de, Tunceli Kepektaşı nahiyesindeki evinin önünden dört kişi tarafından beyaz Renault bir arabayla kaçırılan Ayten Öztürk'ün cesedi 8 Ağustos 1992'de Elazığ Asri Mezarlık'a yakın bir arazide bulundu. Babası ve ailesi tarafından Elazığ hastanesinden alınan ceset, 10 Ağustos 1992 günü doğum yeri olan Başakçılar, Kürtçe ismiyle Taptik köyünde toprağa verildi. Ayten Öztürk'ün babası Hıdır Öztürk, kızının akıbetiyle ilgili resmi makamlara defalarca başvurdu ama hiçbir cevap alamadı. Gazeteci Soner Yalçın'ın Binbaşı Cem Ersever'le yaptığı bir röportajda, ”Tunceli'de Ayten Öztürk adlı kızı Yeşil ve ekibi kaçırıp öldürdü. ” ifadeleri geçmesine rağmen, bir gelişme sağlanamadı. Hatta bu ifşaat üzerine dönemin Tunceli milletvekili Sinan Yerlikaya, Ayten Öztürk davasını TBMM'ye götürmesine rağmen olayla ilgilenen çıkmadı. 32 yaşındaki Ayten Öztürk cinayeti, tozlu raflar arasındaki yerinde kaldı. İtirafçı Aygan: Ayten'i Jitem'ci aldı. Ergenekon'la birlikte faili meçhuller konusundaki ümitler artınca, Ayten Öztürk'ün ailesi, İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderdiği dilekçe ile müdahil olma talebinde bulundu. Anne Dilif Öztürk ve baba Hıdır Öztürk'ün 18 Ağustos 2009 tarihinde yaptığı başvurudan sonra İsveç'te yaşayan itirafçı Abdülkadir Aygan'ın, 'Kürdistan Aktüel' isimli internet sitesine verdiği beyanat ise olayı bir adım ileri taşıdı. Ayten Öztürk'ün ölümüyle ilgili olarak yaptığı açıklamada, "*Tarihi tam olarak hatırlamıyorum. Yaz mevsimiydi, havalar sıcaktı. Yeşil ve*

www.arsivakurdi.org

ekibi Ayten Öztürk'ü Diyarbakır şehitlikteki Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'nin yanında JİTEM'in kullandığı bir binaya getirdiler. " diyen Aygan, Öztürk'ün gözleri bağlı olmadığını, suçsuz olduğundan emin ve serbest bırakılacağını zannettiği için çok rahat ve sakin olduğunu söyledi. Aygan, Öztürk'le ilgili tanıklığında şu ifadeleri kullandı: *"Ben Ayten'i orada gözlerimle gördüm, hatta bu kimdir, diye sordum. "Çürükkaya'ların akrabasıdır" dediler. Yeşil ile birlikte Mesut Mehmetoğlu, Dersim'de görevli olan uzman çavuş vardı. Ayten Öztürk yaklaşık olarak iki gün Diyarbakır Şehitlikte JİTEM'in kullandığı binada kaldı. İki gün sonra yine bir öğle vakti Yeşil ve ekibi tarafından alınıp götürüldü.* Aile müdahillik talebinde bulundu. Ergenekon savcısına başvuru yapan ailenin avukatı Hüseyin Aygün dilekçesinde, devam eden Ergenekon davasının yasadışı çete, derin devlet ve kontrgerilla gibi organizasyonları tasfiye etmeyi amaçladığını, Ayten Öztürk'e yönelik eylemin de böyle bir eylem olduğunu bildirdi. Cinayetin JİTEM mensupları tarafından gerçekleştirildiğinden şüphelerinin olmadığını ifade eden Aygün, "*Dolayısıyla sayın mahkemenizde devam etmekte olan davaya müdahil olma hakkımız olduğuna inanmaktayız. "* dedi. Savcılığa gönderdiği dilekçede, buna kanıt olarak Binbaşı Ersever'in itirafları ile Aygan'ın itiraflarını gösteren Aygün, *"Yeşil ve ekibi Ergenekon kapsamında değilse de Yeşil'in derin devletin adamı olduğu biliniyor. "* diye konuştu.

16 Eylül 2009 Zaman gazetesi.

Tunceli'de mahkemeye başvuran Hüseyin Aygün'e mahkeme yetkisizlik kararı verince, ona Malatya Bölge Mahkemesinin yolu gösterildi. Buradaki mahkemede de yetkisizlik kararı verilince, avukatlar İstanbul'daki Ergenekon savcısına başvurdu. Yetkisizlikten dava yargıtayda beklerken 2011 Genel seçimleri yapıldı. Ayten Öztürk davasının avukatı Hüseyin Aygün, CHP'den Milletvekili seçildi. Türkiye Büyük Millet meclisinde oluşturulan İnsan Hakları İnceleme Komisyonu bünyesindeki Terör ve Şiddet Olaylarına ilişkin alt komisyonda görev aldı ve bu komisyon, 2011 Aralık ayında beni, Ankara'daki Meclise çağırarak ifademi almak istedi. Ankara'ya Meclis komisyonuna gitmeden önce benimle bir kahvehanede görüşen ilk gazeteci Melih Altınok'tu:

Kirli sakallının yanındaki o komutan kim?

Melih Altınok

"*Hizmet kusurlarından*" ötürü vicdanının rahat olduğunu söyleyen Mehmet Ağar, mezar taşında "*Elazığlı Emniyet Müdürü*" yazılmasını vasiyet etmiş. Allah uzun ömür versin, hukuk önünde adam gibi yargılanmadan ölmesini istemeyiz. Çünkü kadı kızı göndermeleri yapan zat-ı şahanelerinin "kusurlarının" bedeli canlarımızdı. Hem de binlerce... Onlardan birinin, Ağar gibi ajitasyon yapmayan, gerçekten "ölen" ve efsanevi müdürün gömülmeyi arzuladığı Elazığ Asri Mezarlığı'nın yanındaki arsada gözleri oyulmuş, kulakları kesilmiş şeklide toprağa yarı gömülü bulunan Ayten Öztürk'ün babasıyla görüştüm Ankara'da. Bir kahvehanenin arka odasında oturduk Hıdır Öztürk'le. Meclis'e gidecekti az sonra. Heyecanlıydı, elleri titriyordu. Çantasındaki tıraş bıçağını çıkartıp, tertemiz suratını elledi

www.arsivakurdi.org

ve“tıraş olayım mı” diye sordu. “Boş ver amca dedim. Meclis’tekiler olsun”. *Nerden söze başlayacağını bilemiyordu, “Gözünü oymuşlar, kulaklarını, burnunu kesmişler kızımın..* ”diye söylendi. Dolan gözlerini göstermemek için yine çantasına eğildi, aramadığı halde tıraş bıçağını yokladı. Sonra kendini toplayıp boğazı düğümlenen bir babanın titreyen sesiyle anlattı. Yıl 1992. Tunceli Jandarma Alay Komutanı bir gün Hıdır Amca’yı makamına çağırıyor. “Kızlarını da al gel” diyor.

Her Dersim’li gibi devletin zulmüne isyan eden akrabaları, yakınları var elbette, ama ne kendisinin ne de kızlarının siyasetle alakaları var. Yine de telaşlanıyor Hıdır Amca. Nasıl ürkmesin ki ’Kahraman’ emniyet müdürlerinin, valilerin, başbakanların görev başında olduğu, 90’ların en netameli zamanları ve yer Dersim. Tıraşını oluyor Hıdır Amca. Kızlarına da “Güzelce giyinin” diyor. Komutan’ın makamına gidiyorlar. Komutan tek tek soruyor. Hıdır Amca anlatıyor. “Ben devlet memuruyum. Bu kızım teknikerdir. Bu hemşire. ” Ayten’i gösteriyor, “O da un fabrikasında sekreterdir”. Komutan yanında dikilmiş, Hıdır Amca’nın söylediklerini elindeki deftere dikkatlice not eden zayıfça, sakallı adama bakıyor bir yandan da. Sonra da tanıtıyor:“Polis memuru Ahmet Bey. ”Hıdır Amca ne bilsin? Kimdir, nedir Ahmet? Başını sallıyor. Komutan “Şimdi gidin, ” diyor, “ailenizdeki teröristlerden dolayı sizi sorumlu tutacak değiliz. Canınız devlete emanettir. Ama siz de rahat durun”. Kızlarını alıp çıkıyor Hıdır Amca. Derken Ayten ortadan kayboluyor. Aklına siyasi bir mevzu gelmiyor Hıdır Amca’nın. “Acaba, ” diyor, “sevdiğine falan mı kaçtı”? Hem devletin güvenli kolları altında değiller miydi? Öyle dememiş miydi komutan? Hatta yanındaki sakallı polis de sözlerine şahitti. Ama ne yazık ki daha sonra, o sakallı ‘Polis Memuru Ahmet’in kim olduğunu ve tek şahit olduğu şeyin bu konuşmayla sınırlı olmadığını öğrenecekti Hıdır amca. Biricik kızının cesedi bulunduktan sonra gazetelerde gördüğü bir resim, Hıdır Amca’nın kafasındaki eksik parçayı tamamlayacaktı. O gün Jandarma Komutanı’nın yanında ailesi hakkında bilgileri not eden “polis memurundan” başkası değildi sakallı. Evet, Mahmut Yıldırım, nam-ı diğer Yeşil!

Ayten Öztürk, Jandarma’daki o görüşmeden sonra Jitem tarafından iş çıkışı kaçırılmıştı. Eski Jitem’ci Abdülkadir Aygan’da, Ayten’in Diyarbakır’daki Jitem karargâhına getirildiğini ve genç kızın iki gün burada tutulduğunu söyledi. Evet, cinayetten 19 yıl sonraki konuşmamız esnasında bile, arayan bir yakınına (sanırım kızı) “*Korkma. Korkmak yok artık, gazeteci yanımda, vekiller dinleyecek beni”* diyecek kadar büyük acılar çektirilmiş Hıdır Amcaya.. Bugün de tıraşını olup Meclis İnsan Hakları Komisyonu’nun önüne çıkacak.

Dün Hıdır Amca’yla görüşen Komisyon Üyesi CHP Tunceli Milletvekili Hüseyin Aygün’le de konuştum. Hüseyin Bey “*Hıdır Amca komisyona ifade veren ilk mağdur. Bizim kanaatimiz bu olayda Ağar’ın, dönemin hükümetinin ve bazı askerî yetkililerin sorumluluğu olduğu yönündedir. Zaman aşımın dolmasına bir yıl var. Komisyon Meclis’e bir an önce çağrı yapmalı”* dedi. Hıdır Amca’yı dinlerken boğazıma bir yumru oturdu fakat çocuğum yok. Günlerce işkence edilen kızını, gözleri oyulmuş, kafa derisi yüzülmüş şekilde bulan bir babanın acısını tam olarak anlayamıyorumdur belki, ama TBMM İnsan Hakları Komisyonu üyelerinin içinde baba olanlar vardır mutlaka. Gözlerimiz üzerlerinde. Kendilerine ilk sorumuz da, kirli sakallarıyla yanı başında dikilen Yeşil’e Ayten’in ve kardeşlerinin ismini

www.arsivakurdi.org

dikte eden o komutan kim? Yaşıyor mu? Bakalım komisyon üyeleri, Ayten'in katillerini gizleyen duvardaki bu kilit tuğlayı çekecekler mi? Yoksa onlar da "Yeşil kayıp ki" bahanesine sarılıp sakallarını ve diğerleri gibi, yüzleri içlerinin aynası kirli sakallıların sırtını mı sıvazlayacaklar?

Bu arada 90'ların efsanesi Sayın Ağar mezar taşına ne yazılacağını dert etmesin. Onun da, aynı yıl Kars Jandarma Alay Komutanı olan Veli Küçük'ün meslektaşı o komutanın da, diğerlerinin de mezarlarında ne yazarsa yazsın kafamızdaki sıfatları malum zaten.

Taraf Gazetesi 13. 12. 2011

19 Yıl konuşamamış, derdimi soran olmamıştı. Meclise çağrılmıştım, beni bir heyet dinleyecekti. Kendimi toparladım, komisyonun önüne geçtim ve *"Bir istirhamım var. Dışarıda gazeteciler ve kameramanlar bekliyor. Onları da içeri alın ki, derdimi bütün dünyaya anlatayım"* dedim. Sağolsun komisyon karar aldı. Kameramanlar içeri alındı ve ben derdimi anlatmaya başladım:

Bir babanın meclis konuşması

TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu bünyesindeki Terör ve Şiddet Olaylarına ilişkin alt komisyon, 1992 yılında Tunceli'de işkence edilerek öldürülen Ayten Öztürk'ün babası Hıdır Öztürk'ü dinledi. Konuşmasına "Cesedi parçalanmış, gözleri çıkarılmış, kulakları kesilmiş bir evladın babası olarak buradayım'' diye başlayan acılı baba dönemin Tunceli Jandarma Alay komutanı ile görüşmesinin ardından kızının ortadan kaybolduğunu ve görüşmede 'Yeşil' kod adlı Mahmut Yıldırım'ın da bulunduğunu söyledi.

Taraf'a konuşan TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu Başkanı ve AKP Sakarya Milletvekili Ayhan Sefer Üstün, alt komisyonun bir faili meçhul araştırma komisyonu olmadığını belirterek, "Ancak bu araştırma komisyonu bir ihtiyaçtır. Bu tanıklıklar da olası bir faili meçhul komisyonu için altyapı oluşturuyor," dedi. Komisyon toplantısına ailenin avukatlığını da üstlenen CHP Tunceli Milletvekili Hüseyin Aygün ile birlikte gelen Hıdır Öztürk, "Bunu bize neden reva gördüler? Neden kızım canice, hunharca katledildi? Bu bir insana, bir Müslüman'a yakışır mı? 76 yaşındayım evladını böyle kaybetmiş başka bir babayla karşılaşmadım''diyerek gözyaşlarına hâkim olamadı. Kızının, örgütle hiçbir zaman işi olmadığını vurgulayan Öztürk, kızının öldürülmesine giden süreç hakkında bilgi verdi. Dönemin Tunceli Jandarma Alay Komutanı'nın kendisini makamına çağırarak, "Kızlarından biri dağa çıkmayı düşünüyor" dediğini aktaran Öztürk, bu sözlere itiraz ettiğini, çocuklarının tümünün çalıştığını, kendisinin de devlet memuru olduğunu belirttiğini anlattı.

Devletin sesi çıkmıyor

Komutanın, görmek istemesi üzerine çocuklarını da alarak alaya tekrar gittiğini belirten Öztürk, şöyle devam etti:"Orada, alay komutanı ile oturduk. Bize çay ikram etti. Çocuklarımın adresleri, nerede çalıştıkları bilgisi alındı. Sonra komutan bir askeri çağırarak, 'bunları aşağıya Ahmet Bey'e götür' dedi. Aşağıya indik, bir odada zayıf, sakallı biri oturuyordu. Çocuklarımı içeri aldılar. Ben dışarıda kaldım. Bir süre sonra çocuklarım odadan

www.arsivakurdi.org

çıktı. Yine adres bilgilerinin alındığını söylediler. Çocuklarım, daha sonra televizyon haberlerinde 'Yeşil' diye tanıtılan bu adamın Mahmut Yıldırım olduğunu söylediler. Bu olaydan 2 ay sonra bir un fabrikasında çalışan kızım çıkışta, beyaz bir taksiyle götürüldü. Sonra bizi fabrikadan arayıp, durumu bildirdiler. Ben hiçbir zaman devletin böyle bir şey yapacağını düşünemezdim. Cinayetin üzerinden 19 yıl geçmesine rağmen devletin tüm kurumları hâlâ sessiz. ''

Cesedi mezarlıkta çoban buldu

Tunceli'de yaptıkları hiçbir aramadan sonuç alamadıklarını belirten Öztürk, kızının cesedinin Elazığ Asri Mezarlığında bir çoban tarafından bulunduğunu söyledi. Çobanın, kızının toprağın dışında kalan kolunu fark ederek, yetkililere bildirmesi sonucu cesedin bulunduğunu anlatan Öztürk, cesedin teşhisi sırasında yaşadıklarını da ağlayarak anlattı.

"jitem'in hesabını 'o'ndan sorun"

Olayın ardından, söz konusu jandarma alay komutanıyla görüşmek istediklerini ancak sonuç alamadıklarını belirten Öztürk, yaptıkları hiçbir resmî başvurunun da işleme konmadığını öne sürdü. Öztürk, "Gecemiz, gündüzümüz kalmadı. Bunun da sonu Susurluk gibi mi olacak? Mehmet Ağar, Tansu Çiller neden buraya çağrılmıyor? Konuya ilgi duyan basın mensupları da emniyet tarafından hep engellendi. Susturulduk, hiç konuşamadık. Çarşıda, pazarda bizi gören polisler hep bize küfretti. Tansu Çiller'i çağırın, JİTEM'in hesabını sorun ondan'' diye konuştu.

Akşam Gazetesinin Köşe Yazarı Çiğdem Toker, benim televizyonlardaki konuşmalarımı dinleyince olayla ilgili makalesinde şunları yazmıştır:

Öyle şeyler duydum ki

Çiğdem Toker

CHP Tunceli Milletvekili Hüseyin Aygün'e teşekkür borçluyuz. Cesedi 'gözleri oyulmuş, kulakları kesilmiş' halde bulunan, failleri hala meçhul, gencecik bir kızın babasının, 19 yıl sonra Meclis'te ses vermesini sağladığı için. Aygün, Hıdır Öztürk'ü 'Artık korkacak bir şey yok' diye yüreklendirmese, Ankara'ya gelmesine ön ayak olmasa, Meclis koridorlarında eşlik etmese, ihtimal ki bu vahşet 'suskunluk sarmalında' kalmaya devam edecekti.

'Dersim' açıklaması sebebiyle Aygün'ü iki sayfalık bir bildiriyle kınayan, 'gereği yapılsın' diyerek ihracını isteyen CHP'li milletvekilleri ne hissetti bilmiyorum ama ben Hıdır Öztürk'ün, fotoğraftaki gözlerine bakmakta çok zorlandım. Üç gündür Ayten Öztürk'ün fotoğrafı da gitmiyor gözümün önünden. Pembe-yeşil kareli elbisesiyle objektife gülen ve sonsuza kadar 'genç' kalacak Ayten Öztürk'ün.

www.arsivakurdi.org

Anlatmak başka bir şeymiş. Artık Ayten Öztürk'ün başına neler geldiğini biliyoruz.

Hıdır Öztürk, kelimeleri kanata kanata anlatabildiği içindir ki, CHP'nin bir buçuk yıl içinde bu konuda verdiği altı önergeyi de reddeden AKP, birkaç vekili düzeyinde bile olsa artık Faili Meçhuller Komisyonu'nun gereğinden söz edebiliyor.

Bu da bir şey...

Belki Ayten Öztürk'ün başına bunları getirenin kimler olduğunu da öğrenebiliriz. Fabrika çıkışında beyaz arabaya bindirip kaybeden, gözlerini oyan, kulaklarını kopartan 'insanlar'ı, hala sağ iseler Hıdır Öztürk'ün büyük bir naiflikle 'hiç beklemezdim' dediği 'devlet' yetkilileri olup olmadığını belki bir gün öğreniriz.

'Öyle şeyler gördüm ki,

Unutmam artık,

Unutma artık'

Dizeleri bir şairindi. Toplumsal vicdana şiiriyle çağrıda bulanan Turgut Uyar'ın.

Hıdır Öztürk'ten TBMM İnsan Hakları Komisyonu'nda duyduklarımız ise şiirin hakikati

Akşam Gazetesi 16 Aralık 2011

Türkiye'de gündem yaratan meclis konuşmalarımı yorumlayan Yeni Akit Köşe yazarı Ali Karahasanoğlu ise katiller cephesine ışık tutarak, oradaki karanlıkları aydınlatmak istedi:

Silivri'ye taşınan chp'liler, Hıdır amcadan utanır mı?

Ali Karahasanoğlu /Zaman gazetesi

76 yaşındaki Hıdır Öztürk amca, "*cesedi parçalanmış, gözleri çıkarılmış, kulakları kesilmiş bir şekilde, Kimsesizler Mezarlığı'nda ölüsü bulunan kızı*"nın dramını, komisyona anlatmış.

Bizler, İzmir'de polis tarafından tokatlanan bir bayanın haberleri ile oyalanaduralım…

Tunceli'deki gerçeğe bakın…

İzmir'deki olayı önemsiz gördüğümden değil.

Ama karakolda polise laf saydıran bir hanım ablaya atılan dayağı bu kadar haber yapan medyamız, bakalım Hıdır amcanın "gözleri oyulmuş, kulakları kesilmiş, cesedi parçalanmış" kızına, ne kadar yer ayıracak?

Ben söyleyeyim size. . Ergenekon sanıklarını savunan ne kadar medya organı varsa, hiçbirisi tek kelime etmeyecek. "Korku imparatorluğunda yaşıyoruz" diye etrafa korku salan ne kadar ahlaksız yazar varsa, hiçbirisi tek kelime etmeyecek Hıdır amcanın kızı için.

Çünkü işin ucu, Ergenekon'a dayanıyor.

Çünkü vahşetin sorumluluğu, CHP'ye dokunuyor…

Sonrası malum...

www.arsivakurdi.org

Kulakları kesilmiş, gözleri oyulmuş bir ceset.

Ne zaman oluyor bu vahşi cinayet?

27 Temmuz 1992'de.

Başbakan Yardımcısı koltuğunda, Erdal İnönü otururken. .

Adalet Bakanlığı koltuğunda, Seyfi Oktay otururken. .

Ne yapmış, bu devlet büyükleri, o cinayet sonrasında?

Hiçbir şey.

Hıdır amca 19 yıl sonra hem soruyor, hem de bugün "Ergenekon nerdedir? Adresini verin de gidip üye olalım" mavalları ile işi sulandırmak isteyen Kemal Kılıçdaroğlu'na, görmek istemediği gerçeği hatırlatıyor:

"Bizi çağıran jandarma alay komutanı kimdir? Neden beni çağırdı? 2 ay sonra çocuğum kaçırıldı. Biliyorsunuz, o zamanlar kontrgerilla vardı, Jitem vardı, şimdi 'Ergenekon' olduğu gibi. "

Hıdır amca, Ergenekon'u görmüş, tanımış. Büyük bir acı yaşayarak öğrenmiş, Ergenekon'un o günkü kontrgerilla adresini. Bilmiyorum, bu ifadeleri okuduktan sonra da benzer laflar eder mi CHP Genel Başkanı.

Kendi hemşerisinin bu açıklamalarından sonra da, "Silivri'de esir kampı" açıklamaları ile derin devlet avukatlığını sürdürür mü?

Bilmiyorum, CHP milletvekilleri yine gitmeye devam ederler mi, Silivri'deki Ergenekon sanıklarını ziyarete.

Biz iddia etmiyoruz. Hocaefendi'ye yakın bir polis söylemiyor. Tunceli'li Hıdır amca anlatıyor bunları.

Başından geçenleri, komisyona ağlayarak anlatan, Hıdır amca iddia ediyor, kontrgerillanın, bugünkü Ergenekon olduğunu. Kontrgerillanın da, insanları vahşice öldürdüğünü. Kızının kulaklarını kesip, gözlerini oyduğunu.

Haydi, bakalım, devam etsin CHP'liler: "Ergenekon tutuklusu falanca saygın bir kişidir. Uzun tutukluluk süresi, cezalandırmaya dönüşmüştür. Derhal salıverilmelidir" propagandasına.

Bakın, Hıdır amca, saygın(!) alay komutanına güvenip, kendi kızını nasıl tanıştırmış katili ile. Kendi kızının adresini nasıl vermiş, kendi eli ile katiline.

CHP'liler bundan sonra da devam etsinler, "Herkesin tanıdığı filanca generalimiz, illegal işlerle alakası olmayan, kahraman bir askerimizdir. Salıverilmelidir" palavralarına.

Bakın, Alay Komutanlığı içinde, herkesin tanıdığı Ahmet bey, nasıl bir vahşi cinayetin sorumlusu çıkıyor.

O vahşi cinayetin olduğu dönemde, bakın kimlerin başbakan yardımcısı olduğu ortaya çıkıyor.

Kimlerin, Adalet Bakanı olduğu, yüzümüze şamar gibi vuruluyor.

Bize cevap vermiyordu CHP'liler.

www.arsivakurdi.org

Hıdır amcaya cevap verirler mi acaba:"*Bunu bize neden reva gördüler? Neden kızım canice, hunharca katledildi?"*

O dönem iktidar ortağı olan partinin genel başkanı olarak, Hıdır amcaya cevap versin Kemal bey!

Bizi bir kenara bırakın. Bakalım, hemşerisini ikna edebilecek mi?

Yeni Akit 2011

Ankara'ya Türkiye Büyük Millet Meclisi bünyesinde kurulan alt komisyona ifade vermeye gittiğimde, DTP'li vekillerden de destek göreceğimi umuyordum. Beni dinleyen komisyonun üyesi Ertuğrul Kürkçü dışında kimse benimle ilgilenmedi. Kızım Ayten'in cinayeti ile ilgili ne kimse tek bir söz söyledi ne de beni çok yakından tanıyanlar hoş geldin dedi. Kızım'ın okul arkadaşı Nizamettin Taş'ın makalesini okuyunca BDP'lilerin neden faili meçhul cinayetler konusunda suskun kaldıklarını anlamış oldum:

Faili Meçhul Cinayetler!

Nizamettin Taş

Bir Türk televizyonu kanalında Aysel Çürükkaya'nın babasının röportajını izledim. Aynı zamanda okul arkadaşım olan Aysel Çürükkaya'nın kız kardeşinin JİTEM tarafından öldürüldüğünü daha önce duymuştum. Ancak detaylarını bilmiyordum.

Hıdır Öztürk, küçük kızının Yeşil tarafından nasıl vahşice katledildiğini büyük bir acı içerisinde anlatıyordu.

Kürtler açısından, doksanlı yıllar, binlerce faili meçhul cinayetlerin işlendiği karanlık bir dönemi ifade etmektedir.

Aradan uzun bir süre geçmesine rağmen, bu acılı dönemin failleri henüz açığa çıkartılarak mahkûm edilmiş değildir. Ancak geçen yıllar zarfında, köprülerin altından çok su akmış ve artık devletin kendisi dahi bu dönemde binlerce masum insanın ensesine kurşun sıkıldığını, işkence edilerek asit kuyularına atıldığını ve derisi yüzülerek öldürüldüğünü itiraf etmek zorunda kalmıştır.

Şüphesiz hükümetin işlenen cinayetlerin bizzat devlet tarafından gerçekleştirildiğini kabul etmesi önemli bir gelişmedir.

Ancak işlenen binlerce faili meçhul cinayeti gerçekleş- tiren ve buna azmettiren güç odaklarını açığa çıkart- maktan kaçınması veya suçları sadece deşifre olmuş bazı tetikçilere havale ederek durumu kurtarmaya çalışması kabul edilecek bir tutum değildir.

Hakkını yememek gerekir; aslında yetersizde olsa hükümetin giderek bu cinayetlerin üzerine gideceği anlaşılmaktadır. Aysel Çürükkaya'nın babasının televizyonlara çıkartılması ve mecliste dinlenmesi bu yönde atılmış önemli adımdır.

www.arsivakurdi.org

Lakin faili meçhul cinayetlerin aydınlatılması ve bu cinayetleri işleyen güç odaklarının açığa çıkartılarak mahkûm edilmesini sadece hükümetten beklemek doğru bir yaklaşım tarzı değildir.

Cinayet şebekeleri açığa çıkartılarak mahkûm edilmek isteniyorsa, bunun Kürtlerin takınacağı tavra bağlı olduğunu bilmek zorundayız.

Ergenekon tutuklamaları karşısında BDP'nin güya tarafsızlık adına takındığı köstekleyici tavır, operasyonların kendi deyimleriyle Fırat'ın ötesine taşmadan yarıda kalmasına neden olmuş ve Kürtler adına çok önemli bir tarihi fırsat kaçırılmıştır.

BDP'nin,derin devletin esas olarak hükümeti hedef aldığı ve bunun Kürtleri ilgilendirmediğini ileri sürerek Kürtleri hareketsiz bir konuma sürüklemesi son derece sığ ve sadece Ergenekon örgütüne yarayan oldukça hatalı bir tutum olmuştur.

Türkiye'de derin devlet yapılanması deşifre edilerek işlevsiz bırakılmadan ne demokratik sistemin kurumlaşması ve ne de Kürt probleminin çözümü mümkündür.

Kürt cephesi; hükümeti, Ergenekon davasında daha fazla adım atmaya zorlayacak tarzda desteklemiş olsaydı, bu gün Türk derin devletinin deşifre edilerek bertaraf edilmesi konusunda alınan mesafenin apayrı bir mecrada olacağı kesindi.

Gelinen aşamada Türkiye'de, faili meçhul cinayetlerin aydınlatılması dâhil, artık hiçbir sorunu Kürtlerin desteği olmadan çözüme kavuşturmak mümkün değildir.

Türkiye'de demokrasinin yerleşmesi nasıl geçmişiyle yüzleşmeden mümkün değilse, aynı biçimde Kürt sorununun çözüme kavuşturulması için öncelikle faili meçhul cinayetlerin aydınlatılması ve cinayet şebekelerinin dağıtılması büyük bir önem taşımaktadır. Bundan dolayı BDP, Ergenekon konusunda içine girdiği hatalı tutumu tekrarlamadan Susurluk sürecinin aydınlatılmasında üzerine düşen tarihi sorumluluğu mutlaka layıkıyla yerine getirmek zorundadır.

Susurluk sürecinin aydınlatılması Kürtler açısından Ergenekon davasından çok daha önem taşımaktadır.

Doksanlı yıllarda işlenen faili meçhul cinayetlerin tümü Susurluk çeteleri tarafından işlenmiştir. Ergenekon davasında yargılanan pek çok generalin, Kürtlere karşı işlenen cinayetlerde elbette parmağı vardır, ancak Kürtlerin kanına girenler sadece Ergenekon davasında yargılanan kişilerle sınırlı değildir. Davanın Ergenekon tutuklularına takılıp kalması halinde doksanlı yıllara hâkim olan karanlık dönemin aydınlatılması asla mümkün olmayacaktır. Kürtlere karşı işlenen binlerce cinayetin asıl sorumlusu olan Susurluk çetesinin beyin takımı, yani Süleyman Demirel, Tansu Çiller, Doğan Güreş ve Mehmet Ağar gibi o dönemin siyaset ve ordu yönetimini teşkil eden hiçbir şahıs Ergenekon davasında bu gün yargılanmamaktadır.

Derin devletin doksanlı yıllara damgasını vuran yapılanması ve onun cinayet şebekelerinin açığa çıkartılarak mahkûm edilmesi önemli oranda Kürt halkı ve onun parti ve sivil toplum kuruluşlarının alacağı tavra bağlıdır.

www.arsivakurdi.org

BDP'nin, Ergenekon sürecinde iyi bir sınav vermeyen ve tarafsızlık adı altında aslında darbe yapmaya kalkışan derin devletin saflarına sürükleyen bu akıl almaz tutumundan hiç olmazsa bundan sonra vazgeçeceğini ve Susurluk konusunda aynı hataları tekrarlamayacağını umuyoruz.

Doksanlı yıllarda işkence görmeyen, tutuklanmayan, yakını vurulmayan, evi barkı, asker, polis, JİTEM, Hizbullah vb tarafından yıkılmayan tek bir Kürt ailesi nerdeyse yoktur.

Susurluk konusunda, Kürtler adına hareket ettiğini söyleyen hiçbir örgüt ve kuruluşun söz konusu yapılanmaları hangi ad ve gerekçeye sığınırsa sığınsın bırakalım savunmaya cesaret etmeleri, tam tersine tavırsız kalmaları dahi mümkün değildir. Bundan dolayı Ergenekon sürecinin tersine Susurluk davasında Kürtlerin çok daha yapıcı ve belirleyici bir rol oynaması kaçınılmaz görünmektedir.

Yedi kocalı Hürmüz gibi her taraftan müdahaleye maruz kalan BDP'nin, Susurluk sürecinin aydınlatılmasında üzerine düşen tarihi rolü oynamakta hayli zorlanacağı açıktır. Ancak bu fırsatın onların rüştünü ispatlamaları açısından bir daha ellerine geçemeyeceği son bir şans olduğunu bilmek zorundayız.

Doksanlı yıllara damgasını vuran derin devlet yapılanması ve onun suç şebekelerinin açığa çıkartılarak yargılanması, artık tüm Kürt halkı, onun siyası parti ve sivil toplum kuruluşlarının sadece bir görevi değil, aynı zamanda bir namus borcudur. Bu görev başarılmadan Kürt halkının vicdanının rahatlaması mümkün değildir.

BDP, Ergenekon konusunda izlenen yanlış politikadan dolayı Kürt halkının duygularını telafi edilmeyecek düzeyde rencide etmiştir. BDP, Kürtlerin zedelenen onur ve haysiyetlerini tedavi etmek istiyorsa, ikide bir '*biz faili meçhul cinayetleri unutmaya hazırız'* gibi kendilerini tüm dava sahiplerinin yerine haksız bir şekilde koyan saçma tutumundan vazgeçmek zorundadır. Onlara düşen Susurluk çetelerini aklamak değil, derin devlet yapılanmasının açığa çıkartılması konusunda atılan her adıma destek sunmak olmalıdır. Şayet böyle davranırlarsa hem geçmiş hatalarını telafi ederek halen yaşadıkları büyük siyasi tıkanıklığı aşmak ve hem de Türkiye'nin demokratikleştirilmesi ve Kürt sorununun çözümü konusunda sürece altın değerinde katkı sunmuş olacaklardır.

Tüm Kürt parti ve sivil toplum kuruluşları; hiçbir komplekse girmeden Susurluk ve Ergenekon yapılanmalarının açığa çıkartılması konusunda yapılan her girişime destek sunmalı, ancak bununla yetinmeyerek, ayrıca Kürt halkının büyük mücadele dinamizmini demokratik yollardan harekete geçirerek doksanlı yılların o karanlık dönemi mutlaka aydınlatılmalıdır.

Cuma, Aralık 30, 2011

Takvim Gazetesi Köşe yazarı Rasim Ozan Kütahyalı, Ayten Öztürk'ün Katili Yeşil üzerinde düşünebildiklerini ise şöyle dile getirdi:

www.arsivakurdi.org

Ayten Öztürk cinayeti, mit ve Yeşil

Rasim Ozan Kütahyalı

Geçen hafta bu sütunda Emekli Jandarma İstihbarat Astsubay Hüseyin Oğuz'un Yeşil ve MİT ile ilgili ifadelerine yer verdim... MİT meselesini tartışırken işe Hakan Fidan'la başlamak tam saçmalıktır. Çok geriye gitmek de sorumluların çoğu ölü olduğu için işlevsiz olur.

İşe önce 90'ların karanlık MİT döneminden başlamak, kovuşturmayı oradan başlatmak gerekir... 90'ların MİT'i deyince de akla ilk Yeşil gelir... 1992'de işkence ile katledilen Ayten Öztürk'le ilgili konuşan gizli tanığın Yeşil'e dair anlattıklarından bahsedeceğim bugün sizlere...

1992'de kaçırıldıktan sonra ölü bulunan Ayten Öztürk ile ilgili sürpriz bir tanık ortaya çıktı çok yakın zaman önce. İsminin açıklanmasını istemeyen tanık, Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım ile yakın arkadaş olduğunu söyleyerek, "Yeşil'in birçok eylemini biliyorum. Onunla birlikte çalışanları tanıyorum. Birçoğu halen aktif. Herkes Yeşil'in peşinde ama onunla birlikte çalışanlar serbestçe dolaşıyor. Bütün bildiklerimi savcıya anlatmaya hazırım ama deşifre olursam yaşatmazlar. Kimliğimi saklı tutmayı garanti ederlerse bildiklerimi anlatırım. Çok iyi bildiğim olaylardan biri Ayten Öztürk cinayetidir. O kızı Yeşil öldürdü. Kaçırdıktan sonra Elazığ'a getirip 4-5 gün yanında tuttu. Bizzat şahidim.

Hatta kendisine 'bu kim?' diye sordum, biraz işim var onunla dedi. Birkaç gün sonra da öldürüp arazide gömdü" dedi. Türkiye gazetesinde detaylı haber olarak yer aldı bu gelişme...

1992'de kaçırılıp işkence ile öldürülen Ayten Öztürk, 19 yıl sonra Meclis İnsan Hakları Komisyonuna konuşan babası Hıdır Öztürk'ün "Gözleri oyulmuş, burnu ve kulakları kesilerek öldürülmüş bir evladın babasıyım" sözleri ile gündeme gelmişti. Hıdır Öztürk, komisyona verdiği bilgilerde 1992'de Tunceli İl Jandarma Alay Komutanı tarafından üç kızı ile birlikte alay komutanlığına çağırıldığını, komutanın kızlarını Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'a gösterdiğini kısa süre sonra da kızı Ayten'in evinin önünden kaçırıldığını söylemişti.

Hıdır Öztürk'ün açıklamaları üzerine İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Ayhan Sefer Üstün, Aralık ayında Elazığ ve Tunceli Cumhuriyet savcılıklarına suç duyurusunda bulundu. Suç duyurusu üzerine harekete geçen Elazığ Cumhuriyet Savcılığı dosyayı yeniden açtı. O dönemde görev yapan kamu görevlilerinin isimleri ilgili kurumlardan istendi.

Savcılık, ayrıca Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın isminin karıştığı tüm olayların dosyalarını da ilgili yerlerden talep etti.

Ayten Öztürk, 27 Temmuz 1992'de Tunceli Kepektaşı'ndaki evinin önünden, görgü tanıklarına göre 4 kişi tarafından beyaz Renault bir arabayla kaçırıldı. Öztürk'ün cesedi yaklaşık on bir gün sonra Elazığ Asri Mezarlığı'na yakın bir arazide gömülü halde bulundu. Ayten Öztürk kaçırıldığında ablası Aysel Çürükkaya terör örgütünün önemli militanlarından biriydi. Ablasının intikamı için kaçırılıp öldürüldüğü iddia edildi.

www.arsivakurdi.org

Ancak Aysel Çürükkaya da daha sonra örgütten kaçarak Avrupa'ya yerleşti. Şimdi PKK'ya en sert eleştirilerde bulunan isimler arasında yer alıyor. Ailesi 19 yıl boyunca sesini duyurmaya çalıştı, ancak sonuç alamadı. TBMM İnsan Hakları Komisyonu'nun konuyu gündemine alıp baba Hıdır Öztürk'ü dinlemesiyle raflarda bekleyen dosya da yeniden açıldı... Böyle daha çok dosya var... 90'ların karanlıklarını, JİTEM'leri, MİT'leri aydınlatmak konusunda daha yolun başındayız...

Cesur ve yürekli emniyetçilerimize ve savcılarımıza daha çok iş düşüyor...

20 Şubat 2012, Pazartesi Takvim Gazetesi

Taraf Gazetesi köşe yazarı Orhan Miroğlu kızım Ayten Öztürk olayı ile ilgili iki makale kaleme alarak yayınladı:

Ayten Öztürk'ün otopsi raporu

Orhan MİROĞLU

Soğuk bir Ankara günündeyiz. Dışarıda kar yağıyor.

Keyfini süremiyoruz hiçbir şeyin. Ne yapsak, ne etsek, geçmiş peşimizi bırakmıyor. Bir savaşın içinden çıkıp bugünlere geldik. O savaşın hakikatleri kollarımıza ve ayaklarımıza vurulan prangalara dönüştü. Yok, sayıyoruz, görmezlikten geliyoruz, insanların yaşadığı acılara farklı muameleler yapıyoruz, yine de olmuyor.

2011 yılının son gününde 35 Kürt köylüsünün gaddarca öldürülmesini yazmak, sonra da yeni bir yılı kutlamak nasıl mümkün olabilirdi? Nitekim olmadı. Yılın ilk gününde yazılan bu yazı da, yılın son gününde yazılan yazıdan farksız. Bu yazı da, geçmişe ait acıların izini sürüyor.

Selim Çürükkaya benim Diyarbakır cezaevinden arkadaşım. Selim, PKK'nin önde gelen kadrolarındandı. Cezaevinden çıktı, Bekaa'ya gitti. Orada Öcalan'la ve PKK'yle birtakım sorunlar yaşadı ve PKK'dan ayrıldı. Uzun yıllardır yurtdışında yaşıyor. Eşi Aysel Öztürk'ün Diyarbakır zindanında, işkenceci zalimlere karşı gösterdiği cesaret dilden dile anlatılırdı. Aysel'i hiç görmedim. Ama yıllar sonra Nejdet Buldan'ın yazdığı 'PKK'da Kadın Olmak' adlı kitapta Aysel'in hayat hikâyesini okuduğumda, günlerce kendime gelemedim. Uğruna hayatınızı verdiğiniz, sonuna kadar inandığınız bir mücadeleyle yıllar sonra yollarınız ayrılıyor. Dağ gibi bir hüzünle ve yapayalnız kalıyorsunuz.

Ayten ve Aysel...

Bu iki kız kardeşin hayatı acılarla geçmiş. Ayten, kaçırılıyor ve hunharca katlediliyor. Babası Hıdır Öztürk'ü hatırlayacaksınız. Geçenlerde Meclis İnsan hakları Komisyonu'na gidip kızı Ayten Öztürk'ün vahşice öldürülmesini anlattı. Kızlarından biri olan Aysel şimdi eşi Selim Çürükkaya ile beraber yurtdışında yaşıyor. Geçen hafta Selim' den bir mektup aldım, Ayten'in cesedi bulunduktan sonra tutulan otopsi raporunda geçen garipliklere dikkat çekiyor ve şöyle diyordu:

www.arsivakurdi.org

"İki gün önce Hollanda'ya gittim. Orada bir yakınımı ziyaret ettim. Bana Ayten Öztürk'ün otopsi raporunu verdi. İnceledim, çok çarpıcı bir durumla karşılaştım. İki doktor ve bir savcı tarafından düzenlenen otopsi raporu korkunç bazı gerçekleri gözlerimin önüne seriyordu. Örneğin Ayten Öztürk 27 Temmuz 1992 günü akşamüzeri saat 17. 30'da beyaz renkli bir arabayla, dört kişi tarafından evinin önünden kaçırılmıştır. Otopsi raporunda yazıldığı gibi 8 Ağustos 1992 günü akşamüzeri cesedi Elazığ Karşıyaka Kartaltepe mevkisinde yarı gömülü olarak bulunmuştur. "Yani Ayten Öztürk'ün kaçırılması tarihi ile cesedinin bulunması tarihi arasında tam on bir gün zaman vardır. Durum böyle iken; otopsi raporunda cesedin en az bir buçuk veya iki ay gömülü kaldığını yazıyor. Ayten Öztürk'ün doktor eniştesi ve hemşire bacısına göre Ayten'in kulakları, dudakları kesilmiş, gözleri çıkarılmış, tanınmaması için yüz derisi soyulmuştur. Ama otopsi raporuna göre Ayten Öztürk'ün cesedi toprak altında bir buçuk veya iki ay kaldığından, dudaklar, gözler ve kulaklar çürümüştür. Yine Ayten Öztürk'ün yakınlarına göre Ayten'in saçları ve kafa derisi yüzülmüştür. Otopsi raporuna göre Ayten Öztürk'ün gömülü olduğu yerin üzerinde saç kılları bulunmuştur. Otopsi raporuna göre saçlarının kazınmasının nedeni ise; cesedin üzerindeki 15 santimlik toprak alınırken, kürek, kazma ile saçın sürtüşmesinden ileri gelmiş olabilirmiş!

Bilirkişi doktorların yazdıklarına göre Ayten'in boyun hiyoyid kemiği kırıldığından dolayı ölüm sebebi buymuş ve ölüm nedeni anlaşıldığından klasik otopsiye gerek yokmuş!

Böyle otopsi olur mu? Genç bir kız, yüzü bozulmuş bir halde gömülü bulunuyor, DNA testi neden yapılmamış? Bu kızın tecavüze uğrayıp uğramadığına dair otopsi neden es geçilmiş? Ceset üzerinde parmak izlerine neden bakılmamış? Ve muhtemelen ceset bir veya iki gün orada yerin altında kalmasına rağmen, neden Savcı ile doktorlar cesedin bir buçuk veya iki ay kaldığını yazmışlar? Bu ibreti âlemlik raporu sizlere duyurmak istiyorum. Otopsiye katılan doktorların telefon numaralarına ulaştım. Bu aktüel telefonları da size iletmek istiyorum. İnsan hakları, demokrasi ve hukukun olduğu bir yerde böylesine bir rapor yazan savcı ve doktorlar derhal tutuklanıp yargının karşısına çıkarılırlar, ama Türkiye gibi bir yerde ve Kürtlere karşı yapılan muamelelerde kimse bu tip işlerin hesabını kimselerden sormaz. Bırakın hesap sormayı, bu tip raporları yazanlar kariyer yaparlar ve mevkilerinde zirveye tırmanırlar. Buyurun size raporu yazan bir savcı ile iki doktorun aktüel telefonları. Ben bir Doktor (Zülfü Kılıç) ile konuştum, ona göre bu otopsi raporu o günün koşullarına göre çok normal imiş. (Milattan önceden söz eder gibi konuşuyordu.) Doktora dedim ki; "*Siz 8 Ağustos 1992 akşamında, 'ceset bir buçuk veya iki ay toprağın altında kaldığından burun, kulaklar ve gözler çürümüş' diye yazmışsınız. Ama o bayan, 27 Temmuz 1992 akşamı, yani on bir gün önce Tungaş fabrikasında her gün çalıştığına dair elimizde belgeler var*, dedim. Bu soruma karşılık, '*efendim bizim ki bir tahmindi' d*edi. Fabrikada çalışan bir kızı, mezarda ölü olarak tahmin etmek nasıl bir tahminse artık gelin siz düşünün!"

Suça ortaklık

Orhan Miroğlu

www.arsivakurdi.org

Ayten Öztürk yazısına değerli okurlar büyük bir ilgi gösterdi. Kendisi de doktor olan ve Almanya'da yaşayan bir okur, yazıdan sonra raporda imzası olan Dr. Zülfü Kılıç'ı aramış ve konuşmuş. Dr. Kılıç, bunun bir otopsi raporu olmadığını,"*harici ölüm tespit raporu*" olduğu nu söylemiş.

Bu neyi değiştirir? Dr. Kılıç ve Dr. Akpolat öyle güçlü bir "tesbit"yapmışlar ki, kendi ifadeleriyle klasik otopsiye gerek bile görmemişler!

Ayten'in vücudundaki tahribatı, organlarının kesilmesini, gözlerinin çıkarılmasını"*arazi eğimiyle"* açıklamışlar, fabrikada çalıştığı günleri, toprağın altında geçmiş günler olarak kabul etmişler!

İşkenceyle öldürülmüş bir kadının, gözleri, dudakları, kulakları bir hafta- on gün içinde tamamen nasıl çürür?

Dr. Zülfü Kılıç, Selim Çürükkaya'nın sorularına cevap verirken, "o günün koşullarında böyle oldu" anlamına gelen sözler sarf etmiş.

Raporu okuyun lütfen ve işkencecilerin "o günün koşullarında" doktorları, hukukçuları suça nasıl ortak ettiklerini görün:

"*... Adliyeye gelen evraklar için adliyeye gidildi. Çalışmalar sırasında Karşıyaka Mahallesi ilerisinde bir cesedin arazide gömülü olduğunun tespit edildiği haberi üzerine C. Savcısı Mehmet Ali Gürbüz, Kâtip Nurettin Öner, bilirkişi doktorlar, Zülfü Kılıç ve Nusret Akpolat olduğu halde, şoför Kaya Sumaz yönetimindeki adliye minibüsü ile olay yerine gidildi.*

Hadise yerine gidildiğinde güneşin battığı, karanlığın çökmüş olduğu... Önceden emniyet görevlilerince hadise mahallinin fotoğrafı çekildi.

Cesedin gömülü olduğu yerden Sağ elin bilekten 5-6 cm. dışarıda toprak üstünde olduğu, toprak dışında 15 cm. dışarı taştığı…

Hadise mahallinde biri yeşil desenli bayan mendili, biri beyaz kenarlı… Mavi ve çizgili erkek mendili bu mendilin lekeli olduğu, muhtemelen kan lekesi olabileceği, kazma ve kürek getirilerek mezarın üstü ve civarı açıldı. Civardan bir çarşaf ve naylon torbalar getirildi. Ceset çarşaf üzerine yatırıldı. Ambulansın sedyesine konuldu. Ve Elazığ devlet hastanesi morguna getirildi.

Hadise mahallinin Karşıyaka Mahallesi, Kartaltepe mevkiinde olduğu, köy hizmetlerine ait etrafı tel örgü ile çevrili, hadise mahallinde tel örgülerin ve demirlerinin yıkılıp yere düşmüş olduğu arazinin teraslı olduğu, seyrek olarak badem ağaçlarının bulunduğu. İki badem arasının teraslı düz kısmına mezar kazılarak gömüldüğü.

Mezarın fazla derin olmadığı, Sırta yakın yerde hafif kan lekeli toprak olduğu, ayakların geldiği yerde mezardaki toprak ve çakıl üzerinde sabunlaşma belirtileri görüldü. Mezarın tel örgüye en asgari 15 metre uzaklıkta olduğu görüldü. Hadise mahallinin ıssız denilecek etrafta mesken olmayan bir yer olduğu…

Yine etrafta toprak üzerinde saçlarının bir kısmının dökülmüş olduğu görüldü.

www.arsivakurdi.org

Cesedin üstündeki giyecekler üstünde yer yer bol miktarda toprak yapışmış olduğu görüldü.

Devlet hastanesi morgunda Ceset üzerindeki giyecekler çıkarıldı. Üstte sutyen, beyaz renkli, onun üstünde yeşil iç çamaşır, onun üzerinde omuzlarından tafta bulunan yeşil renkli siyah ve kahve renge varan pijama deseni gibi bir gömlek, altta kahverengine yakın diz kapak altına varan bir etek. Önde düğmelerin açık olduğu. Baş incelendiğinde, saçların yer yer döküldüğü, Derinin gözüktüğü, yer yer saçların başta bulunduğu, saç dökülmelerinin de kazarken kürek ve kazmanın saçlara teması neticesinde kopma olabileceği, kulaklarında, yani her iki kulakta birer küpe -kulaklar tamamen çürümüş- ince altın ve uçlarda küçük mavi taş olduğu. Gözler çürümüş, burun çürümüş, dudaklar çürümüş dişler açıkta, dilin dışarıya doğru çıktığı dişler arasında sıkışmış olduğu…

Ceset fıskiyeli hortumla yıkandı, ağız yanlarından yıkanmadan önce ağız yanlarından kan izlerinin sırta doğru indiği, zaten sırt hizasına doğru olan bölgede kanlı toprak parçası görüldü alındı. Bez boynundan çıkarıldı. 95 cm boyunda olduğu görüldü. Çene altından boyun arkasına kadar bağın oturduğu telin izini bütün boyun çevresinde meydana geldiği ancak çene altında daha derin ve kesit bir şekilde müşahede edildi. Cesette yer yer sabunlaşma derilerin kalkmış olduğu, karın ve göğüs nahiyesinde gaz şişkinliği olduğu görüldü. Belirgin olarak boyun altında göğüs nahiyesinden omuzlara doğru boyun altında şişkinlik ve ekimiz, omuzlara doğru ekimiz, daha doğrusu kan toplanması hamatanın belirgin vaziyette ortaya çıkması hamaten izi olması muhtemel varluk.

Kollarda çürüme, parmak uçlarında deri kalkması ve çürüme, kollarda özelliklede sağ kolda böceklerin yuva yaptıkları dışarı çıktığı görüldü. Bacaklarda sabunlama deri kalkması ve yer yer çürüme görüldü. Ayak ve el tırnaklarının ojeli olduğu el tırnaklarının uzun olduğu, ayak tırnaklarının normal olduğu görüldü.

Ateşli silah yarası ve veya kesi yarası veya delici alet yarası sert cisim yarasına rastlanmadı. Vücutta herhangi bir darp veya cebir izinin bulunmadığı görüldü. Ölüm sebebinin tayin ve tespiti için ceset bilirkişi doktorlarına tevdi edildi.

BİLİRKİŞİ DOKTORLAR: ZÜLFÜ KILIÇ,

Fethi oğlu 1965 D. lu Abdullah Paşa sağlık ocağı tabibi.

BİLİRKİŞİ DOKTOR NUSRET AKPOLAT,

Abuzeroğlu 1966 doğumlu Abdullahpaşa sağlık ocağı tabibi olduğunu söylemekle engel halleri yok, usulen yeminleri yaptırıldı soruldu:

Daha önce tespit edilen harici bulguları aynen tekrar ederiz. Boyunda Hiyoyit kemiğinin kırık olduğu kesin ölüm sebebi boyuna dolanan cismin meydana getirdiği, beyin anoksisi artı asfiksidir. Klasik otopsiye gerek yoktur. Bariz olarak ölüm sebebi bellidir.

Muhtemelen arazinin yüksek ve meyilli olduğu toprağın az oluşu, rüzgârın orada daha yoğun olması gibi şartlar göz önüne alındığında da cesedin 1, 5 – 2 ay önce gömülmüş olması kuvvetle muhtemel olduğunu belirtiriz dediler.

www.arsivakurdi.org

Kesin ölüm sebebi belli olduğundan bilirkişi doktorların klasik otopsi yönünden yapılmasının gerekli olmadığı belirtildiğinden klasik otopsiden vazgeçilerek iş bu zabıt birlikte imza altına alındı. 8. 8. 1992

C. Savcısı M. Ali Gürbüz, Kâtip Nurettin Öner

Bilirkişi Dr. Zülfü Kılılç

Bilirkişi Dr. Nusret Akpolat

Yrd. Mahmut Taş. Şoför Kaya Sumaz. ”

Selim, raporda ismi geçen doktorların ve savcının adını ve bugün çalıştıkları kurumları da veriyor.

Dr. Zülfü Kılıç: Ümraniye Özel Afiyet Hastanesi:

Dr. Nusret Akpolat: Elazığ Fırat Üniversitesi: Savcı M. Ali Gürbüz: Ordu Adliyesi ama bu ibretlik raporun metnini isteyenlere yollayabilirim.

02 Ocak 2012 Taraf Gazetesi

Kızım Ayten Öztürk, öldürüldüğü tarihlerde Tunceli Valisinin adı Aslan Yıldırım, Tunceli Alay komutanının adı Ahmet Yıldırım, Tunceli’de devlet adına görevli katil Yeşil in gerçek adı Mahmut Yıldırım’dı. Taraf gazetesi köşe yazarı Yasemin Çongar, Melih Altınok’un makalesini okuyunca ilginç bir yazı kaleme aldı:

Yıldırımlar yaratan Bir Irkın ahfadıyız

Yasemin CONGAR

Dün Melih Altınok yazdı. “Hıdır Amca” dediği Dersim’li Hıdır Öztürk’le bir kahvehanenin arka odasında buluşmuş. Öztürk, 1992’de kızı Ayten’in JİTEM tarafından kaçırılıp, işkenceyle öldürülmesini anlatmış. Melih sessizce dinlemiş.

“Hıdır Amca’yı dinlerken boğazıma bir yumru oturdu fakat çocuğum yok” diyor yazısında, “günlerce işkence edilen kızını, gözleri oyulmuş, kafa derisi yüzülmüş şekilde bulan bir babanın acısını anlayamıyorumdur belki. ”

Onlar konuşurken, bir yakını aramış Hıdır Amca’yı. Arayana, “Korkma” demiş, “korkmak yok artık, gazeteci yanımda, vekiller dinleyecek beni. ”

O vekiller Hıdır Öztürk’ü dün dinlediler. Meclis İnsan Hakları İnceleme Komisyonu bünyesindeki “Terör ve şiddet olaylarına ilişkin alt komisyon” belki de ilk kez adına uygun bir iş yaptı; terörün ve şiddetin en kötüsünü yıllarca bu toprakların insanına uygulayan JİTEM’in kurbanlarından birinin hikâyesini dinledi.

Sonrasında vekillerle konuşmadım. Ayten Öztürk’ün nasıl öldürüldüğünü dinlediklerinde neler hissettiklerini sormadım. Ama biz, Taraf ’ın yazı işlerinde Hıdır Öztürk’ün komisyona söylediklerini yüksek sesle okuyamadık sonuna kadar; vahşeti anlatan cümlelerin ortasında düğümlendik. Sustuk. O anda Melih’in cümlesini düşündüm; “fakat baba değilim. ”

www.arsivakurdi.org

Ben anneyim ve çocuğumun "iyi" olduğu bilgisi, en kötü zamanlarda bile, ışıklı bir hâle gibi çevreliyor baktığım her şeyi. "Yeter ki o iyi olsun" sözünü hamaset olmaktan çıkaran bir şey annelik; bencilliği azaltırken, derdi de dermanı da çoğaltan bir şey. Yine de Öztürk'ün *"Cesedi parçalanmış, gözleri çıkarılmış, kulakları kesilmiş bir evladın babası olarak buradayım"* diye başlayan sözlerindeki acı, bir "anne" gibi burkmadı beni; o acıyı anlamak için hiçbir özel hale ihtiyaç yok, o acıyı anlamak için evlat sahibi olmak gerekmez, insan evladı olmak yeter, bunu hissettim ama Öztürk ailesinin tarife gelmeyecek acısını, benim ve benim gibiler için katmerlendiren bir şey var, bunu da hissettim. Ayten Öztürk'e reva görülen ölümü ancak yıllar sonra öğrenen herkes için, hepimiz için bu acıyı büsbütün dayanılmaz kılan keskin bir sızı var. Bu devletin, bu ordunun, bu cinayet şebekesinin günahları karşısında bugün hâlâ yarı cahil oluşumuzun ve bu cehaletteki sorumluluğumuzun, "faili meşhur" bir zulmün faillerinden hâlâ hesap soramamışlığımızın, hesap sormak için belki de gereğini yeterince yapmamış olmamızın ağırlığı var. Bu topraklarda doğup büyümüş olmanın ve bu toprakları kanla sulayanlara bir türlü dur diyememiş olmanın, dur desek de kanı hâlâ durduramamış olmanın utancı var.

Sanırım ben, Hıdır Öztürk'ün gözlerine utanmadan bakamazdım; dün onu dinleyen vekiller bakabildiler mi, bilmiyorum. Ama onlardan biri, İnsan Hakları İnceleme Komisyonu Başkanı Ayhan Sefer Üstün yine Melih Altınok'a, utandığını ve bu utancın gereğini yapmak istediğini düşündüren sözler söylemiş:

"Meclis'te bir faili meçhulleri araştırma komisyonu olması bir ihtiyaçtır. "

Nihayet! Evet, nihayet, daha önce CHP ve BDP'nin bu konudaki girişimlerine destek vermeyen AKP'nin bir üyesi, faili meçhuller için özel bir komisyon istiyor.

Belki Ayten Öztürk'ün bundan on dokuz yıl önce, çalıştığı un fabrikasının çıkışında beyaz bir taksiyle kaçırılıp, paramparça bir halde Elazığ Asrî Mezarlığı'na bırakılan cansız ve hâlâ gencecik bedeninin zihinlerimizden kovmaya çalıştığımız o korkunç görüntüsü, gecikmiş bir hayra vesile olur ve Meclis, cehaletini ve bu cehaletteki sorumluluğunu gidermek için bir adım atıp, JİTEM'in günahlarını bir bir incelemeye başlar. Belki bu sayede, hep birlikte utana utana öğrenir, öğrendikçe hesap sorar ve belki yavaş yavaş iyileşiriz.

Aslında bilen biliyordu tabii, konuşan konuşuyordu. Ayten Öztürk'ün Diyarbakır'ın Şehitlik semtindeki JİTEM binasında tutulduğunu ve "Yeşil" ile ekibi tarafından öldürüldüğü nü, PKK itirafçısı ve JİTEM tetikçisi Abdülkadir Aygan anlatmıştı. Baba Hıdır Öztürk'de, ifadesinde, kızının kaçırılmasından önce, ailecek Tunceli İl Jandarma Alay Komutanlığı'na götürüldüklerinde, kendileri hakkında not tutan polis memurunu "Yeşil" yani Mahmut Yıldırım olarak sonradan teşhis ettiğini söylüyor.

O gün"Yeşil"e Ayten Öztürk'ün ve kardeşlerinin isimlerini dikte ettiren subayın ise dönemin Jandarma İl Alay Komutanı Ahmet Yıldırım olabileceği, arkadaşımız Remzi Budancir'in bugünkü haberinde yer alıyor.

Meclis komisyonu, işe, bu iki Yıldırım'ın Ayten Öztürk'ün katlindeki muhtemel rolü üzerinde durarak başlasın bence. Belki biz de böylece, "yıldırımlar yaratan bir ırkın ahfadı" olmanın utancından arınmaya başlayabiliriz.

www.arşivakurdi.org

14. 12. 2011 Taraf Gazetesi ve Türk basınının Duayeni suskun kalmadı. Devletin gaddar olduğunu yazdı:

Bir babanın çığlığı...

M. Ali Birand

Salı akşamı televizyonlarda Hıdır Öztürk'ü izlediniz mi? 1992 yılında Tunceli'de faili meçhul bir cinayete kurban giden ve 11 Gün sonra, işkence izleri taşıyan cesedi kimsesizler mezarlığında bulunan 27 yaşındaki kızı Ayten Öztürk için gözyaşı döküyordu. Dinleyenleri de ağlattı.

Ayten Öztürk'ü Jitem'in öldürttüğü iddia ediliyor. 76 yaşındaki Hıdır Öztürk, dönemin jandarma alay komutanı ile konuşmalarını anlattı. Kızının PKK'ya katılması olasılığından dolayı, ünlü katil Yeşil'e havale edildiğini söyledi.

Hıdır Öztürk'ü dinlerken yüreğim parçalandı. Devletin gaddarlığı, devleti temsil edenlerin bu tutumları midemi bulandırdı.

Şimdi bekliyorum...

TBMM, İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu'na bağlı, terör ve şiddet olaylarına ilişkin alt komisyon bakalım ne yapacak?

"Cesedi parçalanmış, gözleri çıkarılmış, kulakları kesilmiş bir evladın babasıyım" diyen Hıdır Öztürk'ün dosyasını kapatacak mı, yoksa suç duyurusu yapacak mı?"

16. 12. 2011 Milliyet

Ülke Televizyonunun ana haber ve Bıçak sırtı programının sunucusu Ersoy Dede, Türkiye Büyük Millet Meclisinde verdiğim ifadeden sonra beni Ülke TV' nin ana haber bültenine çıkardı, kızımın nasıl kaçırılıp öldürüldüğünü orada detaylı olarak anlattım. Ersoy Dede, birkaç gün sonra ise şu makaleyi kaleme alıp yeni Akit gazetesinde yayınladı:

Ayten Öztürk Otopsisindeki Sır

Ersoy DEDE

Hıdır Amca'yı hatırladınız mı? 20 yıl evvel katledilen kızının katillerini arıyor. Tunceli'de, 1992'de kaçırıldıktan 11 gün sonra, kızının gözleri oyulmuş, kafa derisi yüzülmüş, kulakları kesilmiş cesedini almıştı kucağına. Failleri malum ama meçhul bir cinayetin peşinden ziyan olan 20 yıldan söz ediyoruz. Ayten Öztürk cinayetinden.

YILDIRIM ÇARPMASI

Ara başlığa"Yıldırım Çarpması" dememizin bir sebebi var. Çünkü Ayten Öztürk cinayetini araştırırken karşımıza çıkan üç isim var. Üçünün de soyadı Yıldırım. Biri malum Mahmut Yıldırım. Bildiğimiz adıyla, Yeşil. Genç kadını evinden kaçıran dört kişiden biri. Aynı Mahmut Yıldırım, aralarında Ayten'in de olduğu, Hıdır Öztürk'ün kızlarını, Jandarma Alay Komutanlığında görmüştü ilk kez. O kızları Yeşil'in yanına gönderen ise Alay

www.arsivakurdi.org

Komutanı Ahmet Yıldırım. O koltukta Ahmet Yıldırım'dan sonra oturan Kazım Çillioğlu ise öldürülmüştü. Kayıtlara intihar olarak geçti ama gerçek farklı. Çünkü Kazım Çillioğlu göreve gelir gelmez etrafında dönüp duran cinayet şebekesini fark edip bunun önünü almaya çalıştı. Art arda yaşanan cinayetlerin Jandarma Alayıy'la bağlantılı olduğu iddiasını dikkate alıp, TİKKO itirafçısı "Bozo" kod adlı Yusuf Geyik ve Yeşil'in bütün ilişkilerini mercek altına almıştı. Neticede Çillioğlu öldürüldü ve cinayet örtbas edildi. Yıllar sonra bu soğuk dosya raftan indi ve Çillioğlu'nun ölümü araştırılmaya başlandı. Soruşturma, Ayten Öztürk'le Yeşil'i tanıştıran eski Alay Komutanı Ahmet Yıldırım'a kadar uzandı. Yıldırım ifadeye çağrıldı. Kendi sorumluluk bölgesinde olağanüstü bir şeye tanık olup olmadığı sorusuna muhatap kaldı. Bu soruya "hayır" cevabını verdi. Oysa sadece Ayten cinayeti bile tek başına olağanüstü bir durumdu. Üçüncü "Yıldırım" ise, dönemin Tunceli Valisi Arslan Yıldırım. İşin peşine düşmemeyi tercih etti.

OTOPSİ RAPORU KONUŞUYOR

Yerim sınırlı olduğu için özetin özetini yapmak istiyorum. Ayten'in cesedi morga getirildiğinde, hiç hastane görmemiş biri bile, kulaklarının kesildiğini, gözlerinin oyulduğunu, yüz derisinin, kafasına kadar yüzüldüğünü fark edebilirdi. Şimdi elimde otopsi raporu var. Yıllar boyu saklanan sırrı açığa çıkaracak olan o raporun altında iki hekimin imzası var. Nusret Akpolat ve Zülfü Kılıç. Bu iki hekimden biri Fırat Üniversitesi'nde diğeri özel bir hastanede mesleğine devam ediyor. Altına imza attıkları raporda, Ayten'in boyun kemiğinin kırıldığı yazılı. Hani idam edildiğinde olur ya. Peki ya kulakları, gözleri? Rapordaki uzman görüşü şöyle;

" 1, 5 – 2 ay kadar toprak altında gömülü kaldığından, vücudunun çeşitli yerlerinde çürümeler meydana gelmiş, kulakları bundan dolayı düşmüş, gözleri hasar görmüş. Başının üzerinde saç yok. Çünkü topraktan çıkarırken vurulan kürek darbeleri ile saçları kopmuş. "

Bu rapor, yalan, yalan külliyen yalan! Size aslını söylüyorum. Ayten'in 27 Temmuz 1992 günü kaçırıldığını, aynı gün işe gittiği fabrikadan teyit etme imkânınız var. Ayten Öztürk. Bulunduğu tarih ise 8 Ağustos 1992. En iyi ihtimalle 11 gün içinde ceset bulunmuş oluyor bu durumda. Ama başka bir şey daha var. Abdülkadir Aygan (PKK itirafçısı), Ayten'i, Diyarbakır'da, JİTEM Karargâhında, 3 gün boyunca gördüğünü söylüyor. Bu kaçırıldıktan sonraki ilk üç gün bile olsa, en azından 7 gün içinde cenazenin bulunduğu anlamına gelir. Şimdi eğer gerçekten bir şey yapmak isteyen biri varsa, bu iki doktoru çağırır ve hangi şartlarda otopsi raporu tazmin ettiklerini sorar ve hangi nedenle, kapsamlı otopsiye ihtiyaç duyulmadığı gerekçesiyle cenazenin defnedilmesine karar verdiklerini sorar. Dönemin Alay Komutanı Ahmet Yıldırım'ı çağırır ve kızları Alay'a neden çağırdığını sorar. Kızları gönderdiği Yeşil'i nereden tanıdığını, ne tür bir ilişkileri olduğunu sorar. Bunlar sorulmazsa, bu işte bir arpa boyu yol kat edilmez. Size söyleyeyim. Kalın sağlıcakla.

Yeni Akit 2011-12-30

www.arsivakurdi.org

Yazar Selim Çürükkaya kendi sitesi www. madiya. net de Ayten Öztürk'ün kaçırılıp öldürme nedenine yeni bir yorum getirdi ve "cinayet, devletin ilkel bir intikamıdır" dedi:

Aysel'in İntikamını Ayten' den Almak

Selim Çürükkaya

Türkiye Büyük Millet Meclisi İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu, 12 Aralık 2011 tarihinde Dersim'li Hıdır Öztürk'ü dinledi. Komisyona: "Ben gözleri çıkarılmış, kulakları kesilmiş, vücudu parçalanmış bir kızın babası olarak buradayım" diyerek 27 Yaşındaki bekâr kızının kaçırılıp nasıl öldürüldüğünü anlattı. Öztürk'ün komisyona verdiği ifadesi, kamuoyunda büyük bir yankı uyandırdı. Olayın duygusal boyutu ön plana çıktı ve öyle görülüyor ki; Ayten Öztürk davası yargıya taşınacak. Bundan dolayı ben, olay ile ilgili bildiklerimi kamuoyu ile paylaşmak istiyorum.

Ayten Öztürk'ü anlatmadan önce, Aysel Öztürk'ü anlatmam lazım. Çünkü Aysel Öztürk, Ayten Öztürk'ün ablasıdır ve "Ayten" "Aysel"den dolayı öldürülmüştür. Aysel Öztürk, Tunceli öğretmen okulu mezunudur. 1979 Kasım ayında Urfa Mardin karayolunda yapılan bir aramada, arabada bulunan bazı illegal belgeler gerekçe gösterilerek tutuklanmıştır.

12 Eylül darbesinden dolayı 7. Kolordu sıkıyönetim mahkemesinde PKK üyesi olmaktan yargılandı. Maruz kaldığı işkencelerden dolayı hastalandı. 1983 tarihinde işkencelerin son bulması için kırk dokuz gün ölüm orucunda kaldı. 1986 yılında suçsuz bulunarak tahliye edildi. Ağır hasta olduğu için Bingöl'de hastaneye kaldırılarak ameliyata alındı. On gün sonra taburcu edildi. Evde hasta yatağında yatarken, tekrar gözaltına alındı, burada ölümle tehdit edildi. Serbest bırakılınca, bir daha tutuklanmamak için dağa çıktı. 1986 yılından 1990 yılına kadar Diyarbakır, Dersim ve Bingöl dağların' da gerilla olarak kaldı. Onun bu durumu Tunceli askeri, mülki ve adli çevreleri tarafından biliniyordu.

Aysel Öztürk'ün babası Hıdır Öztürk, 1991 Yılında Tunceli'de, özel idarede şef olarak çalışıyordu. 1992 yılının başında Tunceli bölgesi jandarma komutanıyla bayramlaşmaya gitti. Elini uzatıp komutanın bayramını kutlamak istedi, fakat jandarma bölge komutanı, kendisine uzanan Hıdır Öztürk' ün elini tutmadı. Yüzüne bakarak:"*senin kızının cesedini yere sermeyene kadar seninle bayramlaşmam"* dedi. Bu olaydan bir müddet sonra, yani Mayıs 1992'de Hıdır Öztürk ve üç kızı, Tunceli alay komutanı Mustafa Sabri Yazgankıran tarafından alay komutanlığına çağrıldılar.

Hıdır Öztürk'ün en büyük kızı Ayten Öztürk, 27 yaşındaydı. Tungaş fabrikasında sekreter olarak çalışıyordu. Yapı gereği masum, çekingen bir kızdı, hiç bir siyasi örgüt ve partiyle direkt / endirekt bir ilişkisi yoktu. Öztürk'ün ikinci kızı Yeter, toprak su işlerinde teknisyen olarak çalışıyordu. O da ablası gibi siyasetten uzaktı. En küçük bacılarının adı Makbule idi, oda Tunceli de hemşire olarak görev yapıyordu.

Hıdır Öztürk bu üç kızını yanına alarak Tunceli Alay Komutanının makamına gitti. Alay komutanı burada onları, sakallı bir "polis memuru (1)" ile tanıştırdı. Albay Mustafa Sabri

www.arsivakurdi.org

Yazgakıran'ın izahatlarına göre sakallı "polis memuru(1)"nun adı "Ahmet"ti. İşte bu polis memuru "Ahmet bey" Hıdır Öztürk' ün kızlarının, adlarını, soyadlarını, oturduğu adresleri, kullandıkları telefonların numaralarını öğrenip bir deftere yazdı, işleri bitince Alay Komutanı:"*Tamam gidebilirsiniz, mal ve can güvenliğiniz devletin güvencesindedir*" deyip onları evlerine yolladı.

Polis memuru 'Ahmet bey'in resimleri çok sonraları, Jitem elamanı"Yeşil"lakabıyla Türkiye gazetelerinde yayınlanınca; Hıdır Öztürk ve iki kızı "Yeşil" olarak bilinen kişinin Tunceli Alay komutanının makamında kendilerini soruşturup adreslerini alan kişinin "Mahmut Yıldırım" olduğunu anladılar. 1992 Mayıs ayında Tunceli Alay komutanlığında yapılan bu görüşmeden hemen sonra, Haziran 1992'de Hıdır Öztürk'ün hemşire kızı Makbule'nin Kars ili Digor ilçesinin bir köyüne sürgünü çıktı.Tekniker kızı Yeter, Çankırı'ya sürüldü. Tunceli' de kalan kızı Ayten Öztürk ise 27 Temmuz 1992 tarihinde akşama doğru, saat 17, 30 da beyaz Reno bir arabayla dört kişi tarafından kaçırıldı. 11 gün sonra Elazığ asri mezarlığına yakın bir arazide, eli dışarıda kalmış şekilde gömülü olarak bulundu.

Hıdır Öztürk öyle bir hale getirilmişti ki, korkusundan hiç bir devlet kapısına başvuramadı. Özel idarede şef iken, dönemin Tunceli valisi Aslan Yıldırım (Yasemin Çongar'ın kulakları çınlasın, 'Yıldırımlar yaratan bir halkın ahfadıyız' mısrasına gönderme yaparak, Yeşil olarak bilinen Mahmut 'Yıldırım' ile Tunceli alay komutanı Ahmet 'Yıldırım' ı saymıştı. " Oysa iki 'Yıldırım'larıın üçüncü bir suç ortağı daha vardı, onun da adı'Aslan', soyadı 'Yıldırım'dı. Kürt ve alevi düşmanı bir kafa yapısına sahiptiler. Mahmut Yıldırım ile ayni ideolojiyi paylaştığı kesin gibidir. Tunceli özel idare şefi Hıdır Öztürk, bu valinin emrinde çalışan biri olarak, kızı kaçırılıp parçalanınca, Vali ona baş sağlığı dilemediği gibi onu düşman olarak değerlendirdi. Ve onu Özel idaresinin lojmanından atmak için bizzat kendi imzasını taşıyan resmi bir yazı yazdı. [4]

İşte bu Vali Yıldırım, Alay Komutanı Mustafa Sabri Yazgankıran ve tetikçi Mahmut Yıldırım, bunların bir üstü, adına henüz ulaşamadığım Tunceli bölgesi jandarma komutanı bir ekiptirler. Nereden biliyoruz bunların bir ekip olduğunu? Tunceli bölge komutanı, bayram gününde kutlama sırasında Aysel'in babasıyla bayramlaşmayarak, "*senin kızının cesedini yere sermeyene kadar seninle bayramlaşmam"* diyerek düşmanlığını açıkça ilan etmişti. Onun bir altı Alay Komutanı Mustafa Sabri Yazgankıran, bir bahane yaratarak Hıdır Öztürk'ün kızlarını alaya çağırarak, tetikçi Mahmut Yıldırım'a göstermiş, adreslerini katile vermişti. Mahmut Yıldırım, Ergenekon veya Jitem'den aldığı emir gereği Ayten Öztürk' ü kaçırmış ve hunharca katletmişti. Bunun iki önemli kanıtı vardı. Birincisi; Jitem'ci Cem Ersever öldürülmeden bir müddet önce gazeteci Soner Yalçın'a verdiği röportajda "*Tunceli de Ayten; Öztürk'ü Yeşil ve ekibi kaçırdı*" dedi. İkincisi; şu anda İsveç'in başkenti Stockholm'de oturan Jitem'in eski elemanı Abdulkadir Aygan:"*Yeşil, yani Mahmut Yıldırım ve yanındakiler, Tunceli'den Ayten Öztürk'ü bir arabayla alıp Diyarbakır Jitem lojmanlarına getirdiler, bir kaç gün orada bir hücrede tutuklu kaldı, sonra aynı arabayla alıp götürdüler*"dedi.

Üçüncü Yıldırım, yani Tunceli Valisi Aslan Yıldırım, alay komutanıyla Hıdır Öztürk ve kızlarının görüşmesinden sonra Hıdır Öztürk'ün iki kızını Tunceli'den sürgün etmişti, birini

www.arşivakurdi.org

Digor'un bir köyüne, diğerini de Çankırı'ya göndermişti. Bununla yetinmemiş, resmi bir yazı yazarak Hıdır Öztürk'ün kiracı olarak kaldığı özel idareye ait evi terk etmesini istemişti. Bu durumu artık kaldıramayan Hıdır Öztürk, emekliye ayrılmıştı.

Özet olarak Hıdır Öztürk'ün büyük kızı Aysel, 1980 -1986 yılında Diyarbakır cezaevinde gördüğü zulümden dolayı dağa çıktı. Hastalandığı için 1991 tarihinde Avrupa ya gitti. Aysel'i bir türlü yakalamayanlar, onun intikamını kız kardeşi Ayten' den almaya karar verdiler. Türkiye'de o dönemlerde öyle bir devlet, öyle bir idare vardı ki, Ali'nin hesabı Veli'den sorulurdu. Gerekçeleri hazırdı; çünkü Ali ile Veli arasında hayli harf benzerliği vardı. Tıpkı Aysel ile Ayten adlarında olduğu gibi. Her ne kadar onların kanununda "*suç bireyseldir*" diye yazıyorduysa da, o coğrafyada kanunlar çoktan rafa kaldırılmıştı. İçinde silahlı adamlar gizleniyor gerekçesiyle suçsuz günahsız kocaman ormanlar ve bu ormanlarda yaşayan binlerce canlılar yakılmıştı. '*Teröristi sınırdan geçirmişler*'gerekçesiyle, dua eden salâvat getiren köyün bütün erkeklerine b. k yedirilmişti. Cemaatten kuşkulanıldığı için imamlar öldürülmüştü...

Kızım Ayten cinayeti, 19 Yıl sonra Türkiye'nin gündemine tam olarak oturdu. Gazeteci Malik Duvaklı, Almanya da oturan Ayten'in kız kardeşi Makbule Öztürk' e ulaştı ve onunla bir röportaj yaptı:

Ayten'in kardeşi: İnfaz kararını Yeşil yazdı

Malik Duvaklı

Kaçırılarak öldürülen Ayten'in kardeşi konuştu: Alay komutanı bizi sorguladı, Yeşil not aldı. Kimi kaçıracağına orada karar verdi

1992'de kaçırılıp işkence ile öldürülen Ayten Öztürk, 19 yıl sonra Meclis İnsan Hakları Komisyonuna konuşan babası Hıdır Öztürk'ün "Gözleri oyulmuş, burnu ve kulakları kesilerek öldürülmüş bir evladın babasıyım" sözleri ile gündeme geldi. Ayten Öztürk'le birlikte Tunceli Jandarma Alay Komutanı tarafından Yeşil'e görüştürülen kız kardeşi Makbule Öztürk konuştu. Olayın yaşandığı tarihte 22 yaşında genç bir hemşire olan ve şimdilerde Almanya'da yaşayan Makbule Öztürk o günleri şöyle anlatıyor:

-Olayın yaşandığı 1992'de nasıl bir aileydiniz?

Yedi kardeşiz. Babam İl Özel İdarede çalışan bir memurdu. Ayten ablam, un fabrikasında çalışıyordu. Diğer ablam da teknikerdi. Kardeşim üniversitede okuyordu. Politika ile pek ilgili değildik. Hele öldürülen ablam Ayten'in hiçbir ilgisi yoktu. Evlenip yuva kurma hayaliyle yaşayan biriydi.

-Aileniz neden hedef seçildi?

Büyük ablam Aysel örgüte katılmıştı. Onun yüzünden bizi hedef almışlardı. (Aysel Çürükkaya bir dönem örgütün etkin isimlerinden Selim Çürükkaya'nın eşi. Sonra örgütle yollarını ayırdılar. Avrupa'da yaşıyorlar.)

www.arsivakurdi.org

-Kaçırılma süreci nasıl gelişti?

Bir gün babam bize 'albay sizi görmek istiyor' dedi. Alaya gittiğimizde komutanın odasına aldılar. Kısa boylu biriydi hatırladığım kadarıyla. Biz, daha oturmamışken elinde siyah bir ajanda olan, sakallı, zayıf bir adam geldi. Alay komutanı, 'komiser Ahmet bey' diye tanıttı. Sonra gazetelerde fotoğrafı Yeşil diye çıkan kişiydi.

-Ne yaşandı orada?

Bayram olduğu için bize çikolata ikram ettiler. Sadece Ayten ablam aldı. Albay, babama 'kaç çocuğun var?' diye sordu. 7 deyince, 'dağdakini de mi sayıyorsun?' dedi. 'Niye çıktı kızın dağa?' diyordu. 'Bu kızların da dağa gitmesin' diyordu, babam bizim devlet memuru olduğumuzu söyledi. 'niye dağa çıksınlar ki?' dedi.

-Yeşil olduğunu sonradan öğrendiğiniz kişi hiç konuştu mu?

Konuşmadı. Sadece bana 'sizi hastanede gördüm sanırım' dedi. Ben hemşire olduğum için 'olabilir' dedim. Bize çok dikkatli bakıyordu. Hatta yan yana oturduğum Yeter ablamla göz göze geldik, niye bu kadar dikkatli inceliyor diye. Bir yandan da elindeki ajandaya notlar alıyordu. Bence hangimize ne yapacağını orada kararlaştırdı. Sonra alay komutanı "Ahmet Bey size fotoğraf gösterecek" diyerek bizi alt kata gönderdi. Bizi bir odaya götürdüler. Dağda olan Aysel ablamın fotoğraflarını gösterdiler. Orada da "devlet bunlardan hesap soracak" falan diye nutuk atıp gönderdiler.

-Kaçırılma süreci nasıl oldu?

Sonraki günlerde ablam kendisini birilerinin takip ettiğini söyledi birkaç kez. Bir gün işyerinden aradılar. 'Ayten işe gelmedi' dediler. Komşusunun oğlu ablamı bir önceki akşam evinin önünde beyaz renkli arabayla gelen üç kişi ile konuşurken gördüğünü, sonra arabaya bindirilip götürüldüğünü söyledi. Annem ve babam en başta bir gönül ilişkisi nedeniyle kaçırıldığını düşündü. Emniyete gittik tabi, defalarca başvurduk. Ama ne polis ne jandarma hiçbir şey yapmadı. Aramak yerine 'kızınız dağa gitmiş olabilir' diyorlardı. Eve sessiz telefonlar geliyordu, annem her seferinde ne olur yavrumu sağ salim bırakın diyordu.

Annem ayağındaki benden tanıdı

-Öldürüldüğünü nasıl öğrendiniz?

Ben o zaman devlet hastanesinde hemşirelik yapıyordum. Kaçırılma olayından yaklaşık 11 gün sonra hastaneden bir arkadaşım arayıp, Elazığ Devlet Hastanesi morgunda bir kadın cesedi olduğunu söyledi. Gittiğimizde bize her tarafı parçalanmış bir ceset gösterdiler. Gözleri oyulmuş, burnu kulakları kesilmiş, saçları bile önden yoktu. Benzetemedik. Annem ayak parmaklarının arasındaki benden tanıdı. Şimdiki eşimle o zaman nişanlıydık, diş hekimiydi, dişlerine baktı, 'bunlar benim yaptığım protezler' dedi. Annem ablamın gelinlikle gömülmesini istedi. Hemen alelacele gelinlik bakmaya gittik. Sonra cenazeyi alıp Tunceli'ye döndüğümüzde, yolda büyük bir konvoy birikmişti. O gün halk ayağa kalktı adeta. Kepenkler açılmadı. Çünkü ilk kez o yörede böyle bir faili meçhul oluyordu. İnanılmaz işkenceler yaptılar.

www.arsivakurdi.org

Bir haftalık cesedi iki aylık sanmışlar

1992 yılında kaçırıldıktan sonra cesedi bulunan Ayten Öztürk'ün otopsi raporunda ilginç bir detay ortaya çıktı. 27 Temmuzda kaçırılıp cesedi 8 Ağustos'ta bulunan Öztürk'e klasik otopsi yapılmamış, sadece dış otopsi ile yetinilmiş. İşkencelerden tanınmaz hale gelen bir haftalık ceset için 1, 5-2 aylık olduğu yönünde rapor tutulmuş. Ayten Öztürk'ün babası Hıdır Öztürk, kızının gözlerinin oyulduğu, burun ve kulaklarının kesildiğini belirtiyordu. Raporda 1, 5-2 aylık olduğu düşünülen ceset için burun, göz ve kulakların bu sürede çürümüş olabileceği kanaatine varılmış. Şahsın boğularak öldürüldüğü sonucuna varılarak klasik otopsi yapılmasına lüzum görülmemiş. Binbaşı Cem Ersever, öldürülmeden önce verdiği röportajlarda Ayten Öztürk cinayetini Yeşil Kod adlı Mahmut Yıldırım'ın yaptığını belirtiyor du.

Yıllarca bizi duymadılar

-Cinayetten sonra neler yaşadınız?

Babam, İl Özel İdarede memur olduğu için lojmanda kalıyorduk. Ablamın cesedi bulunduktan sonra vali babama bir yazı göndererek, evden çıkarttı. Sonra her birimiz bir yere savrulduk. Babam ve annem İzmir'de yaşıyor, ben Almanya'ya geldim, üniversitede okuyan kardeşim de bırakıp buraya geldi. Biz hayatımızı Ağustos 1992'de orada yarım bıraktık. Yıllarca bu konuda sesimizi duyurmaya çalıştık. Defalarca başvurularda bulunduk. Ama kimse dinlemedi. İlk kez devlet ailemizi muhatap aldı. Bu önemli.

Star Gazetesi16 Aralık 2011 Cuma

Taraf gazetesi Ayten Öztürk cinayeti üzerine önemle durdu. Köşe yazarlarının dışında muhabirleri de olayı manşetten haber yaptılar:

"Parçalanmış Bir Kızın babası olarak geldim"

Melih Altınok / Remzi Budancir/

Faili meçhule kurban giden kızı Ayten Öztürk için Meclis Komisyonu'na konuşan acılı baba: Cesedi parçalanmış, gözleri oyulmuş bir evladın babası olarak buradayım. TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu bünyesindeki Terör ve Şiddet Olaylarına ilişkin alt komisyon, 1992 yılında Tunceli'de işkence edilerek öldürülen Ayten Öztürk'ün babası Hıdır Öztürk'ü dinledi. Konuşmasına "Cesedi parçalanmış, gözleri çıkarılmış, kulakları kesilmiş bir evladın babası olarak buradayım'' diye başlayan acılı baba dönemin Tunceli Jandarma Alay komutanı ile görüşmesinin ardından kızının ortadan kaybolduğunu ve görüşmede 'Yeşil' kod adlı Mahmut Yıldırım'ın da bulunduğunu söyledi. Taraf 'a konuşan TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu Başkanı ve AKP Sakarya Milletvekili Ayhan Sefer Üstün, alt komisyonun bir faili meçhul araştırma komisyonu olmadığını belirterek, "Ancak bu araştırma komisyonu bir ihtiyaçtır. Bu tanıklıklar da olası bir faili meçhul komisyonu için altyapı oluşturuyor"dedi.

www.arsivakurdi.org

Komisyon toplantısına ailenin avukatlığını da üstlenen CHP Tunceli Milletvekili Hüseyin Aygün ile birlikte gelen Hıdır Öztürk, "Bunu bize neden reva gördüler? Neden kızım canice, hunharca katledildi? Bu bir insana, bir Müslüman'a yakışır mı? 76 yaşındayım evladını böyle kaybetmiş başka bir babayla karşılaşmadım'' diyerek gözyaşlarına hâkim olamadı. Kızının, "örgütle hiçbir zaman işi olmadığını''vurgulayan Öztürk, kızının öldürülmesine giden süreç hakkında bilgi verdi. Dönemin Tunceli Jandarma Alay Komutanı'nın kendisini makamına çağırarak, "Kızlarından biri dağa çıkmayı düşünüyor"dediğini aktaran Öztürk, bu sözlere itiraz ettiğini, çocuklarının tümünün çalıştığını, kendisinin de devlet memuru olduğunu belirttiğini anlattı.

Devlet, 19 yıldır neden sessiz?

Komutanın görmek istemesi üzerine çocuklarını da alarak alaya tekrar gittiğini belirten Öztürk, şöyle devam etti:"*Orada, alay komutanı ile oturduk. Bize çay ikram etti. Çocuklarımın adresleri, nerede çalıştıkları bilgisi alındı. Sonra komutan bir askeri çağırarak, 'bunları aşağıya Ahmet Bey'e götür' dedi. Aşağıya indik, bir odada zayıf, sakallı biri oturuyordu. Çocuklarımı içeri aldılar, ben dışarıda kaldım. Bir süre sonra çocuklarım odadan çıktı. Yine adres bilgilerinin alındığını söylediler. Çocuklarım, daha sonra televizyon haberlerinde 'Yeşil' diye tanıtılan bu adamın Ahmet bey, yani Mahmut Yıldırım olduğunu söylediler. Bu olaydan 2 ay sonra bir un fabrikasında çalışan kızım çıkışta, beyaz bir taksiyle götürüldü. Sonra bizi fabrikadan arayıp, durumu bildirdiler. Ben hiçbir zaman devletin böyle bir şey yapacağını düşünemezdim. Cinayetin üzerinden 19 yıl geçmesine rağmen devletin tüm kurumları hâlâ sessiz. ''*

Cesedi çoban buldu

Tunceli'de yaptıkları hiçbir aramadan sonuç alamadıklarını belirten Öztürk, kızının cesedinin Elazığ Asri Mezarlığı'nda bir çoban tarafından bulunduğunu söyledi. Çobanın, kızının toprağın dışında kalan kolunu fark ederek, yetkililere bildirmesi sonucu cesedin bulunduğunu anlatan Öztürk, cesedin teşhisi sırasında yaşadıklarını da ağlayarak anlattı. Cesedin, üzerindeki toprak yıkandıktan sonra kızına ait olduğunu anladıklarını ifade eden Öztürk, "Bu jandarma alay komutanı kimdir? Neden beni çağırdı? 2 ay sonra çocuğum kaçırıldı. Biliyorsunuz, o zamanlar kontrgerilla vardı, JİTEM vardı, şimdi 'Ergenekon' olduğu gibi'Dedi.

Çiller ve Ağar'dan hesap sorun

Olayın ardından, söz konusu jandarma alay komutanıyla görüşmek istediklerini ancak sonuç alamadıklarını belirten Öztürk, yaptıkları hiçbir resmî başvurunun da işleme konmadığını öne sürdü. Öztürk, "Gecemiz, gündüzümüz kalmadı. Bunun da sonu Susurluk gibi mi olacak? Mehmet Ağar, Tansu Çiller neden buraya çağrılmıyor? Konuya ilgi duyan basın mensupları da emniyet tarafından hep engellendi. Susturulduk, hiç konuşamadık. Çarşıda, pazarda bizi gören polisler hep bize küfretti. Tansu Çiller'i çağırın, JİTEM'in hesabını sorun ondan'' diye konuştu.

www.arsivakurdi.org

Vekiller de konuştu

Öztürk'ün konuşmasının ardından komisyon üyesi milletvekilleri söz aldı. Alt komisyonun başkanı AKP Amasya Milletvekili Naci Bostancı, "Sizin evladınız bizim evladımız. Birçok insan kaybettik böyle. Tüm acılar toplumun ortak acıları'' derken, CHP Sivas Milletvekili Malik Ecder Özdemir de faili meçhul cinayetlerin araştırılması için mutlaka bir komisyon bulunması gerektiğini söyledi. BDP Mersin Milletvekili Ertuğrul Kürkçü'de Öztürk ailesinin yasal yollardan haklarını aramalarının önünün kesilmiş olmasının araştırılması gerektiğini söyledi.

Araştırma komisyonu şart

Komisyon Başkanı Ayhan Sefer Üstün, alt komisyonun amacının ve görevinin yaşam hakkı ihlallerinden kaynaklanan mağduriyetleri belirlemek, şahitlik yapmak olduğunu söyledi. Alt komisyonun faili meçhul araştırma komisyonu olmadığını kaydeden Üstün, şunları söyledi: *"Ancak bu araştırma komisyonu bir ihtiyaçtır. Bu tanıklıklar da olası bir faili meçhul komisyonu için alt yapı oluşturuyor. CHP'li arkadaşlar müstakil bir komisyondan yana. Biz ise insan hakları bünyesinde bir komisyondan yanayız. Çünkü böylece süre sınırlamamız olmuyor. Ayrıca komisyonumuzun arşivi, uzman kadrosu ve hafızası bu işe müsait. 25. Dönem sonuna dek çalışabiliriz. Müstakil bir komisyonun görev süresi ise 3+1 ay ile sınırlı. Bunca karışık olayı bu kadar kısa sürede nasıl halledeceksiniz? Bazen bir yazı bir ayda ancak geliyor. "* Üstün ayrıca, ilerleyen günlerde faili meçhullerin araştırılması için bir alt komisyon kurulması yönünde güçlü bir irade oluştuğunu ve konuyla ilgili çalışmaların sürdüğünü de sözlerine ekledi.

Cesedi parçalanmıştı, gelinlikle gömdük

TBMM İnsan Hakları Komisyonu tarafından mercek altına alınan Ayten Öztürk cinayeti, 1992 yılında Tunceli'nin Mazgirt İlçesi'nde yaşandı. 27 Temmuz 1992'de, Tunceli Kepektaşı nahiyesindeki evinin önünden dört kişi tarafından beyaz Renault bir arabayla kaçırılan Öztürk'ün cesedi 9 Ağustos 1992'de Elazığ Asri Mezarlık'a yakın bir arazide bulundu. Öztürk'ün kız kardeşi Makbule Öztürk o günleri 'Kürdistan Aktüel' isimli siteye yaptığı açıklamada şöyle anlattı:

Acı haber telefonla geldi

"9 Ağustos günü telefonumuz acı acı çaldı. Ahizeyi kaldırmaya cesaret edemedik, sanki kaldırmazsak melek ablamız ölmeyecekti. Sonra annemin titreyen elleri telefona uzandı. Bir kaç dakika sonra annem telefonla birlikte sustu! Bayıldı annem... Ailece Elazığ Devlet Hastanesi'ne gittik, kalp hastası babam, sağ eliyle kalbini bastırmış, korkudan tutmayan ayaklarını yerden sürüklüyor. Annem saçlarını yolarak, ağıt yakıp yürüyordu. Annemi teskin ederek cesedin bulunduğu yere yürüdük, bir görevli cesedi örten bezi kaldırınca; babam dizüstü yere çöktü, annem çığlık atarak saçlarını yolmaya başladı. Paramparçaydı ceset, burnu kopuk, kulakları kesik, gözleri oyuktu. Kalan dudaklarının parçaları mosmor, yanakları siyah, vişne rengi kanla dolup çürümeye yüz tutmuştu. Köyümüze götürdük cenazeyi. Annem kefen yerine gelinlik giydirerek gömdü ablamı. Seneler sonra gazetelerde resmini görünce tanıdım.

www.arsivakurdi.org

O gün albayın odasında bulunan kişi Yeşil'di. Ablamın katili oydu. " Öztürk'ün ölümüne ilişkin bir başka ifade ise PKK itirafçısı ve JİTEM tetikçisi Abdülkadir Aygan'dan geldi. Aygan "Ben Ayten'i JİTEM binasında gözlerimle gördüm, hatta bu kimdir, diye sordum. Çürükkaya'ların akrabasıdır, dediler. Yeşil ile birlikte Mesut Mehmetoğlu, Dersim'de görevli olan uzman çavuş vardı. Ayten Öztürk yaklaşık olarak üç gün Diyarbakır'ın Şehitlik semtinde JİTEM'in kullandığı binada kaldı. Üç gün sonra yine bir öğle vakti Yeşil ve ekibi tarafından alınıp götürüldü" dedi.

Komutan Ahmet Yıldırım mı?

Öztürk'ün ölümüne ilişkin en ilginç detaylardan biri ise; baba Hıdır Öztürk'ün ifadelerinde yer aldı. Öztürk, dönemin Tunceli İl Jandarma Alay Komutanı'nın kendisini ve iki kızını odasına çağırdığını, odada Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın da olduğunu, komutanın o kişiyi 'Polis memuru' olarak tanıttığını söyledi. Öztürk'ün ifadesinde adı geçen komutanın dönemin İl Jandarma Alay Komutanı Ahmet Yıldırım olduğu öne sürüldü. Söz konusu görüşmenin olduğu tarihte komutan olduğu belirlenen Yıldırım bir süre önce, kendisinin ardından görevi devralan Albay Kazım Çillioğlu'nun ölümüne ilişkin soruşturmada ifade vermişti.

Not: Ayten Öztürk Öldürüldüğü tarihte Alay komutanı Ahmet Yıldırım' dır. Baba ile kızlarını Alay komutanlığına çağran Alay komutanı ise Mustafa Sabri Yazgankıran'dır.

Taraf Gazetesi14. 12, 2011

Ankara'ya 2011 Yılının Aralık ayında gittiğimde yaşadıklarımı can dostum Nihat Kararslan, çok güzel dile getirdi. 19 Yıllık suskunluğumu bozmuş, dertlerimi elemlerimi her kese anlatmaya başlamıştım. Orada, o günlerde yaşadıklarımızı Nihat KARAASLAN ın anlatımları ile sizlere aktarmak istiyorum:

Hıdır Amcanın Acısı Diner mi?

Nihat KARAARSLAN

Ayten Öztürk, Aysel Çürükkaya' nın bacısıdır. Netice itibariyle Aysel'in eşi Selim Çürükkaya, benim akrabamdır. Bu yüzden Ayten'in ölümünden, ailesinin çektiklerinden haberdardık. Babası Hıdır (Öztürk) amca, 19 yıl boyunca yetkililere, topluma kendini dinletebilmek, bu cinayeti aydınlatabilmek için mücadele verdi. Ama Hıdır amcada her zaman bir umutsuzluk vardı. Düşünün ki, bir türlü kendini devlete dinletemiyordu, çocuğunun nasıl öldürüldüğünü anlatamıyordu. Devlet onu dinlemiyordu, devlet dediğimiz o halka zulmeden zümre, hukukun dışına çıkmıştı. Buna rağmen bıkmadan, usanmadan mücaledesine devam ediyordu.

O günlerde biliyorsunuz; binlerce faili meçhul cinayet işlendi. Çocukları öldürülen anneler, "Cumartesi Anneleri" adı altında toplanıp İstanbul İstiklal Caddesindeki Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemleri yapmaya başladılar. Hıdır amca zaman zaman Ankara'ya

www.arsivakurdi.org

gelip gidiyordu. Geldiği zaman zaten benim yanıma uğruyordu. Hep bir umutla geliyor, ama her seferinde umutları kırılmış vaziyette evine dönüyordu. Çünkü her seferinde "acaba bu sefer dinlenir miyim?" umuduyla geliyor, ama umutsuzlukla dönüyordu.

Ne acıdır ki, biz Kürtlerin çocukları bölgede devlet eliyle öldürülüyor, daha sonra biz cinayetin sebebinden ziyade, "devlet" olarak adlandırdığımız kurumların bizi dinlemesi için mücadele veriyoruz. Oysa bu cinayetlerin, diğer dünya devletlerinde olduğu gibi devletin incelemesi lazım. Oysa Hıdır amcayı kimse dinlemiyordu. Ayrıca bu cinayet, çok vahşice işlenmişti.

TBMM'nin bir önceki döneminde de Hıdır amca İnsan haklarını İnceleme Komisyonu'na çağırıldı. "Gel, seni dinleyelim" dediler. Hıdır amca üşenmeden kalktı, geldi, burada günlerce kaldı. Ama her seferinde sudan gerekçelerle dinlenmeden geri gönderildi.

12 Haziran 2011 seçimlerinden sonra Hıdır amca yeniden umutlandı. Çünkü Dersim'li avukat Hüseyin Aygün, CHP Tunceli Milletvekili seçilmişti. Aygün, cinayetin işlendiği dönemde Ayten Öztürk'ün avukatlığını yapıyordu ve cinayeti bütün ayrıntılarıyla biliyordu.

Ve Hüseyin Aygün, Dersim katliamını yüksek bir sesle TBMM'de dile getirdi. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan da, bana göre büyük bir erdemlilikle devlet olarak katliamdan dolayı Dersim halkından özür diledi. Bu da Hıdır amcayı ümitlendirmiş olacak ki, Hüseyin Aygün ile diyaloga geçti.

Hüseyin Aygün, TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu üyesiydi ve faili meçhul cinayetlerde yakınlarını kaybeden aileleri dinlemekle görevlendirilen alt komisyonda da görev üstlenmişti. Hakkını Teslim etmek lazım Hüseyin Aygün de Ayten Öztürk cinayetini komisyonun gündemine sundu ve Hıdır amcayı Ankara'ya çağırdı.

Hıdır amca o sırada oğlunun yanında kalıyordu, döndü, geldi. Bir yanda umut, bir yanda umutsuzluk vardı Hıdır amcada. Çağırdıkları için umutlanıyor, ama geçmişte çağırdıkları halde dinlemediklerini hatırladıkça umutsuzluğa kapılıyordu. Sabah erkenden kalkıyor, giyiniyor, benim işyerime geliyordu. Durmadan "acaba bu defa çağırırılar mı?" diye sorup duruyordu. Biz de elimizden geldikçe onu sakinleştirmeye çalışıyorduk.

2011 yılının Aralık ayında TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu'ndan Hıdır amcayı arayıp "yarın seni dinleyeceğiz, hazır ol" dediler. Tam o sırada Ülke TV'den aradılar ve Hıdır amcayı canlı olarak yayımlanan ana haber programına davet ettiler. Hıdır amca müthiş heyecanlandı. O heyecanını gördükçe ben de duygulanıyordum. Nihayet çocuğunun öldürülmesini anlatabilecek bir ortam yakaladı diye çocuklar gibi sevinmişti.

Birlikte gittik. Yanında oturdum ve sonunda Ülke TV'nin ana haber programına konuk oldu. "Bir gün beni dinlerlerse unutmayayım" diye yaşadıklarıyla ilgili notlar tutmuştu. O notlara bakarak konuştu. Hıdır amca o kadar doğal ve içten konuştu ki, bütün Türkiye anlattıklarından etkilendi ve bir anda Türkiye'nin her tarafından bizi aramaya başladılar.

Komisyondan tekrar aradılar ve "yarın sabah saat 09. 00'da komisyonda bekleniyorsunuz" dediler.

www.arsivakurdi.org

Hıdır amca sabah saat 07. 00'de beni aradı ve hazırlanmamı istedi. 19 yıl aradan sonra ilk defa olarak bir TV kanalında olayı anlatmıştı ve devletin bir kurumu olan TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu onu dinlemeye hazırlanıyordu. O kadar heyecanlıydı ki, sonunda onun heyecanı beni de sardı. Uykuda kalmamdan korkmuştu. Oysa uykuda kalırım, yaşlı adama mahcup olurum endişesiyle gece uyuyamamıştım.

Benim işyerim TBMM'nin karşısındadır. Hıdır amcayı meclise yürüyerek gitmeye ikna ettim. Amacım, heyecanını dindirmekti. Çünkü yıllarca baskı ve tehditlerle yaşamıştı. "Bu olayı fazla kurcalama, yoksa seni de, ailenin diğer fertlerini de vuracağız, yok edeceğiz" demişler, korkutmaya, yıldırmaya çalışmışlar. 19 yıl boyunca bu yaşlı adama bunları yapmışlar. Hepimiz de, herkes de bunu biliyor. Bütün bu tehdit ve şantajlara rağmen çocuğunun cinayetinin peşini bırakmamış.

Hıdır amcanın gözlerinde şu endişeyi de gördüm; "acaba *çocuğumun cinayetini açığa çıkartacağım bir dönemde bir başkasına da sebep olabilir miyim?"* diye. Çünkü ilk defa devlet onu dinleyecekti. Ben o bölgenin bir insanı, ailenin bir yakını ve bu olaylardan olumsuz yönde etkilenmiş biri olarak Hıdır amcayı cesaretlendirmek, moral vermek için elimden gelen çabayı gösteriyordum. Ben bu olayla birlikte, diğer faili meçhul cinayetlerin de üzerine gidilebileceği umuduna kapılmıştım.

Meclise yürüyerek geldik. O kadar erken gelmiştik ki, daha milletvekilleri bile gelmemişti. Tam kapıdan girerken yanımızda bir araba durdu ve içinden Hüseyin Aygün indi. Çünkü o zamana kadar Hıdır amca onu da defalarca aramış ve gideceğimizi bildirmişti. Hüseyin Bey bizi aldı, birlikte odasına gittik, çay içtik, arkasından komisyona doğru ilerledik. Koridorlardan geçerken gören her milletvekili yanımıza geldi, ellerimizi sıktılar ve Hıdır amcaya "acını paylaşıyoruz" dediler. Bir gün önce Ülke TV'de izlemişler ve çok etkilenmişlerdi. CHP'lisinden, MHP ve AKP'lisine kadar, herkes hatırımızı sordu, acımızı paylaştı. Bir tek BDP'liler sormadılar, ilgilenmediler. Üstelik BDP'lilerin hepsi Hıdır amcayı tanıyordu.

Ve biz komisyon salonuna girdik. Üyelerin hepsi oradaydı, bütün kanalların kameramanları, muhabirleri oradaydı. Komisyon başkanı başta olmak üzere, üyeleri tek tek Hıdır amcanın elini sıktılar, "acınızı paylaşıyoruz" dediler. Komisyonun BDP'li üyesi Ertuğrul Kürkçü toplantıya geç geldi. Geldiği gibi yerine oturdu. Ama Hıdır amcayı sormadı.

Komisyonda önce TV kameralarının toplantı salonunda kalıp kalmaması tartışıldı. Sonunda Hüseyin Aygün'ün de ısrarıyla kameraların toplantı salonunda kalmasına karar verildi. Hıdır amca, bir gün önce Ülke TV'de etkili bir konuşma yaptığı için bütün TV kanalları Hıdır amcanın yapacağı konuşmaya çok büyük önem veriyorlardı. Ve ilk olarak bir komisyon toplantısı TV kanallarında canlı olarak veriliyordu.

Hıdır amca ile daha önce konuşmuştum; cinayetle ilgili bildiklerini ve sonrasında yaşadıklarını net olarak anlat. Sana yeterli zamanı verecekler, rahat ol demiştim. Daha sonra kendisine söz verilince etkileyici sesiyle, yalın bir dille ve net ifadelerle anlatmaya başladı. Zaten aradan 19 yıl geçtiği halde cinayetin gününü, saatini söyleyince herkes ağladı.

www.arsivakurdi.org

Komisyondan çıt çıkmıyordu. Öyle güçlü bir hitap tarzı vardı ki, herkesi etkiledi. Şimdi anlatırken ben bile ağlıyorum. Bütün Türkiye, dünya izliyormuş. Biz içerdeyiz.

Hıdır amcaya uzun bir zaman verdiler ve konuşması bitene kadar kimse müdahale etmedi. Konuşmasında o tarihteki Tunceli Jandarma Alay Komutanının cinayetteki rolüne özellikle vurgu yaptı, Yeşil'in Ayten'i bizzat kaçırıp öldürdüğünü söyledi, dönemin Başbakanından ve Emni- yet Genel Müdüründen davacı olduğunu ifade etti. Tabi orada çocuğunu kaybeden AKP Diyarbakır Milletvekili Oya Eronat da vardı. O, çok ağladı. Komisyonda herkes ağladı. Mesela MHP Kayseri Milletvekili Yusuf Halaçoğlu da vardı. Uç bir noktada olduğu halde o da ağladı.

Hıdır amca komisyonda konuştuktan sonra çok rahatladı. İçinde biriken o kederleri, üzüntüleri dile getirince kuş gibi hafifledi adeta. İlk defa bir devlet kurumunda dinliyorlardı. Doya doya anlattı. Komisyon müdahale etmedi. O komisyona teşekkür etmek lazım ve gerçekten teşekkür ediyorum. 19 yıl boyunca mücadelesini verdiği ideali gerçekleşmişti. Bu rahatlığı çok net bir şekilde fark ediliyordu.

Konuşması bittikten sonra bazı sorular soruldu. Onları da yanıtladıktan sonra biz dışarı çıktık. Koridora çıkınca karşılaştığımız her milletvekili gelip Hıdır amcanın elini sıktı, geçmiş olsun dileğinde bulundu, acısını paylaştı. Komisyona giden yol ile milletvekili lokantasına giden yolun kesiştiği yerde BDP'li milletvekillerinin topluca yemeğe gittiklerini gördük. Yemek saatiydi ve lokantaya giden vekiller yanımızdan geçiyorlardı. BDP'liler bizi gördüler ama bize geçmiş olsun demeden, başlarını önlerine eğip gittiler. Sadece komisyon üyesi Ertuğrul Kürkçü toplantıdan sonra yanımıza geldi, Hıdır amcaya "acını paylaşıyorum" dedi ve gitti.

Dışarı çıktığımızda bütün basın mensuplarının bahçede bizim çıkmamızı beklediklerini fark ettik. Herkes Hıdır amcayla röportaj yapmak için yarışıyordu. Hıdır amcada hem müthiş bir heyecan var, hem de bu aşırı ilgi karşısında bir şaşkınlık var. Bana dönüp "ne oluyor?" diye sordu. Bu kadar ilgi ve alakadan sonra katillerin yakalanabileceği umuduna kapılmıştı. Ben, o gün de söyledim;"Katil veya katiller ister yakalansın, ister yakalanmasın. Sen bu katilleri tüm dünyanın ve Türkiye'deki halkın vicdanında mahkûm ettin. Bu, onlara yakalandıklarında verilecek cezadan çok daha ağır bir cezadır. "

Hıdır amcaya dedim ki; "Hıdır amca şöyle düşün: Faili meçhul cinayetlerde çocuklarını kaybeden ve kendilerine Cumartesi Anneleri adını takan yüzlerce anne, her cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde oturup eylem yapıyorlar. Ama her cumartesi tekrarlanan bu eylem, kesinlikle senin konuşman kadar ses getirmedi. Faili Meçhul cinayete kurban giden Gazeteci Uğur Mumcu'nun eşi Güldal Mumcu, şu anda CHP Milletvekili olarak bu mecliste TBMM Başkanvekili olarak yer alıyor. O bile kocasının cinayetini yeterince dile getirememiş. Sen öyle bir şey yaptın ki, Ayten'i öldüreni ve öldürülmesinden sorumlu olanları hem toplumun vicdanında mahkûm ettin, hem de faili meçhul cinayetlerle çocuklarını kaybeden binlerce anneye umut oldun. Bu da güzel bir şeydir. Seni TV kanallarında izleyen anneler, "biz de çocuğumuzun cinayetini komisyona taşıyabileceğiz" diye umutlanmış oldular.

www.arsivekurdi.org

TV kanalları Hıdır amcayı stüdyoda konuşturmak için dil döküyorlardı. Hıdır amca derdini dile getirebildiği için çok rahatlamıştı, ama ben biliyorum ki çok yorgun düşmüştü. Çünkü cinayeti adeta yeniden yaşıyordu. Acısı yenilenmişti. Ama yakaladığı fırsatı bırakıp gitmek de istemiyordu. ATV'nin stüdyosuna gidip konuştu. Bir hafta daha kaldı Ankara'da ve gelen her röportaj teklifini kabul edip konuştu.

Hıdır amca konuştukça, çocuklarını faili meçhul cinayetlerde kaybeden ailelerinde umudu artıyordu. Diyebilirim ki; PKK'nin içindeki infazlarda hayatını kaybeden gençlerin bile ailelerinde bir umut oluştu. Herkes beni ve Hıdır amcayı arıyordu. Toplumda bir umut doğdu. Ama sonra o umut nereye gitti? Onu ben bilmem.

Fırat'ın ötesindeki faili meçhul cinayetlerin Kürt sorunu nedeniyle işlendiği ortaya çıktı. Hıdır amcanın o konuşması üzerine yakınlarını kaybedenler umutlanırken, cinayetin emrini verenler, katiller rahatsız oldu.

Telaş, korku başladı insanlarda. Tehditler başladı. Sevincin yanında bunlar da vardı. BDP kalktı, "devletle anlaşırsak bölgedeki 17,500 faili meçhul cinayeti unutmaya hazırız" şeklinde bir açıklama yaptı. Ne oldu da Hıdır amcanın Ayten Öztürk'ün cinayetini anlatmasıyla faili meçhul cinayetlerin gündeme geldiği bir dönemde BDP böyle bir açıklama yaptı? Oysa bölge halkı BDP'ye faili meçhul cinayetlerin üzerine gitmesi için oy verdi. Faili meçhul cinayetleri unuttursun diye vermedi ki…

Bu olaydan sonra Kürt meselesi yeniden Türkiye'nin gündemine oturdu. Konu ile ilgili mecliste konuşmalar yapıldı. Ergenekon'un, Fırat'ın ötesinde işlediği suçlara hiç dokunul madığı konuşuldu. AKP hükümetinde de faili meçhul cinayetlerin araştırılması görüşü dile getirilmeye başlandı.

Ayten Öztürk'ün öldürülmesinin tek sebebi; ablası Aysel Çürükkaya'dır. Aysel, Selim Çürükkaya'nın hanımıdır. Aysel Çürükkaya dağa çıkmıştı. Hıdır amca komisyonda da söyledi; herkes kendi cezasını çeker. Velev ki suçlu bile olsa cezası bu şekilde hunharca öldürülmek olmamalıydı. Ayten, Aysel'in bedelini ödedi diye de Aysel'in üzerine manevi bir yük bindi. Kızcağız yıllarca bunun acısını çekti. Oysa cezaevine girmiş, yıllarca işkence görmüş ve bunun sonucunda dağa çıkmıştı. Yani dağa çıkmasında yine devletin kusuru vardı.

Komisyon toplantısından sonra Aysel aradı; acıları yenilenmişti ve ağlıyordu. Diğer kardeşleri de aradı ve sanki ölülerini yeniden gömmüşler gibi acıyı yeniden yaşadılar.

****

Ve esir Ülkenin namuslu Şairleri sessiz kalmadılar, hunharca katledilen Ayten'in dramı karşısında şiir döktüler:

Mervan Nasım, 12 Eylül 1980'lerde Çocuk yaşlarında Diyarbabakır'da tutuklandı. Cezaevinde şair oldu. "Mayısın onsekizinde" Ve "Ölmedi mazlum Doğan" şiirlerini yazdı. "Roboski- Yüreğimin yırtılan yeri" Şiir kitabının yazarıdır.

www.arsivakurdi.org

Dilim Varmıyor Kirvem

Mervan Nasım

Bir, geceye tükürebildi.
Birde suratına, cellâdın.
Sonra.
Sonrasına izin vermediler.
Önce sesini bıçakladılar, Ayten'in.
Sonra kanadını kırdılar, namuslu ellerini.
Sonrasına, dilim varmıyor kirve.
Oracıkta, dara çekerler.
Sorgusuz, ecelsiz yığılır, bir vaktinde Dersim
Kirlenmiş gecenin kahpe vaktidir, erken değişir üstünü yılanlar
Sabaha çıkmaz sesimiz, donar kalırız kirve.
Umut, dağların öte yüzüdür.
Umut, harnup dalında, serçe uykusudur
Gözlerim dağlarda kaldı, anne.
Gözümüz, göğsümüz oyulmadan.
Hani olurda, düşer payımıza ihtimalin biri.
Sürmüşler izini çığlıklarımızın, tüfekli çocuklar.
Birer dinamit gibi, kırmaya gecenin kilidini
Yoktular, ah anne, yoktular
Sonra tutamadım gözlerimi, birer birer kapandılar.
Yığıldım oracıkta
Derimi yüzdüler anne
Topla gözlerimi anne.
Dağıt bildiğin çocuklara.
Sonra güvercinleri anne, uçurmasınlar.
Uzağa göçerler.
Yetmez kanatları, tanrılar düşer peşlerine
Topla gözlerimi anne, yalnızlıklardan
Sahipsiz, yırtılan yaralardan

www.arsivakurdi.org

Ve gözlerime, birer gelinlik giydir, aşkların gergefinden
Birer gelinlik anne, benim için. .
Sonra yak anne, bir newroz sabahında
Kerbela çölüne savur, tanrılar bilmesin ağladığını. .
Sonra kardelen dağıt, doğum günlerimde anne
Newroz çiçeklerini
Birde anne
Hani topraktan taşan ellerim vardı ya.
Dağıt iyi çocuklara anne.
Dağıt ki, Munzur utansın.
Zehir zıkkım sabahlar düşer kapımıza.
Sorgu sual kâr etmez.
Hasadı, harman vaktidir, zulüm mevsimlerinin
Vaaay vay vay
Bir yanımız Hüseyin'den beterim,
kerbela faslıdır.
Bir yanım keder-i zemzemden şah-ı merdan sabrıdır
Biz ki,
Dağ yanımız, Zerdüşt kızılı, Zülfikar ağzıdır...
Kaç bin yıldır tövbesiyiz, ayağımızın ucundaki karıncanın
Yağmurdan evvel toprağa düşeniyiz,
Yüklü başağın
Bir tek, pahasında yaşamayı
Bir tek biz biliriz,
Erken ölmenin demini
Ve kanayan koynumuz
Nehir tüküren yaramızın dehşeti
Ve arzımız, ellerimiz, sevdadadır
Düşün ki, güneşte yıkanır alnımız
Şahin kanadında, apansız, ahdimiz
Ve aşkın, boynumuzdaki kemendin, kopan telin ustasıyız
Yosun yeşili
Asi
Gözleri köz
Sabırsız, çelengi

www.arsivakurdi.org

Ve yüzümüzün yüzündeki, kahrın kavgasıyız
Bizim de
Bu dağlarda filinta payımız
Taa uzaklardan, uzaklar uzağından
Aryen'den bu yanı
Kaç kederden küllenmişiz
Zemheri buzul, süvari sohbetleri
Ve yarının çocukları
Türkü dudaklı kızların, hesabı sorulur geceye
Biz ki
İlk filizi, tanesi, çığlığıyız, dala düşenin
Nehir yatağında,
Düşü, dölü, sağanak bereketiyiz, bu toprağın
Ve ellerimiz
Karasabandan evvel, kayan yıldızdan,
Sonrayız umudun
Biz ki
Her düş, bir yamaçtan çırpar kanadımız.
Kavlimiz, kıblemiz, cemhane'miz İsyan selleri
Dağ döker
İnsan sıfatından yanımız
Ve kıldan, kılçıktan kabahatimiz
Ve ırzımız, namus belamız
Hüküm\darına çekilirse başımız.
İnan kirve, yere düşmeden ölümüz.
Kürdistan'da ve Dersim'de her hükümdar,
hükmünden olur...

Kızım Ayten'in katlediliş öyküsünü mecliste anlatınca gazeteciler, 19 Yıl önce işlenmiş cinayetin detaylarını araştırmaya giriştiler. Bu gazetecilerden biri de Hazal Özvarış'tı:

Savcı ve doktorlar çelişkiler için ne dedi?

Hazal Özvarış

Tunceli'de 1992 yılında işkenceyle öldürülen Ayten Öztürk'ün otopsi raporundaki "gariplikler" hakkında raporda imzası bulunan isimlerle görüştü. Doktor Zülfü Kılıç, "adli

www.arsivakurdi.org

talep olmadıkça konuşmayacağını", Doktor Nusret Akpolat, "yazılı açıklama yapacağını" söyledi. Rapora savcı olarak imza koyan Mehmet Ali Gürbüz ise "*Rapor doğru. Uydurmaları yapanlar, devlete kefen biçenlerdir"* dedi.

Hıdır Öztürk, İnsan Hakları İnceleme Komisyonu'nun Terörden Kaynaklı Yaşam Hakkı İhlalleri Alt Komisyonu'na 1992'de kızı Ayten Öztürk'ün işkenceyle öldürülmesini "Cesedi parçalanmış, gözleri çıkarılmış, kulakları kesilmiş bir evladın babası olarak buradayım" diyerek anlattı. Ardından, Taraf yazarı Orhan Miroğlu, eskiden Pkk'nin önemli isimlerinden olan Selim Çürükkaya'nın, aynı zamanda eşinin kız kardeşi olan Ayten Öztürk'ün otopsi raporuna dair kendisine gönderdiği mektubu (02. 01. 2012) yayımladı. Çürükkaya, rapordaki "gariplikleri" şu sözlerle anlattı:

"Ayten Öztürk, otopsi raporunda yazıldığı gibi 8 Ağustos 1992 günü akşamüzeri cesedi Elazığ Karşıyaka Kartaltepe mevkisinde yarı gömülü olarak bulunmuştur. Yani Ayten Öztürk'ün kaçırılması tarihi ile cesedinin bulunması tarihi arasında tam on bir gün zaman vardır. Durum böyle iken; otopsi raporunda cesedin en az bir buçuk veya iki ay gömülü kaldığını yazıyor. Ayten Öztürk'ün doktor eniştesi ve hemşire bacısına göre Ayten'in kulakları, dudakları kesilmiş, gözleri çıkarılmış, tanınmaması için yüz derisi soyulmuştur. Ama otopsi raporuna göre Ayten Öztürk'ün cesedi toprak altında bir buçuk veya iki ay kaldığından, dudaklar, gözler ve kulaklar çürümüştür. Yine Ayten Öztürk'ün yakınlarına göre Ayten'in saçları ve kafa derisi yüzülmüştür. Otopsi raporuna göre Ayten Öztürk'ün gömülü olduğu yerin üzerinde saç kılları bulunmuştur. Otopsi raporuna göre saçlarının kazınmasının nedeni ise; cesedin üzerindeki 15 santimlik toprak alınırken, kürek kazma ile saçın sürtüşmesinden ileri gelmiş olabilirmiş!"

Selim Çürükkaya, raporda imzası bulunan üç ismi de açıkladı: Doktor Zülfü Kılıç, Nusret Akpolat, Savcı Mehmet Ali Gürbüz. T24 olarak biz de bu isimlere ulaştık. İşte Kılıç, Akpolat ve Gürbüz'ün yaptığı açıklamalar:

'Adli talep olmadıkça konuşmayacağım'

Çalıştığı Özel Ümraniye Afiyet Hastanesi'nde görüşme talebinde bulunduğumuz Zülfü Kılıç, Ayten Öztürk'ün otopsi raporu sorulunca "Hatırlamıyorum. Zaten o dönem oldu, bitti. İmzaladık" dedi. Israrla yinelediğimiz "Hatırlamadığınıza emin misiniz" sorusu üzerine Kılıç, "Hatırlıyorum ancak adli talep olmadıkça basına demeç vermeyeceğim" dedi ve bizi odasını terk etmeye davet etti.

Yazılı açıklama yapacağım

Yurtiçinde ve yurtdışında İslam ülkeleriyle iletişimde bulunan Kutup Yıldızı Sağlık Gönüllüleri Derneği aktif üyesi Kılıç'ın ardından İnönü Üniversitesi'ne bağlı Turgut Özal Tıp

www.arsivakurdi.org

Merkezi'nde çalışan Doktor Nusret Akpolat'la telefonla temas kurduk. Akpolat, "Avukatlarla hukuksal çalışmalara başladık. Yazılı açıklama yapacağım" demekle yetindi.

'Uydurmaları yapanlar devlete kefen biçenlerdir'

Ayten Özürk'ün otopsi raporunda imzası bulunan ve hâlen Ordu Adliyesi'nde görev yapan Savcı Mehmet Ali Gürbüz ise; iddiaları kesin bir dille yalanladı. Otopsi raporunda tartışılan çelişkiler hakkında "Bilmiyorum, tüm bunlar sonradan çıktı" diyen Gürbüz, "Bir doktor götürülmesi yeterliyken iki doktor götürmüşüz. Rapor doğru. Ne gördüysek onu yazdık. Onun bunun keyfine göre otopsi raporu mu yazılır" açıklamasını yaptı.

Ayten Öztürk'ün gördüğü işkencenin raporda gizlendiği ve kulakların kesilmesi ile ölüm tarihine dair şüpheler aktarıldığında, Gürbüz, *"Kulaklar ve dudaklar çürümüştü. Söylenenler gazetelerin uydurmaları. Adlarından belli. Uydurmaları yapanlar devlete kefen biçenlerdir"* dedi. Ayten Öztürk'ün başına gelenlerle ilgili açıklamaların gazeteler tarafından değil ailesi tarafından yapıldığını hatırlattığımız Gürbüz, "O dönem böyle şeyler söylenmiyordu" karşılığını verdi.

Gürbüz, klasik otopsinin neden yapılmadığı sorusu üzerine "Ölüm sebebi belliydi, failleri aranıyordu. Çabaladık ancak kimse bize yardımcı olmadı" dedi. Baba Hıdır Öztürk'ün kızı Ayten'in "Yeşil" kod adıyla bilinen Mahmut Yıldırım ve ekibi tarafından öldürüldüğü iddiası için Gürbüz, "*Ben tanımıyorum. Aile, ceset neredeyse oraya müracaat edebilir, mezar açılır*" dedi.

(T24-)18. 02. 2012 19:20:34

Kamuoyunda, kızım Ayten olayı tartışılırken esrarengiz bir kişi, CHP Milletvekili ve olayın eski avukatı Hüseyin Aygün'e gitti. Olayla ilgili tanıklık yapacağını söyledi, Hüseyin Aygün, bu kişi ile konuştuktan sonra basına yolladı, tanık olmak isteyen ve adını kamuoyundan gizleyen kişi, gazeteci Melik Duvaklı' ya şunları anlattı:

Sürpriz tanık

Melik DUVAKLI

1992'de kaçırıldıktan sonra ölü bulunan Ayten Öztürk ile ilgili sürpriz bir tanık ortaya çıktı. Gazetemize ulaşan ve isminin açıklanmasını istemeyen tanık, Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım ile yakın arkadaş olduğunu söyleyerek, "*Yeşil'in birçok eylemini biliyorum. Onunla birlikte çalışanları tanıyorum. Birçoğu halen aktif. Herkes Yeşil'in peşinde ama onunla birlikte çalışanlar serbestçe dolaşıyor. Bütün bildiklerimi savcıya anlatmaya hazırım ama deşifre olursam yaşatmazlar. Kimliğimi saklı tutmayı garanti ederlerse bildiklerimi anlatırım. Çok iyi bildiğim olaylardan biri Ayten Öztürk cinayetidir. O kızı, Yeşil öldürdü. Kaçırdıktan sonra Elazığ'a getirip 4-5 gün yanında tuttu. Bizzat şahidim. Hatta kendisine bu kim diye sordum, biraz işim var onunla dedi. Birkaç gün sonra da öldürüp arazide gömdü"* dedi.

www.arsivakurdi.org

Akşam gazetesi 15 Şubat 2012 Çarşamba - 03. 00

****

Gazeteci Ahmet Ün, Diyarbakır'da yerel bir gazetede çalışıyordu. Aslında 2012 yılının olay haberini o yaptı ve savcılar, Ahmet Ün'ün SKYP üzeri Eski Jitem elemanı Abdulkadir Aygan ile yapılan bu görüntülü röportaja dayanarak, Yeşil hakkında tutuklama kararı çıkardılar. (Gerek Eski Jitemci Abdulkadir Aygan, gerek Jandarmada komutanı olan Hüseyin Oğuz'un ifadesinde eniştem Selim Çürükkaya'nın adı PKK'nin Tunceli veya Diyarbakır bölge sorumlusu olarak geçmektedir. Bu ifade doğru değildir. Selim Çürükkaya, 27 Nisan 1991 Tarihinde Bartın Cezaevinden Tahliye olmuş, ardından Avrupa'ya gidip iltica etmiştir. Türkiye'deki bütün güvenlik ve istihbarat çevreleri bu konudan haberdardır. Selim Çürükkaya ve eşi olan kızım, Diyarbakır cezaevinde kendilerine yapılan işkenceye karşı çıkmış ve o duvarlar arasında yapılan işkenceleri iki ciltlik bir kitap halinde yayınladıklarından dolayı, bunun intikamını masum olan kızım Ayten'den almışlardı.)

19 Yıl sonra kızımın haksız yere katledilmesini kamuoyuna anlatabildim ve savcıları da harekete geçirmeyi başardım. Ahmet Ün'ün yaptığı görüntülü röportaja ulaşan davanın yeni avukatı Cihan Söylemez, cinayetleri işleyenler hakkında dava açılması için Jitem eski mensubu A. Kadir Aygan'ın Ayten Öztürk cinayetine ilişkin vermiş olduğu bu görüntülü beyanlar doğrultusunda savcılığa yazılı olarak başvurdu:

Cumhuriyet Baş Savcılığına

(CMK 250. MADDE İLE YETKİLİ BİRİM)

Konu: Abdulkadir Aygan'ın Ayten Öztürk cinayeti ile ilgili görüntülü beyanlarının makamınıza sunulması ve soruşturmanın genişletilmesi talebimizi içerir.

AÇIKLAMALAR

"Sayın Başsavcılığınıza ekte sunmuş olduğumuz CD görüntülerinde JİTEM eski mensubu Abdulkadir Aygan'ın Ayten Öztürk cinayeti ile ilgili sesli ve görüntülü beyanları yer almaktadır. Abdulkadir Aygan, Ayten Öztürk cinayeti hakkında kısaca şunları dile getirmektedir;

"Diyarbakır Jitem grup Komutanlığında Binbaşı Cem Ersever olduğu müddetçe, Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım, Diyarbakır'daki Jitem faaliyetlerine sokulmuyordu. Cem Ersever'in 1992 Yılında D:Bakır Jitem Grup Komutanlığından alınmasının ardından, Ersever'in yerine Binbaşı Cahit Aydın Diyarbakır Grup Komutanlığına atandı.

Binbaşı Cahit Aydın'ın Diyarbakır Jitem Grup Komutanlağına atanmasının ardından Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım rahat bir şekilde Diyarbakır'daki Jitem binasına gidip gelmeye ve faaliyetlere katılmaya başladı.

www.arsivakurdi.org

Ayten Öztürk'ü Diyarbakır'daki Jitem binasına getiren, landrover marka araç, MİT ve Olağanüstü Bölge Valiliği tarafından Yeşil kod adlı Mahmut yıldırım'a tahsis edilmişti. Yeşil'e bu getirdiğiniz bayan kim diye sorduğumda 'Çürükkaya'ların akrabasıdır' dedi.

Yeşil, Ayten Öztürk'ü, o dönem PKK Bölge Eyalet Komutanı olan Selim Çürükkaya'ya (Sait Çürükkaya olmalıdır) karşı yem olarak kullanmak istemişti.

Tahminime göre Yeşil, Ayten Öztürk' e ajanlık teklif etti, Ayten de kabul etmeyince Çürükkaya'lara bir gözdağı olarak öldürüldü.

Ayten Öztürk'ü, Diyarbakır Jitem binasına getiren Yeşil'in yanında Mesut Mehmetoğlu adlı bir şahıs vardı. Mesut Mehmetoğlu cezaevinde kalıyordu. Zaman zaman operasyonlara çıkarılıyordu. Yine o yıllarda Hazro belediye Başkanının akrabası olan ve cezaevinde kalan bir itirafçı vardı. Yeşil bir piyondu. Asıl fail, Ayten Öztürk ve ailesini makamına çağırıp av haline getirendir. Tunceli il Jandarma Alay komutanı, bu cinayetin baş faillerindendir. Çünkü Ayten Öztürk ve ailesinin Yeşil'e dönemin Tunceli İl Alay Komutanı tanıştırmıştır ve onları Yeşil için hedef haline getirmiştir. "

Ayten Öztürk cinayetinin önceden tasarlanarak icra edildiği

Dönemim Tunceli İl Jandarma Alay Komutanı Mustafa Sabri Yazgankıran'ın bizzat Ayten Öztürk'ü Yeşil ile tanıştırdığı ve onu hedef haline getirdiği

Yeşil'in işlediği bu cinayet sırasında olağanüstü bölge valiliği tarafından kendisine Landrover markalı tahsis edilen bir aracı kullandığı,

Diyarbakır Jitem Grup Komutanı Binbaşı Cahit Aydın'ın bilgisi ve izni dâhilinde Ayten Öztürk'ün Diyarbakır Jitem binasına getirildiği ve sorgulandığı,

Ayten Öztürk'ün, dönemin PKK üst düzey askeri ve idari yöneticilerinden Selim Çürükkaya'nın baldızı olduğu,

Ayten Öztürk'ü Çürükkaya ya karşı kullanmak ve ajanlaştırılmak istendiği,

Ayten Öztürk'ün bu istemleri kabul etmemesi üzerine, dağdaki akrabalarına gözdağı verilmek için öldürüldüğü anlaşılmaktadır.

Bu nedenle sayın soruşturma makamınızca, soruşturmanın genişletilmesini;

1992 Yılının ağustos ayına kadar Tunceli il Jandarma Alay Komutanı olan, Mustafa Sabri Yazgankıran'ın bulunduğu ikametinde gözaltına alınmasını ve ifadesinin alınmak üzere Malatya iline getirilmesini ve hakkındaki deliller doğrultusunda tutuklanmak üzere mahkemeye sevk edilmesini,

Tunceli İl Jandarma Alay Komutanlığı ve diğer ilgili yerlere müzakere yazılarak, 1992 yılının İl Jandarma Alay komutanlığı ziyaretçi kayıt defterinin istenmesini (1992 yılının Nisan, mayıs ayları olmak üzere)

Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın Ayten Öztürk'ü Diyarbakır Jitem Binasında dönemin Jitem grup komutanı Binbaşı Cahit Aydın'ın bilgisi dâhilinde sorgulandığı göz önüne alınarak: Binbaşı Cahit Aydın'ın bulunduğu ikametinde gözaltına alınmasını ve ifadesinin alınmak üzere Malatya iline getirilmesini ve hakkındaki deliller doğrultusunda tutuklanmak üzere mahkemeye sevk edilmesini,

www.arsivakurdi.org

Yeşil ile birlikte çalışan Mesut Mehmetoğlu'nun bulunduğu ikametinde gözaltına alınmasını ve ifadesinin alınmak üzere Malatya iline getirilmesini ve hakkındaki deliller doğrultusunda tutuklanmak üzere mahkemeye sevk edilmesi,

1992 Yılının Hazro belediye başkanının hangi akrabasının cezaevinde olduğu ve Jitem faaliyetlerinde bulunduğuna yönelik tahkikat başlamasını saygılarımızla arz ve talep ederiz.

25. 04. 2012

Müşteki vekili Av. Cihan Söylemez (Dava dosyasından)

Yeşil Hakkında Tutuklama kararı

Hülya Karabağlı

İnsan Hakları Komisyonu'nun yakın takipte tuttuğu, 'Yeşil' kod adlı Mahmut Yıldırım ve ekibi tarafından öldürüldüğü söylenen Ayten Öztürk dosyasında önemli bir adım atıldı. Dosya, örgütlü suç kapsamına alındı. Soruşturma Malatya Özel Yetkili Cumhuriyet Başsavcılığı'nın görev alanına girdi.

"Olumlu bir gelişme" diyen ailenin avukatı Cihan Söylemez, T24'e, "*Şüpheli listesindekilere böylelikle soruşturma yolu göründü"* dedi. Dosya, daha önce Elazığ Cumhuriyet Başsavcılığındaydı.

Mazgirt'in Hüzünlü Hıdır Babası

Tunceli Mazgirt İlçesi'nin gözü yaşlı babası Hıdır Öztürk, 1992 yılında bölgedeki faili meçhul cinayetlerde en çok adı verilen 'Yeşil' kod adlı Mahmut Yıldırım tarafından sorgulandıktan sonra öldürülen kızı Ayten Öztürk'ün katillerinin bulunması için 20 yıldır mücadele veriyor. TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu'na gelen acılı baba kızının Mahmut Yıldırım tarafından sorgulandıktan 11 gün sonra cesedinin tanınmayacak biçimde bulunduğunu anlatmıştı.

İtirafçılar, Yeşil'i gösterdi

Avukat Cihan Söylemez, Elazığ Cumhuriyet Başsavcılığı'na geçtiğimiz ay 21 maddelik bir talep listesi sundu. Soner Yalçın tarafından yazılan Binbaşı Ahmet Cem Ersever'in itirafları adlı kitapta Ayten Öztürk'ü, JİTEM adlı yasadışı terör örgütünün üyelerinden "Yeşil" kod adı ile daha çok bilinen Mahmut Yıldırım ve ekibi tarafından öldürüldüğünün ifade edildiğine dikkat çekti. Bir dönem JİTEM üyesi olan ve şimdi İsveç'te yaşayan Abdülkadir Aygan'ın demeçlerinde de; Ayten Öztürk'ün Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın öldürdüğü anlaşıldı dendi.

Avukat Cihan Söylemez'in Elazığ Cumhuriyet Başsavcılığı'na sunduğu 21 maddelik talep listesinde, bilgisine başvurulması, soruşturulması, tutuklama tedbirinin uygulanması istenen isimler yer alıyor.

MEHMET EYMÜR HAKKINDA SORUŞTURMA

www.arsivakurdi.org

Mahmut Yıldırım'ı işlemiş olduğu cinayetlere rağmen Milli İstihbarat Teşkilatında devlet adına görevlendiren Mehmet Eymür hakkında " suçu ve suçluyu saklamak, gizlemek ve korumaktan" dolayı soruşturma açılmasını ve Mahmut Yıldırım hakkında bildikleri ile ilgili ifadesinin alınması,

MESUT MEHMETOĞLU:

Ayten Öztürk cinayetinde Yeşil Kod adlı Mahmut Yıldırım ve ekibinin yer aldığı konusunda, ivedi şekilde cinayetin şüphelileri olan Mesut Mehmetoğlu, Mehmet Yazıcıoğulları hakkında soruşturmaya başlanmasını ve tutuklanmalarını talep ederiz. Mesut Mehmetoğlu, TBMM Susurluk raporunda Binbaşı Ahmet Cem Ersever'in öldürülmesi olayında ismi geçen ve Yeşil'in ekibinde yer alan JİTEM tetikçilerinden biri olarak anılmaktadır. Keza aynı şekilde Susurluk Raporunda, Yeşil ile birlikte çalışan isimlerden biri olan Serdar Od'un da ismi geçmektedir. Mesut Mehmetoğlu hakkında Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından da JİTEM üyesi iken işledikleri cinayetlerden dolayı yargılama yapılmıştır. Bu bakımdan Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesi Başkanlığına Mesut Mehmetoğlu'nun akıbeti ile ilgili olarak müzekkere yazılması gereklidir.

ARİF DOĞAN'A TUTUKLAMA TEDBİRİ:

Ayten Öztürk cinayetinin JİTEM terör örgütü tarafından işlendiği ve örgüt yöneticilerinin de bu cinayetten sorumlu oldukları göz önüne alınarak, Mahmut Yıldırım ve ekibini JİTEM bünyesinde çalıştıran Albay Arif Doğan hakkında da soruşturmaya başlanmasını ve hakkında tutuklanma tedbirinin uygulanmasını,

DÖNEMİN TUNCELİ EMNİYET MÜDÜRÜ:

Mahmut Yıldırım'ın 1992 yılında Tunceli Emniyet Müdürü olan Ahmet Demir'in ismini kendi kimliği gibi kullanması ve bu durumun da Mahmut Yıldırım'ın JİTEM adına faaliyetlerini kolaylaştırdığı şüphesi ile 1988-1992 yılları arasında Tunceli'de görev yapmış eski emniyet müdürü Ahmet Demir hakkında soruşturmaya başlanarak, ifadesinin alınmasını

DÖNEMİN TUNCELİ ALAY KOMUTANI VE VALİSİ:

Müvekkil Hıdır Öztürk'ün TBMM İnsan Hakları Komisyonunda anlattığı üzere, Mahmut Yıldırım'ın içinde bulunduğu yasadışı JİTEM örgütünün faaliyetlerine yardımcı olduğu ve Ayten Öztürk'ün öldürülmesi olayında yardımları olduğu şüphesi ile dönemin Tunceli Alay Komutanı Ahmet Yıldırım ve dönemin Tunceli Valisi Aslan Yıldırım hakkında soruşturmaya başlanmasını,

JİTEM DOSYASI ÖRNEĞİ:

Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesinden JİTEM davası dosyası suretinin istenmesini, Faili Meçhul Cinayetleri Soruşturan Ankara Özel Yetkili Cumhuriyet Başsavcılığına müzekkere yazılarak, gizli tanık M. E. 'nin Mahmut Yıldırım ile ilgili vermiş olduğu ifadenin tutanağının istenmesini ve savcılığa kendisinin sunmuş olduğu CD'nin kopyasının istenmesini

MEHMET EYMÜR'DEN YEŞİL DOSYASI İSTENSİN:

www.arsivakurdi.org

Milli İstihbarat Teşkilatına müzekkere yazılarak Mehmet Eymür'ün oluru ile MİT'te çalışmaya başlayan Mahmut Yıldırım hakkındaki arşiv dosyasının istenmesini, Milli İstihbarat Teşkilatına müzekkere yazılarak, Mahmut Yıldırım'ın hangi tarihte ve ne tür görevlerde, hangi isimlerle görevlendirildiğinin cevabının istenmesini,

OTOPSİ RAPORUNU TANZİM EDEN DOKTORLAR:

Ayten Öztürk cinayetinde otopsi raporunu tanzim eden Dr. Nusret Akpolat ve Zülfü Kılıç'ın"JİTEM Örgütünün" baskıları sonucu mu rapor tanzim ettikleri şüphesi doğrultusunda ifadelerinin alınmasını

YEŞİL'İN BANKA HESABI VAR MI? :

Türkiye Cumhuriyeti Kimlik Numaralı Mahmut Yıldırım'ın adına açılmış bir banka hesabının bulunup bulunmadığının bankaların merkez şubelerine müzekkere yazılıp sorulmasını, Ankara, İstanbul ve Antalya illerinde gayrimenkul bulunup-bulunmadığının ilgili tapu sicil müdürlüklerinden sorulmasını var ise şayet kayıtları ve yapılan işlemlerin tarih sırasıyla istenmesini,

YEŞİL'İN DÖRT AYRI KİMLİĞİ:

Ahmet Demir, Mehmet Kırmızı, Metin Atmaca, Hasan Kütük adlı kimlikleri kullandığı anlaşılan Mahmut Yıldırım'ın bu isimler adına banka hesap numarası açma ve kullanma ihtimalinin bulunup-bulunmadığının araştırılmasını,

DEVLETTEN MAAŞ ALIYOR MU? :

Türkiye'de noterlerde işlem yapma ihtimaline binaen başta Ankara ve Antalya illeri olmak üzere ilgili noterliklere müzekkere yazılarak herhangi bir kaydın olup-olmadığının sorulmasını, emeklilik nedeni ile her hangi bir maaş ödenip-ödenmediğinin Sosyal Güvenlik Kurumundan ve diğer ilgili kurumlardan sorulmasını,

ÖRTÜLÜ ÖDENEKTEN PARA:

JİTEM adlı örgütün finans kaynağının " örtülü ödenek" olduğu iddiaları karşısında Başbakanlık Makamına yazı yazılarak Ayten ÖZTÜRK cinayetinin işlendiği 49. Ve onun devamı olan 50. hükümetler döneminde "örtülü ödenek" ten JİTEM adlı hukuk dışı yapılanmaya bütçe aktarılıp-aktarılmadığının sorulmasını

KIRMIZI BÜLTENLE ARANIYOR MU:

Mahmut Yıldırım'ın kırmızı Bültenle halen aranıp-aranmadığının sorulması,

MİT YEŞİL İÇİN EKİP OLUŞTURSUN:

Mahmut Yıldırım'ın yakalanması amacıyla Milli İstihbarat Teşkilatından bir ekibin görevlendirilmesini,

UZMAN ÇAVUŞ GÜLTEKİN SÜTÇÜ:

Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesinde JİTEM üyesi iken işlediği cinayetlerden dolayı hakkında yargılama yapılmıştır. Eski JİTEM üyesi Abdülkadir Aygan, Ayten Öztürk cinayetine ilişkin olarak basına vermiş olduğu demeçlerde " Yeşil'in yanında Dersim'den gelen uzman bir çavuşun bulunduğunu" ifade etmiştir. Ayten Öztürk cinayetinde Yeşil'in

www.arsivakurdi.org

cinayet ekibinin içinde yer alıp almadığının soruşturulması için Gültekin Sütçü'nün şüpheli olarak ifadesinin alınması.

****

Nihayet cinayetten 19 Yıl sonra Malatya özel yetkili savcısı olayla ilgili dava açtı. Kızımın kaçırılıp öldürülmesinin en önemli tanıklarından birisi de Jandarma Komutanlığında sorgu amirliği yapan Hüseyin Oğuz'dur. Karaburun Cumhuriyet başsavcılığına verdiği ifadesinde şunları söylemiştir:

"…Tanığa yukarıda bildirilen hususları anladığını tanıklık yapacağını bildirmekle CMK un 54. Maddesi gereğince yemin edeceği bildirildi, usulen yemin verildi. Tanığa gerçeği söylemesinin önemi, gerçeği söylememesi halinde yalan tanıklık suçundan dolayı cezalandırılacağı açıklandı.

Olay anlatıldı: Tanığın 55. Maddeye göre bildiğimi dosdoğru söyleyeceğime namusum ve vicdanım üzerine yemin ederim dedi. Malatya (CMK. 250. Maddesi ile görevli) hazırlık bürosunun 13. 06. 2012 Tarih ve 2012/43 soruşturma numaralı talimatı gereğince cevaben; Ben 1992 Yılında Uşak il Jandarma Komutanlığınca sorgu kısmı amiri olarak görev yaptım. 1 Temmuz 1993 yılında Malatya İl Jandarma Komutanlığı sorgu kısmı amiri olarak tayin oldum. Daha sonra görevim gereği Tunceli, Elazığ, Bingöl ve Diyarbakır da bulunan istihbaratçılarla diyalog halinde oldum. Ve bizzat görüştüm. O bölgede o dönemde Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım ile Bozo kod adlı Yusuf Geyik ve Mesut Mehmetoğlu'nun bir ekip oluşturarak bölgede PKK'lı süsü vererek insanların öldürüldüğünü istihbaratçılardan duyuyordum. 1993 Yıl içerisinde Elazığ Jitem Komutanı Zeki Yüzbaşı ile Elazığ'a gittiğimde konuştuk. Kendisi ile bölgede faili meçhul cinayetlerin olduğu bu cinayetlerin PKK tarafından işlendiğinin basına lanse edilmesine rağmen biz, PKK itirafçısı olan bir grup ile yukarda belirttiğim kişilerin bu cinayetleri işlemiş olabileceği konusunda konuşuyorduk. Ayrıca bu olayın da Mazgit' ten Ayten Öztürk isimli bayanın eniştesinin Selim Çürükkaya'nın Tunceli PKK bölge sorumlusu olduğundan dolayı Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın kaçırdığını, yanında da bu sırada Diyarbakır'lı PKK itirafçısı Mesut Mehmetoğlu olarak bildiğim şahıs olduğunu daha sonra bunu Diyarbakır Jiteme getirdiklerini, bu dönemde Jitem komutanı Abdülkerim Kırcı'nın huzuruna getirdiklerini, orada bayanın üç gün işkence gördüğünü, işkencenin nedeni de eniştesinin PKK'lı olduğunu olay sırasında Mesut Mehmetoğlu, Mahmut Yıldırım, Abdulkadir Aygan ve Abdulkerim Kırcı'nın olduğunu söyledi. Daha sonra nasıl öldürüldüğü konusunda bir şey söylemedi. Fakat o dönemdeki Jitem sistemi olarak işkenceden çıkanların gözleri bağlanır, daha sonra jandarma bölgesinde infaz edilirdi. Jitem de Jandarmanın bölgesi olduğu için Jandarma tarafından soruşturma gerektiği gibi yapılmazdı ve üstü örttürülürdü. Ayrıca Ayten Öztürk'ü soyup işkence yaptıklarını ayrıca o dönemde Diyarbakır Jitem de Çalışan Abdulkadir Aygan 'da kendisi olayı doğruladı. Benimle görüşmesinde bana söyledi. Ayrıca kaçırıldığı sırada karakol komutanı olan şahsında bilgisi olduğunu Malatya'da iken duydum. Ama kimin söylediğini bilmiyorum. Ayrıca 1994 yılında Tunceli'ye görevli gittiğimde birlik komutanı Mustafa Başol'da bu olayı örnek göstererek ve

www.arsivakurdi.org

rahatsızlığını ifade ederek Yeşil kod adlı şahısın, şahısları kaçırıp işkence edip sonrasında öldürdüğünü dile getirmişti. Ayrıca bu olayla ilgili kayıtlar Mazgirt İlçe Jandarma Komutanlığında bulunmaktadır. Ayrıca Malatya il Jandarma Komutanlığının istihbarat bölümünde kayıtları tutmuştum. 1996 Yılında ayrıldım, hala orada olup olmadığını bilmiyorum. Bu olayı gören Abdulkadir Aygan bizzat anlattı. Mesut Mehmetoğlu'da olayın içinde. Şu an Mersin'dedir. Mersin'de avukatlık yapan Ersin Toy (Çağlayan) isimli avukatın korumalığını yapmaktadır. Yaklaşın 10 gün önce Hdır Öztürk beni aradı. Olayla ilgili bilgimin olup olmadığını sordu. Ben de bilgi verebileceğimi söyledim. Benim olayla ilgili bilgim, görgüm bundan ibarettir. Başka diyeceğim bir şey yoktur dedi.

Beyan okundu tutanak imza altına alındı 13. 06. 2012

Cenk Kemal Yücel, Hüseyin Oğuz, Ermen Topal"

(Zabit kâtibi 6574/B) (Tanık) (Cumhuriey savcısı 105030)

Elbette kızımın katili yalınız Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım değildi. O sadece başkalarının tetikçisi idi. Bahar Kılıçgedik 'in haberi:

Komutanlar cinayet şüphelisi

BAHAR kılıçgedik

Tunceli'de Temmuz 1992'de kaçırıldıktan 11 gün sonra Elazığ Asli Mezarlığı'nda cesedi bulunan Ayten Öztürk'e ilişkin soruşturmada önemli bir gelişme yaşandı. Soruşturmaya bakan Malatya Özel Yetkili Savcılığı, dönemin Tunceli Jandarma Alay Komutanları Ahmet Yıldırım ile Mustafa Sabri Yazgankıran'ın "şüpheli" sıfatıyla ifadelerinin alınmasına karar verdi.

Ayten Öztürk'ün dosyası yıllarca tozlu raflarda unutuldu. Ta ki, TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu bünyesinde oluşturulan terör alt komisyonunda baba Hıdır Öztürk dinlenene kadar. Baba Öztürk, kızının öldürülmeden önce Tunceli Valisi'nin odasına çağrıldıklarını, odada "Yeşil" kod adlı Mahmut Yıldırım'ın da olduğunu söyledi. Öztürk'ün kızının ölümünü anlattığı sırada ağlaması üzerine duygulanan komisyon üyesi bazı milletvekilleri de gözyaşlarını tutamamıştı. Gelişme üzerine dosyayı tozlu raflardan indirerek soruşturma başlatan Malatya savcılığı dönemin Tunceli Jandarma Alay Komutanları Ahmet Yıldırım ile Mustafa Sabri Yazgankıran'ın şüpheli olarak talimatla ifadelerinin alınmasına karar verdi.

MİT'e Yeşil yazısı

Savcılık ayrıca MİT'e de yazı yazarak, Yeşil'in resmi olarak personelleri olup olmadığını, halen görev yapıp yapmadığını sordu. Yeşil'in MİT elemanı olmaması durumunda hakkındaki yakalama kararı çıkabileceği, MİT'in elemanı olduğunun belirtilmesi durumunda ise MİT Kanunu'nda yapılan değişiklik gerekçesiyle Başbakan'dan yargılama izni talep edileceği belirtildi. Savcılık, Ayten Öztürk'e otopsi yapan doktorlardan Nusret Akpolat'ın da ifadesine başvurdu.

Şüphelilerin suç dosyası kabarık

www.arsivakurdi.org

Öztürk olayıyla ilgili hazırlanan fezlekede adı geçen şüphelilerin sicilleri hayli kabarık. Bir numaralı şüpheli Yeşil'in adı birçok faili meçhul cinayette geçiyor. Diyarbakır'daki JİTEM'in ana davasında sanık olan Yeşil hâlâ kayıp. Diğer şüpheliler eski PKK itirafçısı Mesut Mehmetoğlu ve eski uzman çavuş JİTEM'ci Gültekin Sütçü, Diyarbakır'da 1993'te Lice yolunda ölü bulunan M. Şerif Avşar davasında yargılandı. "Kasten adam öldürmek" ve "Adam öldürmeye azmettirmek" ten 48 yıldan 60 yıla kadar hapis cezası ile yargılanan Sütçü, 30 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Mehmetoğlu ise altı yıl ceza aldı. Diğer şüpheliler eski MİT'çi Mehmet Eymür ile JİTEM'in kurucularından Arif Doğan. Doğan, Ergenekon davasının tutuksuz sanıklarından. Dönemin Tunceli Alay Komutanı Ahmet Yıldırım'ın ismi, ilk olarak Öztürk cinayetiyle anıldı. Yıldırım, Albay Kazım Çillioğlu'nun Tunceli Jandarma Alay Komutanıyken şüpheli ölümüne ilişkin yürütülen soruşturmada ifade verdi. Şüphelilerden eski Tunceli İl Emniyet Müdürü Ahmet Demir ise, İzmir Emniyet Müdürü olduğu dönemde Nesim Malki cinayetini örtbas etmek için azmettirici Erol Evcil'den rüşvet almak suçundan, yedi yıl üç ay 15 gün ağır hapis cezasına çarptırılmıştı.

İşin ilginç tarafı, 19 yıl sonra kızım Ayten Öztürk cinayeti Türkiye'de gündem olurken "sol basın" ve "solcu yazarlar" suskundu. Çünkü cinayeti ordu veya Ergenekon işlemişti "sol basın"ın bunlarla kan bağı vardı. Bianet olarak bilinen yayın organı aşağıdaki yorumu yayınlamakla yetindi. Onu belirtmekte yarar vardır:

"Bizi Yeşil'e Komutan Gönderdi"

Ankara - BİA Haber Merkezi

TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu, 1992 yılında Tunceli'de işkence edilerek öldürülen Ayten Öztürk'ün babası Hıdır Öztürk'ü dinledi. Öztürk, Abdülkadir Aygan'ın itiraflarında yer verdiği cinayeti, "Yeşil" ile karşılaşmasını ve kızının fabrika çıkışında nasıl kaçırıldığını anlattı.

Kızı Ayten Öztürk'ün 32 yaşındayken öldürülmesini 12 Aralık günü İnsan Hakları İnceleme Komisyonu'nun Terörden Kaynaklı Yaşam Hakkı İhlalleri Alt Komisyonu'na anlatan Hıdır Öztürk, dönemin Jandarma Alay Komutanı'nın ailesini çağırdığını ve kızlarının terör örgütüne katılacağı iddiasında bulunduktan sonra da "Bunları aşağıya Ahmet Bey'e götür" diye askere emir verdiğini söyledi.

Milliyet gazetesinden Önder Yılmaz'ın haberine göre Hıdır Öztürk alt komisyona, Abdülkadir Aygan'ın itiraflarında yer verdiği cinayeti, "Yeşil" ile karşılaşmasını ve kızının fabrika çıkışında nasıl kaçırıldığını anlattı.

Komisyon toplantısına Cumhuriyet Halk Partisi (CHP) Tunceli Milletvekili Hüseyin Aygün ile birlikte gelen gelen Hıdır Öztürk sözlerine, "Cesedi parçalanmış, gözleri çıkarılmış, kulakları kesilmiş bir evladın babası olarak buradayım" diyerek yaşadıklarını anlattı "Kızım canice katledildi. Bu bir insana, bir Müslüman'a yakışır mı? 76 yaşındayım, evladını böyle kaybetmiş başka bir babayla karşılaşmadım"dedi.

www.arsivakurdi.org

"Çiller'i çağırın, JİTEM'in hesabını sorun"

Kızının cesedinin 11 gün sonra Elazığ Asri Mezarlığı'nda küçük bir çoban tarafından toprağın dışında kalan kolunu fark etmesi sonucu bulduğunu anlatan Öztürk, toprak yıkandıktan sonra cesedin kızına ait olduğunu anladıklarını ifade etti. Öztürk, "Bu jandarma alay komutanı kimdir? Neden beni çağırdı? Biliyorsunuz, o zamanlar kontrgerilla vardı, JİTEM vardı, şimdi 'Ergenekon' olduğu gibi" dedi.

Olayın ardından, söz konusu komutanla görüşmek istediklerini ancak sonuç alamadıklarını, yaptıkları hiçbir resmi başvurunun da işleme konulmadığını kaydeden Öztürk, "Bunun da sonu Susurluk gibi mi olacak? Mehmet Ağar, Tansu Çiller neden buraya çağrılmıyor? Susturulduk. Çiller'i çağırın, JİTEM'in hesabını sorun" diye konuştu.

Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) İzmir Milletvekili Erdal Kalkan, komisyonunun Öztürk'ün konuşmasında adı geçenlere ilişkin suç duyurusunda bulunabileceğini söyledi. AKP Diyarbakır Milletvekili Oya Eronat da, Öztürk'ü en fazla çocuğunun işkence görmüş olmasının yaraladığını belirterek, "Ben çocuğumun katiline bile dilemem bunu" ifadesini kullandı.

"Annesi bile emin olamadı"

Acılı baba, T24'e de hastanede cenazeyi tespit sürecini anlattı: "Hastaneye akın ettik. Cesedi tanınmaz halde olduğu için çok zorlandık. Her türlü vahşice işkence yapılmıştı. Annesi ayağındaki benden emin olamadı. Dişini dolduran eniştemiz bile emin olamadı. Bir polis, 'O sizin kızınız. Sana benziyor' dedi. Diğer kızlarım 'sen yapmışsın o zaman' diye yanıt verdi. Tartışma sürerken ikna olmamız için kızımın özel giysilerini, kolye, yüzük, saç tokası ve eteğini verdiler. Cesedin parçalanmış hali, gözleri çıkarılmış, kulakları kesilmiş bir genç kızın babası olarak ağlıyorum. "

Abdüllkadir Aygan 'JİTEM'in Diyarbakır binalarında Ayten'i tutulduğu hücrede gördüğünü, Yeşil ve ekibi tarafından götürüldüğüne dair açıklama yaptı. 1992'de baskı altındaydık. Telefonlarımız dinleniyordu. Hemşire kızım Kars'a, diğer kızım Çankırı'ya sürgün edildi. İzmir Ziraat Fakültesi öğrencisi oğlum polis baskısına dayanamayarak okulu bıraktı. Yurtdışına gitti. Başbakanıma, bakanlarıma, vicdanlarına sesleniyorum. Cinayetler açığa çıkarılsın. Ağar, Çiller, JİTEM kurucuları sorgulansın. " (HK)

BİA Haber Merkezi 14 Aralık 2011

İsveçte İlticacı olan eski Jitem tetikçisi Abdulkadir Aygan, gazeteci Ahmet Ün ile Skype üzerinden görüntülü bir röportaj yaptı. Aygan bu röportajda kızım Ayten Öztürk' ün "Yeşil" ve Tunceli Alay komutanı tarafından kaçırıldığını, Diyarbakır'daki Jitem lojmanlarına getirildiğini, üç gece burada tutuklu olarak kaldığını söyledi ve Ayten'in üzerindeki elbiselerin rengini dahi hatırladı. Tarif ettiği elbise ile Ayten'in otopsi raporunda anlatılan elbiselerin aynı olduğu anlaşıldı. Bu görüntülü röportaj davanın avukatı tarafından Malatya özel savcılığına teslim edilince, Yeşil hakkında ilk olarak bir tutuklama kararı çıkarıldı:

www.arsivakurdi.org

Yeşil hakkında Tutuklama kararı ilk kez!

"CNN Türk / Malatya Özel Yetkili 3. Ağır Ceza Mahkemesi, 1992 ve 1993 yıllarında Elazığ ve Tunceli'de işlenen faili meçhul 3 ayrı cinayetle ilgili yürütülen soruşturma kapsamında, "Yeşil" kod adlı Mahmut Yıldırım hakkında tutuklama kararı çıkardı:

CNN Tük / Malatya Özel Yetkili Başsavcı vekilliği, 1992 ve 1993 yıllarında Elazığ ve Tunceli'de işlenen faili meçhul 3 ayrı cinayetle ilgili yürüttüğü soruşturma kapsamında "Yeşil" kod adlı Mahmut Yıldırım hakkında tutuklama kararı çıkarılması talebiyle, Malatya Özel Yetkili 3. Ağır Ceza Mahkemesi'ne başvurdu.

Savcılığın başvurusunu değerlendiren mahkeme, Mahmut Yıldırım hakkında tutuklama kararı çıkardı.

Avukat Metin Can ve Doktor Hasan Kaya da 21 Şubat 1993'te Elazığ'da kaybolmuş, 5 gün sonra Tunceli-Elazığ karayolunun 10. Kilometresindeki Dinar Köprüsü altında öldürülmüş halde bulunmuştu.

Malatya Özel Yetkili Cumhuriyet Başsavcı vekilliği, söz konusu cinayetlerle ilgili soruşturma başlatmıştı.

Malatya Özel Yetkili 3. Ağır Ceza Mahkemesi, Tunceli'de 3 Şubat 1994 yılında lojmanında ölü bulunan Albay Kazım Çillioğlu'nun ölümüne ilişkin soruşturma kapsamında da savcılığın talebi üzerine, "Yeşil" kod adlı Mahmut Yıldırım ile "Bozo" kod adlı Yusuf Geyik hakkında tutuklama kararı çıkarmış, iki ismin kırmızı bültenle aranmasına başlanmıştı.

14 Aralık 2011, Çarşamba

Ve kızımın cinayeti ile ilgili son sözü, söz ustası gazeteci Ahmet Taşgetiren söyledi:

Ayten'in Öyküsü

Ahmet Taşgetiren

İyi akşamlar değerli dinleyiciler!

Türkiye Büyük Millet Meclisi, insan haklarını inceleme Komisyonuna bağlı alt komisyon, en zor günlerinden birsini yaşıyor önceki gün. Bir babayı dinliyor. Babanın ismi Hıdır Öztürk. Cesedi parçalanmış, gözleri çıkarılmış, kulakları kesilmiş, bir babanın evladı olarak buradayım diye başlıyor söze baba. Böyle bir cümlenin arkasından gelen hikâye ise tüyler ürpertici. On dokuz yıl önce yaşanan bir hikâye bu. Yetmiş altı yaşındaki baba, 19 Yıl dört ay yirmi gündür ağlıyorum diyerek anlatıyor kızı Ayten Öztürk'ün hikâyesini ve diyor ki Hıdır Öztürk; bunun da sonu Susurluk gibi mi olacak? Mehmet Ağar, Tansu Çiller neden buraya çağrılmıyor? Susturulduk. Çiller'i çağırın, Jitemin hesabını sorun. Bunlar evet kendi ifadesi ile kaçırıldıktan sonra öldürülen, gözleri oyulup kulakları kesilen bir kızın 76 yaşındaki babasının çığlığı. Düşmana yapılmaz deriz ya hani? Evet, aynen öyle! Ölüm hafif kalıyor

www.arsivakurdi.org

deriz ya! Evet, aynen öyle! Nasıl bir caniliğe yönelinmiş, bunun ardında nasıl bir haleti ruhiye var okumakta zorlanıyoruz. Alay komutanı ile Jitem elemanı ve itirafçılar iç içe geçmiş, nasıl bir devlet yapısı ortaya çıkmış anlamakta zorlanıyoruz. Ve düşününüz devlet 19 yıl sonra kulak verebiliyor bu çığlığa. Hoş henüz bundan sonra ne yapılacağına dair de bir berraklık bulunmuyor. Ve işin acı yanı bu hadise tek değil. Bir sayısı binleri, belki on binleri bulan faili meçhul dosyası var ki henüz pek çoğunun kapağı bile açılmış değil. Dersim'e ilişkin itiraflar yansıyor medyaya. Dersim vahşetine katılanlar, içlerinde taşınması güç bir yük taşımışlar ömürleri boyunca. Kolay değil kadınları çocukları fare gibi zehirlemenin yükünü taşımak. Kaçırdığınız bir genç kızı öldürmek, sonra yetinmeyip gözlerini oymak, kulaklarını kesmek ve kurbanına bakmak! Nasıl bir cinnet halini yansıtır bu? Genç kızın babası tabii olarak o dönemin yöneticilerini hesap vermeye çağırıyor. Çiller'i anıyor, Ağar'ı anıyor. Diyarbakır cezaevinde yaşananlar için haklı olarak Evren sorumlu tutuluyor. Bu durumda vahşeti biz yapmadık demek bir savunma mıdır? Kenarı Dicle'de bir kurt aşırsa bir koyunu, gelirde adli ilahi Ömer' den sorar onu. İşin kuralı bu. Yönetiminiz sırasında bir genç kız devlet adına kaçırılıp öldürüldüyse, yetmeyip gözleri oyulup kulakları kesildiyse, haberiniz olmalı, içiniz yanmalı, sorumlulardan hesap sormalısınız. İşte on dokuz yıl sonra yakanıza yapışıldı. Bin yıl geçilse yakaya yine yapışılır, tarih unutmaz çünkü. Burada olmazsa ebedi âlemde yakanıza yapışılır. Yeniden iyi akşamlar diliyorum, sağlıcakla kalın efendim

Aralık 2011 Burç FM

Kızım Ayten Öztürk'ün kaçırılması ve öldürülmesi olayı, planlı organizeli bir eylemdir. Ortaya çıkan deliller, açıklamalar sonucu şüphelilerin portreleri Selim Çürükkaya tarafından yazılmıştır, ben bu kişiler ve kurumlar hakkında davacıyım:

Şüphelilerin Portreleri:

Ayten Öztürk cinayetinin faili, derin devletin kendisidir. O dönemin hükümetinin başbakanı Süleyman Demirel, Başbakan yardımcısı Erdal İnünü'dür. Adalet bakanı "sol" görüşlü "Ergenekoncu"Tunceli'li Seyfi Oktay, İçişleri bakanı sağ görüşlü Bursalı B. Mehmet Gazioğlu'dur. Kürtler adına devlet ile çatışma içine girenlere karşı tedbir adı altında bölgede olağanüstü hal yürürlüktedir. Devletin güvenlik güçleri olağanüstü yetkilerle donatılmıştır. Bu bölgede Kürt halkının bir bölümü potansiyel tehlike olarak görülmüştür. Çok sonradan öğreniyoruz ki; devlet içinde çeteler oluşturulmuş, Jitem, Ergenekon gibi yapılar, devlete karşı dağlarda çarpışanlarla değil, potansiyel tehlike olarak değerlendirilen sivil, silahsız, daha doğrusu suçsuz kişilere karşı, yıldırmak, korkutmak, intikam almak, kaos ortamını derinleştirmek, halkı bölgeden sürmek, susturmak, bölgeyi yaşanmaz hale getirmek için cinayetler işlediği, bu cinayetlerin hiç birisinin faillerinin bulunamadığı, zira fiilleri bulup adalete teslim etmesi gerekenlerin, kendileri fail olduklarından faillerin yakalanmadığı artık anlaşılmıştır. Bu "faili meçhul cinayetler" in hafızalarda"faili devlet cinayetleri" olduğunu bilmeyen kimse kalmamıştır. Ayten Öztürk cinayeti ile birlikte bölgede 17 Bin "faili meçhul" cinayetin işlendiği açıklamaları vardır. Devlete karşı şiddete başvurmamış, işinde gücünde

www.arsivakurdi.org

olan, öldürülmeden önce bir mahkemenin karşısına çıkarılsalardı büyük bir ihtimalle beraat eden, bu kişilerin katledilmesi o dönemde yürürlükteki kanunlara göre de suçtur. Bu suçları işleyen o günkü hükümet ve onun emrinde olan olağanüstü hal valiliği mekanizması ve bunların emrinde olan yapılardır. Bu mekanizma ile yüzleşilmeden, hesaplaşılmadan "faili meçhul" sorununun çözülmesi mümkün değildir.
Ayten Öztürk'ün kaçırılıp öldürülmesinin diğer zanlılarının portreleri ise aşağıdadır:

1-Mustafa Sabri Yazgankıran

Adı Ataullah, soyadı Yazgankıran. Resmi devlet kaydına göre Ataullah' ın babasının adı Mustafa Sabri, annesinin adı ise Ayşe'dir. 01. 07 1908 Yılında Siirt' te doğmuştur. Ataullahın oğlu Mustafa Sabri 28. 05. 1950 Siirt doğumludur, Fikri ve Hatice Şükran'ın kızı Şenay ile evlidir. Dört oğlu vardır, adları, sırasıyla Mehmet Şükrü, Mehmet Ayhan, Mehmet ilhan ve Ömer'dir. Adnan Kahveci Mah. Çambaşı Cad. Mavikent Sitesi A 11 Blok D:59 Gürpınar Beylikdüzü İstanbul adresinde oturur. Tunceli'de 1992 Mayıs ayında Alay komutanı iken Tunceli valisi Aslan Yıldırım, Jitem tetikçisi Solhan' lı Mahmut Yıldırım ile aynı karanlık ekibin içinde yer almıştır. Ayten Öztürk, kız kardeşleri ve babasını makamına çağırarak onların adresini Mahmut Yıldırım' a teslim etmiştir. Tayini tam çıktığı sırada Mahmut Yıldırım, Ayten'i kaçırarak katletmiştir.
Mustafa Sabri Yazgankıran, 28. 03. 2012 tarihinde Ayten Öztürk'ün kaçırılıp öldürülmesi ile ilgili Büyük Çekmece Cumhuriyet Başsavcılığına ifade vermiştir. Bu ifadesinde olayla ilgili hiçbir şey hatırlamadığını, Ayten Öztürk diye birisini tanımadığını, Onun kaçırıldıdığını ve öldürüldüğünü duymadığını söylüyor. Düşünebiliyor musunuz, Alay komutanı olduğunuz bir ilde, genç bir kız kaçırılıyor, on bir gün sonra cesedi bulunuyor, Alay komutanı olduğunuz ile cenazesi getiriliyor. O ilde yaşayan insanların neredeyse tümü bu bayanın cenaze törenine katılıyor. İlin esnafı bir gün boyunca kepenkleri kapatıyor, araba sahipleri bir gün kontak açmıyor, gazeteler olayı yazıyor, bu olup bitenleri ilk duyması gereken alay komutanı. *" Ben bir şey duymadım, görmedim, bilmiyorum"*diyor. Bilmemesini duymamasını, görmemesini devir teslim işlerine bağlıyor. Gel gör ki yeni atanan Ahmet Yıldırım'da Mustafa Sabri Yazgankıran gibi ifadesinde, "*tanımıyorum, görmedim, bilmiyorum, duymadım*" diyor. Her iki Alay komutanı ifadelerinde Yeşil'i hiç tanımadıklarını da söylüyorlar. Oysa yazarı Murat Yıldırım olarak belirtilen, bizzat Yeşil tarafından kaleme alındığı anlaşılan, "Yeşil" adlı kitapta Yeşil'in Tunceli'de her iki alay komutanı döneminde görev yaptığı yazılıdır. Yeşil'in Mustafa Sabri Yazgankıran döneminde Dersim bölgesinde olduğunun kanıtları çok fazladır. Milletvekili Sinan Yerlikaya ve CHP Milletvekili Kamer Genç'in anlatımları en önemli kanıtlardır. Kaldıki aynı tarihler de Dersimde Yeşil'in zulmüne maruz kalan yüzlerce kişi vardır. Dersimde çok sayıde kişi, Yeşil' in orada görevli olduğunu ve cinayetler işlediğini bilir,bunu en iyi bilmesi gereken kişi, Tunceli alaykomutanı ise" ben bilmem"diyor.
Albay Mustafa Sabri Yazgankıran'ın kendisi de Türk Ordusu içinde karanlık bir ekibin üyesidir. Bu alay komutanı hakkında çok sonraları basında çıkan bir haber dikkat çekicidir: "*Balıkesir Jandarma Alay Komutanı Albay Mustafa Sabri Yazgankıran ile yardımcısı Albay Hanefi Ercan'ın Balıkesir'i haraca bağladıkları ortaya çıktı, iki albayın suç dosyası çok*

www.arşivakurdi.org

kabarık. İşledikleri suçlar arasında alaya alınan ekmekten komisyon almak, İngiltere'de okuyan oğlunun masraflarını makam şoförünün babasına ödetmek, alaya alınan keresteden kendi evine mobilya yaptırmak gibi suçlar da var. Ayrıca Albay Sabri'nin önemli miktarda mal varlığı olduğu ortaya çıkarıldı.

http://dergi. altinoluk. com/index. php?sayfa=yillar&MakaleNo=d125s050m1

2-Aslan Yıldırım

Adı Hamza, soyadı Yıldırım. Baba adı Hasan, anne adı Şarivan. Doğum yeri ve tarihi Palu, 01. 07. 1918. Fatma isimli bir kadın ile evlendi. Doğum yeri nüfusta Sarıkamış olarak geçiyor. Ataları Palu'dan Sarıkamış'a göç etmiştir. Yaptığımız araştırmaya göre Sarıkamış Elazığ ilinin merkez ilçesine bağlı bir Türkmen köyüdür. Bu köye ait bir internet sitesindeki bilgiye göre Osmanlılar döneminde buraya Türkmenler getirilip yerleştirilmiştir. Aslan Yıldırım bu köyde 15. 06. 1939 yılında doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini burada yaptıktan sonra İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesine girdi ve 1967 Yılında mezun oldu. 1968 yılında İçişleri Bakanlığı Kaymakamlık sınavına girerek maiyet memurluğu görevine başladı ve sırasıyla Ergani, Çermik ve Iğdır'da görev yaptıktan sonra Kaymakamlık kursunu tamamlayarak Saimbeyli'ye asaleten kaymakam olarak atandı. İstanbul Vali Yardımcılığı görevine atanan YILDIRIM, bir süre de Üsküdar Kaymakamlığı görevinde bulunduktan sonra Artvin Valiliği görevine atandı. Ardından Tunceli Valiliği görevinde bulunan Vali Aslan YILDIRIM, daha sonra Merkez Valiliğine atandı. Merkez Valiliğinden Aksaray Valiliğine atanan YILDIRIM, buradan Kahramanmaraş Valiliği görevini yürüttükten sonra 15 Nisan 1996 tarihinde Kahramanmaraş Valiliğinden Merkez Valiliğine atandı. İstanbul'da merkez Valiliği görevinde iken 05. 11. 1997 tarihinde Sivas Valiliği görevine atandı. Daha sonra Merkez Valiliğine atandı. Merkez Valiliğinden Trabzon Valiliğine atandı.

Vali Aslan Yıldırım'ın Tunceli Alay Komutanı ve yeşil ile suç ortaklığının olduğunun delillerini şöyle sıralamak mümkündür: 1992 Yılında Tunceli'yi bilen herkes Tunceli Jandarma alay komutanı Mustafa Sabri Yazgankıran, Aslan Yıldırım, Yeşil ve ekibinin ilişkilerinin çok iyi olduğu ve bu üçününde sağ görüşlü olduklarını bilir. İkincisi Hıdır Öztürk ve üç kızı Tunceli Alay komutanlığına çağrıldıktan hemen sonra, Tunceli valisi Aslan Yıldırım, Hıdır Öztürk'ün tekniker Kızı Yeter'i Çankırı'ya, hemşire kızını Kars'ın bir köyüne sürgün etti. Hıdır Öztürk, kızı kaçırıldığı tarihte Tunceli de özel idare şefidir. Vali Aslan Yıldırım'a bağlı olarak çalışıyordu. Kaçırılan Ayten Öztürk'de Valiliğe bağlı bir işte çalışmasına rağmen, Ayten 'in cesedi bulununca, Hıdır Öztürk'e başsağlığı bile dilemediği gibi, oturduğu Özel idareye ait lojmanını derhal terk etmesi için resmi yazı yazmıştır. Bununla yetinmemiş Ayten'in akıbetini araştırmadan, kaçırıldıktan üç gün sonra iş aktini fesh etmiş, ölüsü bulununca özlük haklarını inkâr etmiş, kızın babası valinin yaptıklarına itiraz ederek mahkemeye başvurmuş ve valinin yaptıklarını haksız gören mahkeme, kızın babasının yaptığı

www.arsivakurdi.org

bütün itirazları haklı bulmuş, valinin yaptığı dolaylı baskılardan dolayı Hıdır Öztürk işinden istifa ettirilmiştir. Bütün bunlar bir düşmanlığın açıkça dışa vurulmasıdır.

3- Mahmut Yıldırım (Yeşil)

03. 05. 1953 Solhan Doğumlu Mahmut Yıldırım, 14. 02. 1978 Günü Bingöl ili Genç ilçesi nüfusuna kayıtlı Mahmut ve Hatice'nin kızı, 01. 01. 1960 doğumlu Esma ile evlendi. Bir kızı iki oğlu vardır. Kızının adı Nuray'dır 10. 10. 1978 yılında Solhan'da doğdu. 2007 Yılında evlendi. Oğlu Murat 01. 11. 1979 yılnda Solhan'da doğdu. Nufus kütüğüne göre Mahmut Yıldırım hala yaşıyor. İstihbarat adlı bir sitenin yazdığına göre Mahmut Yıldırım "MHP kökenli, 1973′te Bingöl Genç İlçe Jandarma Komutanlığı tarafından kullanıldı ve ilişki aynı yıl MİT Tatvan Bölge Müdürlüğü'ne devredildi. " Yeşil artık kamuoyunda bilinen bir katildir. Katilden öte devletin resmi cellâdıdır. Kendisinin kaleme aldığı ama oğlunun ismi ile yayınlanan kitapta, intikamcı devletin bir görevlisi olduğunu kabul eder:"*Devletin gücünü ortaya koyan en önemli şey, intikam alma kabiliyetidir. Bir devlet, kendisine kasteden düşmandan intikamını alamıyorsa devlet olmaktan çıkmış demektir. Devletin intikamını alması için görevlendirilen özel eğitimli kişiler ise hayatları boyunca isimsiz kahraman olarak yaşarlar"* (Yeşil, Timaş yayınları, sayfa 19)

Onu daha yakından tanımak için Tunceli Milletvekili Sinan Yerlikaya, Yeşil'i Neşe Düzel'e anlatmıştır. Okuyalım:

Yeşil'de cinayetlerin kasetleri var

Neden Sinan Yerlikaya?

Türkiye'nin artık anlaşılıyor ki yumuşak karnı 'derin devlet'. Hukukun sınırları içine çekilemeyen, sürekli 'hukuksuzluk' üreten bir yapı bu. Bu hukuksuzluğun, devletin içinde bulunan bir güç tarafından korunup güçlenmesi ise toplumun ve devletin bütün dengelerini sarsıyor. Devletin içinden çeteler fışkırıyor. Toplum, devletin kurumlarına olan güvenini yitiriyor. Ama bütün bunlardan belki de daha önemlisi, Türkiye'ye düşman herkes, bu hukuksuz yapı aracılığıyla Türkiye'nin istikrarını istediği zaman bozabilme imkânına sahip oluyor. Derin devletin adı en çok bilinen tetikçilerinden biri de Yeşil. Güneydoğu'da JİTEM adına birçok cinayet işlediği öne sürülen Yeşil, son olarak oğlunun İstanbul'da kurduğu haraç çetesiyle gündeme geldi. Öldüğü söylenmesine rağmen, bu son çete olayıyla yaşadığına dair kuvvetli bir ihtimal ortaya çıktı. Yeşil'i kimin koruduğunu, haraç işlerini, derin devletin suç ve suçluyla ilişkilerini sürdürme ısrarını, Yeşil'i yakından bilen, Yeşil'in kim olduğunu kamuoyuna ilk duyuran kişi olan CHP'nin en üst organı Merkez Karar Yürütme Kurulu üyesi Tunceli Milletvekili Sinan Yerlikaya'yla konuştuk.

Neşe DÜZEL*:* *Gene Yeşil ortaya çıktı. Jitem'in adamı olarak çok cinayetler işlediği söylenen bir isim bu. Önce Yeşil'in kim olduğunu sormak istiyorum. Yeşil itirafçı mı, yoksa doğrudan doğruya Jitem'de mi çalışmaya başlamış?*

www.arsivakurdi.org

Sinan YERLİKAYA: Yeşil itirafçı değil. PKK veya TİKKO sempatizanı olup dağa çıkmış, sonra da dağdan inmiş biri değil o. Yeşil, devletin yetiştirdiği bir operasyon adamı. Direkt halkın içinden alınmış bir adam o. Yeşil, Bingöl Solhanlı bir vatandaş. Ailesi Elazığ'a yerleşmiş. Yeşil de, Elazığ'da doğmuş büyümüş. Elazığ'da devlete ait ferro krom tesislerinde işçilik de yapmış. Bu vatandaşın asıl adı Mahmut Yıldırım. 'Yeşil' onun kod adı. Bir kod adı daha var: 'Sakallı'. Yeşil, adını ilk Tunceli'de duyurdu. O zaman 'Sakallı' kod adıyla ünlüydü.

-*Yeşil'i kim bulup devlet görevlisi yapmış?*

-Olağanüstü Hal döneminde devlet, Yeşil türü bir sürü insanla çalıştı. Abdullah Çatlı gibilerine, kimlikler, paralar, silah izin belgeleri, yeşil ve kırmızı pasaportlar verildi. Yeşil de bu insanlardan biri işte. Yeşil, önce MİT'e çalıştırıldı. Sonra Jitem'e kaydırıldı. Emniyet'te ise hiç çalışmadı.

-*Siz Yeşil'i tanıyorsunuz. Sizinle bu konuda dokuz yıl önce de bir konuşma yapmıştım. Siz Yeşil'le yüz yüze konuşmuştunuz değil mi?*

-Evet. Ben 90'da Tunceli'nin Ovacık ilçesinde avukatlık yapıyordum. Yeşil'i o zaman tanıdım. Emrinde 20-30 kişilik bir özel tim vardı. Bunların arasında İnsan Hakları Derneği Başkanı Akın Birdal'ı vuran Haydar kod adlı zat da vardı. Bu adamlar asker elbisesine benzer elbiseler giyiyorlardı. Yeşil bazen de sivil dolaşıyordu. Bunlar köylere operasyonlar yapıyor, insanlara işkence ediyorlardı. Dağa gidip PKK'yla çatışmıyordu bunlar. Normal vatandaşla uğraşıyorlardı. Yeşil ve adamlarının yaptıkları çok korkulu bir hal almıştı. Yeşil, Ovacık'ta bir kahveye veya lokantaya girdiğinde orası hemen boşalırdı. Yeşil, Ovacık Emniyet Amirliği'nin üst katında kalıyordu. Benim bürom da emniyetin yanındaydı. Yeşil'i sık sık görüyordum. Zaten bizim karşılıklı konuşmamız da dağ başında olmadı. Bir lokantada, kahvede de olmadı. Emniyet amirliğinde oldu.

-*Buluşmanıza kim aracılık etti?*

-Yeşil ve adamlarının işkencelerini vatandaş yetkililere şikâyet ediyordu ama çare bulamıyordu. O, köylüleri dövüyor, suya batırıyor, onları çırılçıplak soyup karın içine sokuyor, bazılarını da karısının önünde çırılçıplak soyuyordu. Elinde hep iki defterle dolaşırdı. Size isminizi ve köyünüzü sorardı. Sonra o defterlere bakıp sizinle ilgili bütün bilgileri söylerdi. O defterler, ona verilmişti. Yeşil, terörle mücadele kapsamında görevlendirilmiş biriydi. Onun gözünde herkes PKK'lıydı, her Kürt potansiyel suçluydu. Zaman zaman Abdullah Çatlı'nın da bölgeye geldiği, bunlarla hareket ettiği söyleniyordu. İşte ben o dönemde, Ovacık'ın tek avukatıydım. Vatandaş bana geldi. Ben de durumu savcıya, kaymakama söyledim. 'Biz karışamayız' dediler. Hatta jandarma komutanı yüzbaşı çok iyi biriydi. 'Bizim bu adamla uğraşmamız mümkün değil. Bu adam direkt yukarıya, Genelkurmay'a bağlı. Gidin, derdinizi oraya anlatın. Yoksa burada daha çok pislikler yapacak bu. Benim yapabileceğim bir şey yok' dedi.

-*Yeşil'le sizi kim buluşturdu?*

www.arsivakurdi.org

-Ovacık'ta Yavuz Bey diye bir savcı vardı. Ondan, beni Yeşil'le görüştürmesini rica ettim. Çünkü bu savcı bey, Yeşil'le çok samimiydi. Onunla emniyetin bahçesinde sık sık tavla oynuyordu, lokantaya gidip rakı içiyordu.

-*Savcı Yeşil'in vatandaşlara neler yaptığını bilmiyor muydu?*

-Bilmez olur mu? Ben size olayları tüm çıplaklığıyla anlatıyorum. Yorumu da artık size bırakıyorum. Savcı bir akşam beni aradı ve 'Yeşil seni emniyet amirliğinde bekliyor' dedi. Yanıma üç kişi alıp, gittim. Bir polis bizi emniyet amirinin odasına aldı. Az sonra Yeşil geldi ve emniyet amirinin makamına oturdu. Kendisine bu insanların terörist olmadığını, devletine bağlı insanlar olduklarını anlattım. Bana, 'Sen ne karışıyorsun' dedi. 'Avukatım' dediğimde de defterini açtı. 'Senin dosyan da çok kabarmış. Yakında senin hesabın da görülecek. Milletvekili olmak istiyorsun, unut' dedi. Düşünün ben o zaman Sosyal Demokrat Halkçı Parti'nin ilçe başkanıydım. PKK'li değilim, DEP'li değilim.

-*Yeşil'in birçok cinayet işlemesine rağmen bir dokunulmazlığı vardı anlaşılan. Kim sağlıyordu ona bu dokunulmazlığı?*

-Düşünün. Bir savcı, bir yüzbaşı, kendilerinin görev alanında türlü olaylara karışan Yeşil'le ilgili 'Biz onunla uğraşamayız. Ona bir telkinde bulunamayız' diyorlardı. Yeşil'e bu dokunulmazlığı tabii ki devlet sağlıyordu. Derin devlet dediğimiz yapı koruyordu onu. Devletin içinde ona bu dokunulmazlığı sağlayan kimdi derseniz... Bu, ya JİTEM'dir, ya da MİT'tir. Yeşil, o dönemde JİTEM'e çalışıyordu. Sonsuz yetkileri vardı. Ne kaymakam ne de yüzbaşı ona kimse karışamıyordu.

-*Yeşil'in kimlerle ilişkisi vardı? Onu kimler tanıyordu?*

-Onu, Olağanüstü Hal Valiliği tanıyordu. Gittiği ilin valisi ve emniyet müdürü de tanıyordu. Elinde resmi bir belge olmalı ki, gittiği yerlerde resmi binalarda kalıyordu. Gittiği ilçelerin kaymakamı, emniyet amiri ve yüzbaşısı da onu tanıyordu. Eski OHAL Valisi Ünal Erkan, Hayri Kozakçıoğlu Yeşil'i çok iyi tanırlar. Emniyet Genel Müdürlüğü yapan Mehmet Ağar'da onu çok iyi tanır. Üstelik o da Elazığ'lı. MİT'in eski önde gelenlerinden Mehmet Eymür zaten tanıdığını söyledi. Yeşil, MİT'te Eymür'ün adamıydı. Hatta Eymür, Yeşil için 'öldü' dedi.

-*Sizce Yeşil öldü mü?*

-Hayır, ölmedi, yaşıyor. Ama kamuoyuna öldüğü söyleniyor. Gündemden çıkarılmak istendiği için ölmüş gösteriliyor. Çünkü bu adam onlarca faili meçhul cinayet işledi. Şavaş Buldan'lar, Musa Anter'ler, Behçet Cantürk'ler...

-*Bunların katili Yeşil midir?*

-Evet. Bütün bu cinayetlerin içinde Yeşil var. Elazığ'da bir doktorla avukat infaz edilmişti. Tunceli'de genç bir kız kaçırılıp öldürülmüştü. O olaylarda da Yeşil vardı. Ama bu cinayetlerle ilgili Yeşil hakkında hiçbir dava açılmadı. Yeşil'in hakkında askeri mahkemede itirafçılarla birlikte yargılandığı tek bir dava var. O davanın da ne olduğu belli değil. Ciddi bir dava değil o. Oysa Yeşil'le ilgili binlerce dosya olması gerekirdi. Ben Yeşil'in yaşadığını biliyorum. Daha geçen baharda, Yeşil'i eskiden beri bölgeden tanıyan bazı insanlar bana

www.arsivakurdi.org

onunla görüştüklerini söylediler. Birkaç müteahit bana, 'Yeşil'le oturduk Ankara'da lokantada yemek yedik' dedi. Bunlar benim tanıdığım kişiler. Bu müteahitler, Elazığ'lı, Diyarbakır'lı ve Bingöl'lü.

-Peki, insanların Yeşil'den bu kadar korkmalarının asıl sebebi ne? Onun çok vahşi olması mı yoksa desteğinin çok kuvvetli olması mı?

-İnsanlar Yeşil'in arkasındaki desteğin çok kuvvetli olmasından korkuyorlar. Bunu yaşadılar çünkü. İnsanlar öldürülmekten korkuyor. Yeşil'in kim olduğunu kamuoyuna ilk açıklayan benim. Kumarhaneci Topal öldürüldükten sonra, Topal'ın Kızılay'da bir bankanın hesabına Mahmut Yıldırım adına 10 milyon dolar yatırdığı haberi gazetelerde çıktı. Bu adamın kim olduğunu kimse anlamadı. Mahmut Yıldırım'ın 'Yeşil' olduğunu basın benden öğrendi. Onun robot resmini de ben çizdim basına. Zaten Yeşil, Topal cinayetinden sonra konuşulmaya başlandı. 97'nin Şubat'ıydı. CHP Genel Merkez'den Yeşil beni telefonla aradı.

-Sizden ne istiyordu?

-Konuşmaya, küfürle, hakaretle, tehditle girdi. 'Benden ne istiyorsun? Her şeyi devlet adına yaptım ben' dedi. Ben de, 'Büyük pislikler yaptın. Gel bunların hesabını ver. Bunlar kayıt dışı kalsın diye devlet, seni zaten bir gün öldürtür. Konuşmaman için seni öldürürler' dedim. 'Kimse bana dokunamaz. Ben tedbirimi aldım. Yaptığım bütün işleri kasetlere aldım. Kim bana emir vermiş, kim bana ne demiş, hepsini, yaptığım her şeyi kasetlere anlattım. Adam öldürüyorsam, devletim için yapıyorum. Bu kasetleri ilgili yerlere verdim. Eğer bana bir şey olursa kasetler ve ilişkiler ortaya çıkacak' dedi. Sonra da, benimle buluşmak istedi. Ankara'da Gölbaşı'ndaki parkta randevu verdi. 'Yalnız gel' dedi. Odamda arkadaşlarım vardı. Onlara, 'Arkamdan gelmeyin. Bu adam istese beni zaten istediği yerde vurur' dedim. Parka yalnız gittim ama Yeşil gelmedi. Baktım arkadaşlar üç arabayla gelmişler. Yeşil sonra beni aradı; 'Sözünde durmadın. Niye onları getirdin' dedi. Bir süre sonra da Akın Birdal'ı vuran Haydar kod adlı kişi aradı. 'Bizimle uğraşmaktan vazgeç, bu işlerin peşini bırak' dedi.

-Peki, bu kadar çok arandığı söylenen bir adam nasıl oluyor da hâlâ haraç toplamaya çalışıyor?

-Yeşil, G. Doğu'da daha çok devletin talimatlarıyla iş yapıyordu. Ama zamanla kimliği ortaya çıkınca, devletin bazı kesimleri ona G. Doğu'dan el çektirdi. Onu Batı'ya aldılar. O da Batı'da işin kuralına göre görevini yapıyor. Haraç alıyor. Yeşil, Doğu'dan Ankara'ya ve İstanbul'a geldikten sonra lüks yaşamın içine girdi ve para toplamaya koyuldu. Kumarhaneci Topal'ın onun adına bankaya yatırdığı 10 milyon doların akıbeti hiç sorulmadı. Bu para ne için yatırıldı, devlet bunu ortaya çıkarmadı. Bu da dâhil, Yeşil'in her türlü olayı kapatıldı. Yeşil de yakalanmadı. Bir ara Antalya'da Yeşil'in yazlığına operasyon yapıldı. Yok, yarım saat önce, yok on dakika önce kaçtı açıklamaları oldu. Polisten yarım saat önce kaçan adam yakalanmaz mı? Çok kolay yakalanır. Devlet, Yeşil konusunda ciddi değil. Üstelik Yeşil öldü gibisinden de kamuflajlar yapılıyor.

-Niye ölü gösterilmek isteniyor?

-Mesela Yeşil, Mehmet Eymür'ün MİT'te adamıydı. Eymür Yeşil'in neler yaptığını biliyor. Yeşil bir gün çözüldüğünde, ucunun kendisine dokunacağını biliyor. Eymür, öldü, bir

www.arşivakurdi.org

dönem bitti gibisinden Yeşil işini kapatmaya çalışıyor. On beş gün önce televizyonda yine Yeşil'in öldüğünü söyledi. Eğer öldüğünü biliyorsa, nerede, ne zaman, hangi olayda, nasıl öldüğünü de bilmesi lazım. Eymür bunları da açıklamak zorunda. Bakınız... Devlet Yeşil'i ne öldürür, ne de yargılar. Yeşil mahkeme önüne çıkarılırsa her şeyi anlatır. Öldürülürse de, bana söylediği kasetler ortaya çıkar. Bu yüzden Yeşil'i yakalamak da, ortadan kaldırmak da istemiyorlar. Yeşil hâlâ kuvvetli biri. Devlet, Yeşil konusunda samimi değil. Her şeyi bilen ve bulan emniyet Yeşil'i nasıl bulamaz? İnsanlar onun Ankara'da Mercedes'le dolaştığını, Sakarya çevresindeki barlara gittiğini, lokantalarda yemek yediğini görüyorlar.

-*Yeşil'in oğlu İstanbul'un göbeğinde adamlarıyla yakalandı geçen hafta. Yeşil'in de aynı evi kullandığı söyleniyor. Yeşil destek almasa İstanbul'da çete kurabilir mi?*

-Hayır kuramaz. Yeşil'in maddi ve manevi desteği olmadan oğlunun silahlı çeteye sahip olması, haraç toplaması mümkün değil ama ben Yeşil'in o evde olduğunu tahmin etmiyorum. Yeşil işi olgunlaştırır, adamlara emir verir ve sonrasını tepeden takip eder. Üstelik Türkiye'de sadece Yeşil'in ki değil bir sürü çete var. Devletimiz maalesef bu konuda çürümüşlük içinde.

-*Ama bakıyoruz, Yeşil'in oğlunu yakalayan, Yeşil'i deşifre edenler de devlet görevlileri. Devlet görevlileri acaba kendi içlerinde bir güç çekişmesi mi yaşıyorlar?*

-Olabilir. Devletin içinde, kurumlarında bu işlere karşı çıkan, dürüst, namuslu, iyi niyetli görevliler de var. Yeşil, JİTEM'in yani Jandarma İstihbarat'ın adamı olarak tanınıyor. Ama son zamanlarda

-*Silahlı Kuvvetler'in dürüst ve şeffaf bir yapıya kavuşmak için çok ciddi çalışmalar yaptığını görüyoruz. Bu çelişki nasıl mümkün oluyor? Ordunun zirvesi temiz bir yapı isterken, ordunun içinde birileri eski ilişkileri mi sürdürmeye çalışıyor?*

-Mutlaka vardır. Terörle mücadelede sap ve saman karıştırıldı. Gerçek suçludan ziyade, potansiyel suçlular arandı. Askeriyede, JİTEM'de bu tür yanlışlıklar çok oldu. Mesela Veli Küçük. Onun da kendine göre çetesi vardı ama doğru dürüst yargılanmadı. Bunları yargılamaktan ziyade, dışlayarak yavaş yavaş temizleme yoluna gidildi. Şu anda düzgün olmayan işlere bulaşmış kişileri temizleme gayretleri var. Ama bu kişiler yargıda cezalandırılsalar, sonuç daha etkin olur. Tabii bir de hükümetler devletin içindeki çetelere, askeriyenin, JİTEM'in, MİT'in içine fazla giremediler ya da girmek istemediler. Biz 1991-95'te DYP'yle koalisyon kurduk ama İçişleri ve Savunma gibi bakanlıklara hep OHAL valilerini getirdiler. Susurluk'ta adı geçenler bürokrasiye getirildi, bakan yapıldı. Bu işleri çözmek bu nedenle mümkün olmadı.

-*Biz ne zaman içindeki suçluları tümüyle ayıkladığına inandığımız bir devlete sahip olacağız?*

-Herkesin yargılanabildiği, kimsenin dokunulmaz olmadığı, şeffaf, demokratik bir devlet olmadıkça, söylediğiniz olmaz. Bakın... Susurluk sırasında Mersin Cezaevi'nden biri bana telefon etti. 'Ben bunlarla bir dönem çalıştım. Susurluk'taki kazada araba sayısı iki değil, üç' dedi. '*Birinci arabada Çatlılar vardı. İkincide korumalar. Üçüncüde eroin. Bursa'da Çelik Palas'a gidiyorlardı. Yeşil, malı almak için onları otelde bekliyordu. Zaten Yeşil, zaman zaman Berlin'e gider. Orada Türkiyem Spor diye bir kulüp var. Orada malı dağıtırlar'* dedi.

www.arsivakurdi.org

Ben bunu açıkladım. Konu Alman parlamentosuna da gelmiş, operasyon yapılmış, olayın doğru olduğu çıkmış. Telefondaki adam benimle daha çok şeyler paylaşacaktı ama bağlantı koptu, ailesini aradığımda, 'öldü' dediler. Bütün bu yaşananlar, bir gün bir iktidar gelecek, yargılanacak. 20 Şubat 2006 Radikal gazetesi.

****

Oğlu Murat yıldırım Tarafından yazıldığı belirtilen ama Mahmut Yıldırım tarafından kaleme alındığı anlaşılan "Yeşil" adlı kitapta bir bölüm vardır ki çok ilginçtir, o bölümü olduğu gibi aşağıya alıyorum:

"Devlet babamla gizli anlaşma yapıyor"

Babamın bu operasyonda sağ dönmeme ihtimali sağ dönme ihtimalinden çok yüksek. Devlet buna göre bir anlaşma yapmış babamla, yapılan anlaşmaya göre, eğer plan bir şekilde aksar ve babam yakalanırsa devlet, babamı ve ekibini tanımayacak, ekibin içinde hiç kimse Türkiye'yi deşifre etmeyecek. MİT ile ilgili herhangi bir bağlantı kurmayacak…
Böyle bir anlaşmayı babam imza ediyor. Zaten birçok operasyonda, özellikle yurtdışındaki görevlerinde bu tarz anlaşmalar yapıyorlardı. Yakalandığı takdirde ne o devleti tanıyacak, nede devlet ona sahip çıkacak" (Yeşil; Timaş yayınları, sayfa 161)

-Ayten Öztürk'ün Yeşil ve şebekesi tarafından kaçırıldığı Eski Jitemci, Cem Ersever, Abdulkadir Aygan ve Hüseyin Oğuz tarafından itiraf edildi. Yeşil'e bu cinayeti işleme görevi veren devlet görevlileri ne dedi?

-Tunceli Alay Komutanı Mustafa Sabri Yazgankıran: " Mahmut Yıldırım adlı ve kamuoyunda 'Yeşil'diye bilinen kişi ile ilişkim olmamış. Kendisini hiçbir dönemde görmedim. Ne Tunceli'de ne de çalıştığım bir başka yerde karşılaşmadım. " (Büyükçekmece Cumhuriyet Başsavcılığında verdiği ifadesinden)Tunceli Alay Komutanı Ahmet Yıldırım: "Mahmut Yıldırım isimli şâhısı görmedim. Mahmut isimli şâhısı hiç görmedim ve tanımam. " (01. 02. 2012 tarihinde verdiği ifadesinden)Bir gün Mahmut Yıldırım da yakalansa 'ben, Tunceli valisini, Tunceli alay komutanı Ahmet Yıldırım ve Mustafa Sabri Yazgankıran'ı tanımam' diyecektir. Kendisinin deyimi ile onun ile devlet arasında ki mukavele böyle diyor.

4. Savcı M. Ali Gürbüz:

Cumhuriyet Savcısı bir vilayet te vatandaşın can ve malını korumakla birinci derecede yetkili kişidir. Ayten Öztürk'ün cesedi 8 Ağustos 1992 de Elazığ il sınırları içinde bulumuş, bir hastahaneye kal dırılmış ve M.Ali Gürbüz olay yerine gidip çok basit bir otopsi raporu yazmakla yetinmiştir. 11 Gün önce kaçırılan Ayten Öztürk için, "cesedi bir buçuk veya iki ay toprak altında kalmıştır, " diye rapora yazmıştır. Ayten'in yüz derisi, saç derisi yüzülmüş, burnu, dudakları ve kulakları tanınmaması için kesilmiş, gözleri çıkarılmış, ama savcı bunları görmemezlikten gelerek "ceset, uzun süre toprak altında kaldığından dudaklar ve kulaklar çürümüştür" sonucunu çıkarmıştır. Otopsi raporunda "boyun hiyoyid kemiği kırlımış" belirlemesi yapımış, ama bu bayanın neden idam edildiği konusunda başka bir araştırma

www.arsivakurdi.org

yapmaya gerek görmemiştir! Ceset üzerinde parmak izi araştırması, DNA testi yapılmamıştır. En önemlisi öldürülen kızın ailesinin ifadesi bile doğru dürüst alınmamıştır. Eğer ailenin ifadesi alınmış olsaydı, Kızın babası ona: kızının 11 gün önce kayıp olduğunu söyleyecekti. Ayten'in çalıştığı fabrika Tunceli valiliğine bağlı bir iş yeridir, bu iş yerine bile Ayten'in hangi tarihte kaçırıldığı sorulmamıştır. Baştan savma bir otopsi raporuyla olay kapatılmak istemiştir. 19 Yıl sonra bazı gazeteciler otopsi raporundaki bu acayipliğe dikkat çekince, Ayten Öztürk'ün otopsi raporunda imzası bulunan ve halen Ordu Adliyesi'nde görev yapan Savcı Mehmet Ali Gürbüz ise iddiaları kesin bir dille yalanladı. Otopsi raporunda tartışılan çelişkiler hakkında gazetelere "Bilmiyorum, tüm bunlar sonradan çıktı" dedi: "Bir doktor götürülmesi yeterliyken iki doktor götürmüşüz. Rapor doğru. Ne gördüysek onu yazdık. Onun bunun keyfine göre otopsi raporu mu yazılır" açıklamasını yaptı.

Ayten Öztürk'ün gördüğü işkencenin raporda gizlendiği ve kulakların kesilmesi ile ölüm tarihine dair şüpheler aktarıldı ğında, Gürbüz,"Kulaklar ve dudaklar çürümüştü. Söylenenler gazetelerin uydurmaları. Adlarından belli. Uydurmaları ya panlar devlete kefen biçenlerdir" diyerek bir suçlu psikolojisiyle olayı gündem getirenleri suçladı.. Ayten Öztürk'ün başına gelenlerle ilgili açıklamaların gazeteler tarafından değil ailesi tarafından yapıldığı hatırlattıldığında Gürbüz,"O dönem böyle şeyler söylenmiyordu" karşılığını verdi.

Gürbüz, klasik otopsinin neden yapılmadığı sorusu üzerine "Ölüm sebebi belliydi, failleri aranıyordu. Çabaladık ancak kimse bize yardımcı olmadı"dedi. Baba Hıdır Öztürk'ün kızı Ayten'in "Yeşil" kod adıyla bilinen Mahmut Yıldırım ve ekibi tarafından öldürüldüğü iddiası için Gürbüz, "Ben tanımıyo rum. Aile, ceset neredeyse oraya müracaat edebilir, mezar açılır" dedi. "Tanımıyorum, görmedim, bilmiyorum." Eğer bu kelimeleri bir yerde bir savcı kullanıyorsa, ya savcı savcı değil dir, ya da suçluların suç ortağıdır. 2011 Yıllarına kadar Ordu savcılığı yapan M.Ali Gürbüz ün nufus kayıtlarına ulaşılamadı, ırkçı şiirlerinin altında Malatyalı M.Ali Gürbüz imzası kullanmasına rağmen Malatya' da kayıdına ulaşılamadı ama bir internet sitesinde yazdığı şiirlerini yayınlatmış, aslında bu şiirlerde mentalitesinin nasıl olduğunu da ifade etmiştir: Ayten'in katlimaını gündeme getiren gazetecileri, "devlete kefen biçenler" olarak değerlendiren Savcı, Ayten Öztürk'ün dağa çıkmış ablasını bayrağa göz diken olarak kollaylklar değerlendire bilecek niteliktedir ve bayrağa göz dikenlere ne yapacağını kendisinin yazdığu şiirde şöyle anlatmaktadır:

"EY ŞANLI BAYRAĞIM

.....Bir garip Gürbüz 'üm ne deliyim ne divaneyim.

Sana aşıkım deli divaneyim, sana sevdalıyım.

Sen benliğimsin sen özümsün

Seninle alnım yüzüm ak başım dik

Sana dil uzatan el, uzatan göz, diken hain ve dümbük

Dilini keser elini kırar gözünü oyarım

Kızarım bozarım hedef gibi dizerim

Bakmam gözünün yaşına kıyarım

www.arsivakurdi.org

Sana milletime mezar kazanın mezarını kazarım”..

Malatyalı Savcı M.Ali Gürbüz

http://www.boluelaziglilar.org/?Syf=18&Hbr=533590&/Hem%C5%9Ferimiz-Emekli-Cumhuriyet-Savc%C4%B1s%C4%B1-Mehmet-Ali-G%C3%9CRB%C3%9CZ-kendi-yazd%C4%B1%C4%9F%C4%B1-%C5%9Fiirleri-bizimle-payla%C5%9Ft%C4%B1....haberin-devam%C4%B1-i%C3%A7in-t%C4%B1klay%C4%B1n

MEHMET ALİ GÜRBÜZ DEN ŞİİRLER

www.boluelaziglilar.org

5-Dr. Zülfü Kılıç:

1966 Yılında ELAZIĞ / Palu da 01. 01. 1966’da Ali ve Meryem’in oğlu olarak doğdu. Ali’nin babasının adı Aziz, annesinin adı Elif’tir. 01. 04 1930 Palu doğumludur. Anne tarafı da Palu’ludur. Ekrem ve Nuriye’den olma 01. 02. 1974 Karakoçan doğumlu Hanım ile evlidir. Mahsun, Emre ve Meryem isimlerini taşıyan üç çocukları vardır. Tıp fakültesini bitirdi. 1992 Ağustos ayında Elazığ’da bir sağlık ocağında doktordu. Ayten Öztürk’ün otopsi raporunun altında kendisinin imzası vardır. Doktor Zülfü Kılıç, ya Savcının hazırladığı raporun altına emirle imza atmıştır ya da savcı gibi cinayet hakkında bilgi sahibidir. Cesedi gerçekten kontrol etmiş olsaydı, cesedin gözlerinin çıkarıldığını, kulakların kesici bir aletle kesildiğini, kafa derisinin yüzüldüğünü görecekti. Bu bulguların hiçbirini görmeyen veya gördüğü halde susan Doktor Zülfü Kılıç, 19 yıl sonra yazdığı raporu ele alan gazetecilere bakınız ne demiştir:

Çalıştığı Özel Ümraniye Afiyet Hastanesi’nde görüşme talebinde bulunduğumuz Zülfü Kılıç, Ayten Öztürk’ün otopsi raporu sorulunca “Hatırlamıyorum. Zaten o dönem oldu, bitti. İmzaladık” dedi. Israrla yinelediğimiz “Hatırlamadığınıza emin misiniz” sorusu üzerine Kılıç, ”Hatırlıyorum ancak adli talep olmadıkça basına demeç vermeyeceğim”dedi ve bizi odasını terk etmeye davet etti.

Yurtiçinde ve yurtdışında İslam ülkeleriyle iletişimde bulunan Kutup Yıldızı Sağlık Gönüllüleri Derneği aktif üyesidir.

6- ***Dr. Nusret Akpolat:***

01. 01. 1966 yılında PÖTÜRGE’de doğdu. Baba Adı: Abuzer. Ana adı: Herdi. Abuzer Vahap ve Paşi’den 04. 02. 1948’de Söğütlü’ de doğmuştur. İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesinden 1990’da mezun oldu. 2006 yılında Doçentlik payesi aldı. İnünü üniversitesi Tıp Fakültesi Patoloji AD. Profesör olarak çalışıyor. Dr. Nusret, olay günü Elazığ sağlık ocağında çalışırken savcı tarafından çağrılmış ve otopsi raporunun altına imza atmıştır. Diğer doktor için beslenen kuşkular bu doktor içinde geçerlidir. Nitekim Türkiye Tabibler Birliği, 19 yıl sonra her iki doktor hakkında soruşturma başlatmıştır. Bir gazeteteci, Doktor Nusret Akpolat’la telefonla temas kurdu. Akpolat, ”Avukatlarla hukuksal çalışmalara başladık. Yazılı

www.arşivakurdi.org

açıklama yapacağım"demekle yetindi. Tabipler birliği Merkez Konseyi 23. 02. 2012 tarihinde soruşturma başlattı

7-Mesut Mehmetoğlu:

Kimlik no:21784744614 . Adı Mesut, soyadı Mehmetoğlu. Baba Adı Mehmet, ana adı Hatice. 01. 01. 1974 tarihinde Hazro'da doğmuştur. Mesut'un babası Mehmet iki kez evlenmiştir, diğer eşinin adı Nazlı'dır. Her iki eşten doğan Çocuk sayısı 15'tir. Nüfüs kaydını Hazro'dan İstanbul'a aldıran Mesut Mehmetoğlu şu anda Şifa Mah. Yeşilce sok. No 13 Tuzla/ İstanbul adresinde oturmaktadır. Mesut Mehmetoğlu, 1991'de PKK'ye katıldı. İki buçuk ay sonra kaçtı ve devlete teslim oldu. Sonra jitem tarafından kullanıldığına dair bilgiler mevcuttur. Ayten Öztürk'ün kaçırıldığı eylemde Yeşil ile birlikte olduğu eski Jitem'ci Abdulkadir Aygan'ın tanıklığı vardır. Jitem adına işlenen pek çok cinayette Mesut Mehmetoğlu'nun adı geçmektedir. Hatta Şerif Avşar cinayetinden dolayı "Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nin tamamlanan gerekçeli kararında, Şerif Avşar'ın kardeşinin de PKK'lı olduğunu ve cezaevinde tutuklu bulunduğunu bildiği; bu nedenle Avşar'ı kaçırıp konuşturarak öldürülen akrabalarıyla ilgili bilgi sahibi olabileceği düşüncesiyle diğer korucularla anlaşma yaptığı vurgulandı. Gültekin Sütçü'nün, Şerif Avşar'ı Hazro İlçe Jandarma Komutanlığı'na ait beyaz renkli bir otomobile bindirip gözlerini bağladıkları, aracı itirafçı Mesut Mehmetoğlu'nun kullandığı, Lice yolu üzerindeki patlayıcı madde binası olarak kullanılan harabe binaya götürüldüğü kaydedildi. Avşar'ın burada Gültekin Sütçü ve Mesut Mehmetoğlu tarafından sorgulandığı, her iki sanığın dışarı çıktıktan sonra Ömer Güngör'ün içeri girip 14'lü Browning marka tabanca ile Şerif Avşar'ın başına 2 el ateş ettiği, silahı Dicle Nehri'ne attığı ifade edildi"(**)denmektedir.

(http://gundem. milliyet. com. tr/-gundem/gundemdetay/07. 04. 2008/514132/default. htm)

8-Binbaşı Cahit Aydın:

Jitem Diyarbakır Grup Komutanı. Bu binbaşı hakkında da yeterince bilgi sahibi değiliz. Ayten Öztürk, 27 Temmuz 1992 tarihinde kaçırıldığında Yeşil ve ekibi tarafından Diyarbakır Jitem lojmanlarına götürülüyor, iki gün kadar burada tutuklu olarak kalıyor. Bu tarihte Diyarbakır Jitem'den sorumlu olan kişi Binbaşı Cahit Aydın'dır. Bu olayın tanığı bizzat aynı tarihte Jitemde çalışan ve şu anda İsveç'te ilticacı olarak yaşayan Abdulkadir Aygan'dır. Jitem ile ilgili yapılan bir araştırmada:

"*1987 yılından itibaren Saraykapı Semti'nde bulunan Merkez İlçe Jandarma Komutanlığı ek binalarında faaliyet yürüten JİTEM'de, sırasıyla Albay Arif Doğan, Binbaşı Cem Ersever, Albay Aytekin Özen, Binbaşı Cahit Aydın, Albay Nurettin Ata, Binbaşı Abdülkerim Kırca, Yüzbaşı Ali Yıldız ve Yüzbaşı Cemal Temizöz komutanlık yaptı. Kurulan JİTEM infaz timleri arasında itirafçılar, muhbirler, korucular da vardı,* " denilmektedir.

www.arsivakurdi.org

9-Gültekin Sütçü:

TC. Kimlik; 16385612226. Ahmet oğlu Mevlüt ve Mustafa Nefise'den olma. 10. 08. 1968 Manisa Turgutlu doğumlu. Manisa Turgutlu Hamdiye mah nüfusuna kayıtlıdır. Gültekin Sütçü üç kez evlenmiş iki kez boşanmıştır. Diyarbakır'da Jitem'de Başçavuş olarak çalışıp cinayetler işlerken şu adreste oturuyordu: Mevlana Halit Mah: Barış Cad. Cezaevi lojmanı sitesi F/Blok No: 10. F. Blok iç kapı No 6 Bağlar/ Diyarbakır.

Jitemde tetikçi olduğu anlaşılınca Diyarbakır'da yakalanıp yargılandı ve sivil bir mahkeme tarafından 60 yıl ağır hapis cezasına çarptırılması istendi. Asker olduğundan dolayı davası askeri mahkemeye gönderildi. Bu tip çoğu davada görüldüğü gibi askeri mahkeme bir yolunu bularak Gültekin Sütçü' yü serbest bıraktı ve Sütçü soluğu Bulgaristan'ın Varna kentinde aldı. Bu kente yerleşti. Üstelik kaydını da buraya aldırmayı başardı. Bu şahısın Yeşil'in ekibi ile birlikte çalıştığına ve çok sayıda cinayete katıldığına dair pek çok kanıt vardır. JiTEM çalışanı Abdulkadir Aygan, Ayten Öztürk'ün kaçırılmasında başçavuş Gültekin Sütçü'nün de olduğunu söyledi. Zaman gazetesinde yayınlanan haber, Sütçü hakkında yeterince bilgiyi de veriyor: "Kasten adam öldürmek" ve "Adam öldürmeye azmettirmekten"48 yıldan 60 yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılması istenen Sütçü, 2006 yılı Mart ayında tesadüfen Bulgaristan'a giderken yakalanmıştı. Sütçü'nün 8 yıldır firari sanık olmasına rağmen yüzlerce kez 'işadamı' sıfatıyla Bulgaristan'a gidip geldiği ortaya çıktı. Sütçü, Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesinde yargılanmaya başlanmış, ancak mahkeme 'sanığın asker olduğu' gerekçesiyle dosyada görevsizlik kararı vererek, dosyayı Diyarbakır 7. Kolordu Komutanlığı Askeri Mahkemesi'ne göndermişti. Askeri Mahkeme ise dosyada yargılama yetkisinin bulunmadığı gerekçesiyle 60 yıl hapsi istenen Sütçü'yü tahliye edip dosyayı uyuşmazlık Mahkemesi'ne göndermişti. Uyuşmazlık Mahkemesi ise Sütçü'nün Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderilmesine karar vermişti. " http://www. zaman. com. tr/newsDetail_getNewsById. action?haberno=675409&title=jitemci-sutcuye-af-gibi-ceza&haberSayfa

10-Mehmet Yazıcıoğulları:

Baba adı Aziz, ana adı Zeynep. TC Kimlik Numarası 22237474416. 01. 12 1957 Solhan'ın Dilektepe nüfusuna kayıtlıdır. Seyran Mehmet Yazıcıoğulları, 24. 12. 1985 Günü, 02. 06. 1963 tarihinde Halit ve Emine'den Solhan'da doğma Sıdıka ile evlendi. Murat, İrfan, Çimen, İlhan, İrfan metin, Derya adlı çocukları vardır. Yeşil ile birlikte bölgede Jitemde çalışan, cinayet işleyenlerden Mehmet Yazıcıoğulları olarak bilinen kişi. Jitem ve Yeşil kelimelerinin geçtiği pek çok yerde adı geçer. Bu kişinin de Ayten Öztürk cinayetine iştirak ettiğine dair bulgular mevcuttur. Jitem eski elemanı A. Kadir Aygan ve daha başka kişiler ve kanıtlar Mehmet Yazıcıoğulları'nın bu cinayete ortak olduklarını göstermektedir. Mahmut Yıldırım tarafından kaleme alınan Murat Yıldırım imzası ile yayınlanan 'Yeşil' adlı kitapta, Mehmet Yazıcıoğulları ile ilgili şu satırlara yer verilmiştir: "Babam, Mehmet Yazıcıoğullarını çok severdi. Hatta Yazıcıoğulları benim kirvemdi… Ben Yazıcıoğulları ile bu olaydan sonra bir defa görüştüm. Birde PKK, onun çalıştırdığı benzin istasyonunu basıp kardeşini ve iki oğlunu şehit ettiğinde, başsağlığı dilemek için telefon ettim. Bir daha da görüşemedik.

www.arsivakurdi.org

(Düşünün PKK bu kişiler Yeşil'le irtibatlı diye, sırf Yeşil'le anılıyor diye böyle bir saldırı düzenledi. Allah Rahmet eylesin) "(Yeşil, Timaş yayınları, sayfa 197) denilmektedir.

Oysa olayın perde arkası hiç de böyle değildir. Mehmet Yazıcıoğulları, Yeşil denilen Mahmut Yıldırım'ın sadece kirvesi değildi veya ikisi arasındaki ilişki, basit bir ilişki değildir. 1991 Tarihinde Muş'un Malazgirt ilçesinin bir köyünden Ayhan Öztürk adlı bir genç, PKK'de gerilla iken yakalanır ve sonrasında itirafçı olur. Daha sonra bunun Jitem'in örgütlediği ve kullandığı bir çete olduğu haberleri basına yansır. 1993 Tarihinde kendi bölgesinde Jiteme bilgi toplamak için gönderilen Ayhan Öztürk, Köylülerin haber vermesi üzerine bir grup silahlı PKK militanı tarafından yakalanıp dağa çıkarılır. Burada yapılan sorgusunda çok çarpıcı bilgileri verir. Öztürk, kendi ifadelerinde Jitem grubunda çalıştığını, tim komutanları nın Yeşil takma adlı Solhan'lı Mahmut Yıldırım olduğunu söylemekle yetinmeyerek, katıldığı cinayetleri tek tek en ince detayına kadar açıklar. İfadesine göre 21 Şubat 1993 Yılının başında Yeşilin bulunduğu bir ekiple Elazığ da Dr. Hasan Kaya ve Avukat Metin Can'ın evine giderler. Gece saat ikidir. Daha doğrusu Dr. Hasan Kaya' nın evine giderler. Avukatı da Doktorun evine çağırırlar. Ayhan Öztürk ve Suriye Kürtlerinden itirafçı olmuş İdris Ahmet, üzerinde PKK militanlarının giydiği kıyafetler olduğu için daha önce dağda PKK militanla rıyla kaldıklarından kendilerini Doktor ile Avukata inandırırlar. Bir arkadaşlarının yaralandı ğını, kan kaybettiğini söylerler ve doktordan yardım isterler. Anlatılanlara inanan doktor ve avukat hazırlanıp dışarı çıkarken doktorun eşi, ekmek, peynir helva gibi yiyecekleri paket edip gerilla sandığı kişilerin çantalarına yerleştirir. Dışarıda kendilerini bekleyen bir araba görünce şaşırırlar. Bu şaşkınlık içinde arabaya bindiklerinde Avukat, Yeşil denilen Mahmut Yıldırım'ı tanır. Dr. Hasan Kaya'ya döner "biz gittik" der. Arabada etkisiz hale getirilerek Yeşil'in bildiği bir yerde işkenceye alınırlar. Ardından Elazığ Emniyet Müdürlüğüne götürülerek burada sorgulanırlar. Tunceli Dinar köprüsü altında kafalarına kurşun sıkılarak öldürülürler.

Ayhan Öztürk, Yeşil olarak bilinen Mahmut Yıldırım'ın Solhanlı Mehmet Yazıcıoğlu denilen kişi ile birlikte çalıştığını, bölgedeki bütün cinayetlerin ikisi tarafından planlandığını, Yeşil'in kara kaplı bir defterinin olduğunu, bu defterde İsmi kayıtlı olan kişilerin tek tek kaçırılarak öldürüldüğünü, Yeşil ve grubunun toplantılarını Yazıcıoğulları'na ait Petrol istasyonunda yaptıklarını da söyler. Ayrıca Yeşil ve Mehmet Yazıcıoğlu'nun direkt olarak İçişleri bakanından emirler aldığını da ikrar eder. Ayhan Öztürk'ün doğru söyleyip söyleme diğini teyit etmek isteyen PKK'li yetkililer, Dr. Hasan Kaya'nın eşinin ifadesini alırlar ve kadın, "*o gece ben onları gerilla sanmıştım, peynir helva ekmek ve çökelek paket yapıp çantalarına koymuştum.* " Der. Dr. Hasan Kaya'nın eşinin anlattıkları ile Jitem'in itirafçısı Ayhan Öztürk'ün itirafları birbirini doğruluyordu. Bu kesin bilgiler üzerine Yeşil ve Mehmet Yazıcıoğulları'nın bölgede devlete bağlı şebeke oluşturup cinayetler işledikleri anlaşıldı. Benzin istasyonunun 24 Temmuz Cumartesi 1999 Günü Pkk militanları tarafından basılması nın nedeni budur. Bu baskını Milliyet gazetesi kısa bir haber olarak verdi, fakat o baskın sırasında çok önemli bir belge ele geçti. Pkk'li yetkililerin verdiği bilgiye göre Yazıcıoğulları tesislerinde ele geçen Clock marka tabanca Susurlukçuların üzerinde bulunan ve İçişlerince bazı kişilere gizli dağıtılan silahlardan olduğu, seri numarasından anlaşıldı. Milliyet Gazete

www.arsivakurdi.org

sinin Petrol istasyonu baskını ile ilgili haberi*: "Bingöl'ün Solhan ilçesinde bir benzin istasyonu basan teröristler, üç kişiyi öldürdü bir kişiyi yaraladı. Solhan ilçesine sekiz kilometre mesafedeki benzin istasyonuna önceki akşam bir grup PKK'lının baskın yapması sonucu, 1991'de DYP'den Bingöl milletvekili adayı olan Mehmet Yazıcıoğlu'nun oğlu ve istasyon sahibi İrfan Yazıcıoğlu, amcasının oğlu Yakup Yazıcıoğlu ile şoför Hidayet Bozkurt öldü, Abdurrahman Kaydeden yaralandı. "*

Bingöl'ü çok iyi bilen ve Bingöl'deki eski insanların portrelerinin yazarı Orhan Zuağpayıc, Mehmet Yazıcıoğulları hakkında bildiklerini yazdı: "*Mehmet Yazıcıoğlu'da Yeşil'in adamı. Öğretmen kökenli olup, Solhan'da birgün okula gitmeden maaşını yıllarca aldığı gibi çevreyi haraca bağlayıp, uyuşturucu işiyle uğraşmaktaydı. Mehmet Yazıcıoğlu 1991 seçimlerinde DYP'den Bingöl Milletvekili adayı oldu. Yeşil'in bu legal adamı şu anda menşei belli olan "uyuşturucu, haraç" sayesinde sermaye oluşturarak akaryakıt istasyonu ve dinlenme tesisleri sahibidir. Mehmet Yazıcıoğlu, 27 Mayıs 1992'de Muş'ta Jandarma tarafından gözaltına alınan 5 PKK'linin kurşuna dizilmesinde de adı geçen kişidir. Hafizam beni yanıltmıyorsa Cem Ersever'in itiraflar kitabında bu konuda ayrıntılı bilgiler sunmakta dır. Bu konu kamuoyunu çok meşgul ettiğinden Varto'lu avukat Selahattin Kaya bu davaya müdahil olmuştu. Mehmet Yazıcıoğlu Bingöl şehir merkezine geldiğinde en az bir kaç korumasıyla silahlı gelirdi. O dönemi yaşayan Solhan ve Bingöl halkı çok iyi biliyor. 24 Temmuz 1999 tarihinde PKK gerillaları, Yazıcıoğlu'nun dinlenme tesislerini basıp, oğlu İrfan Yazıcıoğlu başta olmak üzere amcası oğlu Yakup ve şoför Hidayet Bozkurt'u öldürdüler. Olay mahallinde Mehmet Yazıcıoğlu yoktu. Solhan ve Bingöl'de ikinci Yeşil olarak adlandırılan Mehmet Yazıcıoğlu'ndan dolayı hiçbir gazeteci ve basın mensubu Solhan ilçesine giremiyordu"*

11-Ahmet Yıldırım:

Adı Ahmet, Soyadı Yıldırım. Baba Adı Zikri, Anne Adı Emine, Doğum yeri ve tarihi, Uluköy, 10. 07. 1945. T. C Kimlik no: 10699637630. Nüfusa kayıtlı olduğu yer: Amasya, Taşova, Uluköy. Mesleği: Emekli Alay komutanı. Medeni hali, Evli Üç çocuklu. İkamet adresi: Ahmet Taner kışlalı mah. Alacaatlı Caddesi Eston 1 sitesi C blok No 21 Çay yolu Yeni mah. Ankara. İş adresi: Demokrat parti Genel merkezi Sivil Toplum Örgütleri Başkan Yardımcısı.

Ahmet Yıldırım, Mustafa Sabri Yazgankıran'dan sonra Tunceli Alay komutanlığına atanmıştır. Ankara Jandarma Genel karargâhında görevli iken 15. 07. 1992 Tarihinde Tunceli ili Jandarma Komutanlığında Alay Komutanı olarak göreve başladı. Ayten Öztürk 27. 07. 1992 günü kaçırıldığına göre Ahmet Yıldırım göreve başladıktan 12 Gün sonra Ayten ÖZTÜRK kaçırılmıştır. Ayten Öztürk cinayeti ile ilgili 01. 02. 2012 Tarihinde saat 18. 00 sıralarında polis memuru Mehmet Alp ve polis memuru Bilal Kiberoğlu'na verdiği ifadesinde "Ben göreve başladığım tarihte benden önce aynı yerde il jandarma komutanı olarak görev yapan Mustafa Sabri Yazgankıran ile birlikte bölgeyi, araziyi öğrenmek için on beş gün kadar birlikte görev yaptık, " diyor. Bu ifadeden de anlaşıyor ki, Ayten Öztürk kaçırıldığı sırada her

www.arsivakurdi.org

iki Alay komutanı görev başındadır. 15. 07. 1992 Günü görev başı yapan Albay Ahmet Yıldırım, onbeş gün eski alay komutanı ile birlikte görev yaptığına göre 30 Temmuz gününden itibaren eski Alay komutanı Mustafa Sabri Yazgankıran bölgeden ayrılmış. Ayten Öztürk'ün cesedi 08. 08 1992 günü bulunduğuna göre Alay komutanı Ahmet Yıldırım'dır. Bu Ahmet yıldırım, 01. 02. 2012 tarihli polis ifadesinde "*kızın kaçırılma olayından haberim yoktur*" diyebilmektedir. Tunceli'de yaşayan herkesin Ayten Öztürk'ün kaçırılmasından, öldürülüp Elazığ Asri mezarlığına yakın bir yerde gömülmesinden, yüz ve baş derisinin yüzülmesinden haberi vardır. Sadece Alay komutanlarının bu olaydan haberleri yoktur! Bu ifade sadece iki anlama gelebilir. Benim herkesten çok bu olaydan haberim vardır ancak görevim; "haberim yoktur" demektir. Aynı zamanda bir şehrin tümünü ayağa kaldıran bir cinayeti duymayacak kadar, bu şehirden, bu insanlardan ve Alay Komutanlığı görevimden uzağım! Demektir.

12-Ünal Erkan:

TC: Kimlik numarası 1978913988. Baba adı, Hacı Mehmet ve Münadiye'den doğma Mustafa; Anne adı: Seracettin ve Feride'den olma Maide. Doğum Yeri:16. 10. 1942. Ünal ERKAN'ın Mehmet Tacettin, Mehmet Erdal, Mehmet Ersoy. Metin ve Kevser adını taşıyan beşkardeşi vardır. 14. 08. 1968 Yılında Mehmet Hadi Ve Ayşe Nüzeyen'den 12. 12. 1948'de evlenmiştir. Üç çocuk babasıdır. Çocuklarının adı Dilşat, Ebru ve Enis'tir. 1992 Tarihinde olağanüstü bölge hal valisidir. Yeşil ve Diyarbakır Jitem'i onun denetimindedir. Yeşil ve Cem Ersever ile sık sık görüştüğünün kanıtları vardır. Eski Jitemci Abdulkadir Aygan'ın ifadesine göre Yeşil'e Land Rower araba veren bizzat Ünal Erkan'dır. Mevcut bilgilere ve tanıkların ifadelerine göre Jitem in kullandığı lojmanlar Olağanüstü hal bölge valisine aittir ve Yine Aygan'a göre Ünal Erkan valiyken, Ayten Öztürk bu binalarda tutulup soruşturulmuştur. Ünal Erkan polis akademisi mezunudur. Emniyet teşkilatının muhtelif kademelerinde görev yaptıktan sonra 1980-1984 yılları arasında Ankara Emniyet Müdürlüğü, 1984-1988 yılları arasında İstanbul Emniyet Müdürlüğü, 1988-1991 yılları arasında Edirne Valiliği, 1991 yılında Emniyet Genel Müdürlüğü görevinde bulunmuş, ardından Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'ne atanmıştır. Radikal gazetesinin köşe yazarı Yıldırım Türker, Radikal gazetesinde 22. 02. 2011 Tarihinde "*Kısa süper valiler tarihi*" başlığı altında şu satırları yazmıştı:

"*OHAL'i hatırlıyorsunuz, değil mi? Faili meçhullerin, sinsi katliamların, hesabı asla sorulamayan vahşetin resmi adıydı OHAL. Hayatımızın 23 yılını aldı götürdü. Yanı sıra 33 bin kişinin hayatını da. 87 yılında başlatılan OHAL uygulaması tam 46 kez uzatıldı. Bu 23 yıl boyunca, irili ufaklı tam 6 OHAL valisiyle tanıştık. Hepsi birbirini aratmayacak nitelikte yiğit Türk beyleriydi. Adları üstünde ya, olağanüstü yetkilerle donanmış birer doğu tiranı olarak yangına körük, savaşa komut oldular. 'OHAL Bölge Valiliği İhdası Hakkında Kanun Hükmünde Kararname'ye göre OHAL valilerine şu yetkiler verilmişti: Vali, Jandarma Asayiş Komutanı'na yetki verir. Vali, çalışmalarında sakınca görülen personelin tayinini veya görev alanının dışında çalışmasını sağlar. Valinin isteği derhal yerine getirilir. Vali köy, mezra ve benzeri yerleşim birimlerini boşaltabilir, birleştirebilir veya kamulaştırabilir. Bunları resen*

www.arsivekurdi.org

(kendiliğinden, suç duyurusu olmadan) ve ivedilikle yapabilir. Vali, yetkilerini istediği vali veya asayiş komutanına devredebilir. '387 sayılı kanun hükmünde kararname'ye göre vali, 6 Kasım 1989 tarihinden başlayarak bir ay içinde Olağanüstü Hal Bölgesi'nde ikamet edenlere, ellerinde bulunan ruhsatsız silahlara, menşelerine bakmaksızın taşıma ve bulundurma ruhsatı verebilir. Bu kraliyet makamı yetkileri elbette sorgulanamaz nitelikteydi. OHAL valisine bu yetkileri tanıyan kanun hükmünde kararname, vali ve onun kararlarına dokunulamayacağını şu cümlelerle garanti altına almıştı: "Bu KHK ile İçişleri Bakanı'na, OHAL Bölge Valisi'ne ve OHAL Bölgesi dâhilindeki valilerine tanınan yetkilerin kullanılması ile ilgili her türlü karar ve tasarruflarından dolayı bunlar hakkında cezai, mali veya hukuki sorumluluk iddiası ileri sürülemez ve bu maksatla herhangi bir yargı merciine başvurulamaz. " E, başvurulamadı da zaten. "

Bütün bu yetkilerini kullanan Ünal Erkan Valilikten alınınca Ankara'ya gitti ve 1995 seçimlerinde DYP Ankara milletvekili olarak Meclis'e girerek, devlet bakanı olarak görev yaptı. Yıdırım Türker aynı yazısında Kod adı yeşil Mahmut Yıldırım ile aynı kafa yapısına sahip olan vali Ünal Erkan'ı da anlatmıştı. " Ünal Erkan, 1992 yılında Olağanüstü Hal Bölge Valisi olmuştu. Bu değerli polis de vatanperver katillerin şahı Yeşil'i çok iyi tanıyor olmasıyla sivrilmişti. Gerçi kendisi inkâr ediyordu ama Hizbullah'ın ikinci adamı Edip Gümüş'ün, "Her hafta JİTEM'de toplantı yapar, Cem Ersever'le siyasi meseleleri görüşür dük" iddiası karşısında da aynı soğukkanlılığı koruyor, JİTEM'in varlığını bile kabule yanaşmıyordu. OHAL valiliği döneminde bölgede işlenen faili meçhul cinayetler kendisine sorulduğunda, "Ben mi soruşturacağım. On üç tane vilayet var" cevabı da onundu. Ama zaten o, posta oturana kadar epeyi palazlanmıştı. MİT raporunda *Esasen, Ünal Erkan başkanlığın daki İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün üst düzey kadrosu, İstanbul'daki yeraltı dünyasıyla yakın ilişki içerisindedir. Bu ilişkinin en büyük koordinatörü emekli Cinayet Masası Şefi Ahmet Ateşli ve Müdür Yardımcısı Mehmet Ağar'dır" deniyordu. Aynı zamanda dönemin hayali ihracat furyasında adı geçen Banker Bako olayının ardındaki güçlerin Ünal Erkan, Mehmet Ağar, Cevdet Saral ve İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün diğer üst düzey yöneticileri olduğu da* iddia ediliyordu.

13 Ahmet Demir

Tunceli Emniyet Müdürü idi. 1992 Nisan ayında tayini çıkınca bu kentten ayrıldı. Yeşil, Tunceli Emniyet Müdürünü çok iyi tanırdı. Aralarında eskiye dayanan bir ilişki vardı. Hatta öylesine sıkı fıkıydılar ki Yeşil Dersim'de "Ahmet Demir" adını kullanırdı, belki de bu adı taşıyan bir kimliği de vardı. . Sağ görüşlü olan Emniyet Müdürü Ahmet Demir, kod adı Ahmet Demir olan Yeşil ile birlikleri araştırmaya değerdir. Her ne kadar Ayten Öztürk kaçırıldığı dönemde Emniyet Müdürü Ahmet Demir Tunceli'de değilse de, Yeşil'e Tunceli'de alan açan, onu faili meçhul cinayetlerde kullanan, halka zulümde bir alet halinde yararlanan Ahmet Demir'dir. Tunceli'den ayrıldıktan sonra mafya işlerine bulaşmış, çetelerle ilişkisi çıkmış, adam öldürmeye varan işlerin içinde yer almıştır. Bu ilişkisinin izleri sürüldüğünde devlet içine yuvalanmış karanlık bir dünyaya kadar izinin gideceği kesin gibidir: "*Bursa ve*

www.arsivakurdi.org

İzmir'de Emniyet Müdürlüğü yapan Demir, Nesim Malki'nin öldürüldüğü tarihte Bursa Emniyet Müdürü olan şimdiki İzmir Emniyet Müdürü Ahmet Demir ve Yardımcısı Mehmet Türker hakkında soruşturma açıldı. Cinayeti örtbas etmekle suçlanan Demir ve Türker'i soruşturmak üzere İçişleri Bakanı Aktaş tarafından iki müfettiş görevlendirildi. İçişleri Bakanı Kutlu Aktaş, İzmir Emniyet Müdürü Ahmet Demir ve Yardımcısı Mehmet Türker hakkında soruşturma açtırarak, İzmir'e 2 müfettiş gönderdi. Nesim Malki'nin öldürüldüğü tarihte Bursa Emniyet Müdürü olan Demir ve yardımcısı Türker, cinayeti örtbas etmek iddiasıyla sorgulanacak. "Gündem gazetesi 2008

Yüreğim yaralı, dilim yetmiyor derdimi anlatmaya, bunun için akil insanlara başvurdum. Onlara dedim ki; aklı erenler, Türkiye'deki karanlık işleri bilenler, vicdan sahipleri, ben artık susuyorum. Ne olur siz benim derdimi anlatın, elinizi vicdanınıza koyun ve söyleyin, izah edin başımıza gelenleri. Ve yazdılar:

Bir kadın, bin ölüm Ayten Öztürk

Milletvekili Av. Hüseyin Aygün */1970 Yılında doğu. Dersim'in Tunceli şehrinin Pule Dewresu (Erdoğdu) Köyü'ndendir. . Ankara Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. 2011'de Tunceli Barosu'nu kurdu ve Baro Başkanlığı yaptı. Deniz ve Taylan adlı iki çocuğum var. Eserleri: Eve Tarixe Ho Teri Amaene (2007, Tij Yayıncılık), Dersim 1938 ve Zorunlu İskan (2009, Dipnot Yayıncılık), Dersim 1938: Resmiyet ve Hakikat (2010) ve Dersim 1938 ve Hacı Hıdır Ataç'ın Defteri (2012), şu anda TBMM'de Dersim milletvekilidir.*

1980'lerin başında sokaklar cıvıl cıvıl kaynardı Tunceli'de. Kışın sandalye demirlerinden, tüplere bağlanan kalın plastik borulardan yaptığımız kızaklarla, Yeni Mahalle'ye kadar tırmanır, yüzlerce metre aşağıdaki çarşıya doğru kayardık. Sabah erkenden başlardı kar. Kaymalarımız da akşam karanlıkta bile sürerdi. Yazın ise; mahalleler arası top oynardık. Bu daha eğlenceliydi. Takımlar arası maçlar tezahüratlı rekabete sahne olurdu. Öğlenleri ise yüzerdik Munzur'un serin sularında. Ben henüz 13-14 yaşında iken Tuncer'i o zaman tanıdım. Saçları hep taralı olurdu; güzel giyinirdi; iyi de futbol oynardı. Öztürk soyadını aynı sınıfta okurken öğrendim. Öztürk güzel bir isimdi. Devir 12 Eylül'dü; Türk olmak her yerde ayrıcalıktı. Ermeni olmak, alevi olmak, Kürt olmak, Marksist-Leninist olmak belaydı.

Darbeden hemen sonraydı. Amcamın kızı Filiz, Elazığ Sıkıyönetimdeydi. İdamla yargılanıyordu. Her Cuma sülalece Elazığ'a taşınır, Filiz'in tek başına kaldığı hücresinden gülerek görüş yerine gelişini anlatırdık birbirimize. Filiz o zamanlar 18'lerde olmalı. Tam 8 yıl hücrede kaldı. İdamı Askeri Yargıtay'da bozuldu. Tahliye oldu. Bir gece yarısı, daha da esmerleşmiş olarak çıktığı hücreden Konya'ya sürgünlere gitti. Daha sonra da mecburen Avrupa'ya.

www.arsivakurdi.org

Tunceli'de sokaklarda 17-25 yaş arası genç kalmamıştı. Her evden içeri düşen vardı. Aileler bari hapishanede işkence olmamasına dua ederdi. İşkencenin her yerde sürgit devam ettiğini iyi bildikleri halde. Tuncer'in ablası Aysel ve eşi Selim Çürükkaya'nın Diyarbakır Zindanı'nda olduklarını;"direndiklerini"de o günlerde duymuş olmalıyım. Çürükkaya adı, işkence adının geçtiği her yerde vardı. Boyun eğmeyişleri de. Karı-koca adlarını duymayan yoktu. Diyarbakır'dan Haşim Demir'in, Namık Tarancı'nın, Cafer Cangöz'ün, Hüseyin Arıkan'ın da direniş haberlerini alırdık. Radikal soldan içeride olup bu"direnenler" grubu içinde Diyarbakır vahşethanesi'nde kalanların bir üstünlüğü vardı sanırım. Ama "Diyarbakırlılar" içinde de Çürükkaya adı nedendir bilmem her gün yayınlanan sıkıyönetim bildirilerinden ibaret çocuk dünyamızda bile sanki önemli bir yer kaplardı. O zamanlar, Selim'in ileride, PKK'nin en güçlü olduğu yıllarda"Apo'nun Ayetleri"adlı bir kitap yazacağını ve Öcalan'ın kurduğu politik Kürt hareketini "içeriden" eleştirmeye cüret edeceğini hiçbirimiz bilemezdik. Hâlbuki çocuk bile olsak bilmeliydik. Diyarbakır'dan.

Sonra Öztürkler'den Hıdır amcayı gördüm. Çok disiplinli bir memur olduğunu nedense hep söylerlerdi. Takım elbiseli, ağırbaşlı, saygılı, uzun boylu. Gülen bir yüz, pos bıyıklar. Tuncer ufak tefekti. Babasına çekmemişti hiç. 12 Eylül'de kimbilir ne eziyetler çektiler. Diyarbakır Hapishanesi'nin görüşçü sıralarında. Ne hakaretler. 1992 yılı geldiğinde Tunceli' de bahtsız ailenin başka bir üyesi olan Ayten'in kaçırıldığı haberi geldi.

Bir yaz akşamı, Tunceli Mazgirt Kepektaşı'nda işten çıkarken beyaz bir renodan inenler zorla götürmüşlerdi. Bu renolar bölge genelinde işkence ve ölüm demekti. O zamanlar kaçırma dipsiz bir kuyuya atılmaktan farksızdı. Kim, niçin, ne zaman, nasıl yapmıştı? Devlet nerdeymiş? Bari cesedini verseler gibi sorular anlamsızdı. Devlet yurttaşını kaçırıyor ve bir köşede öldürüp cesedini bazen asit kuyularına atıyordu. Ayten'in başına gelen felaket, 2 yıl sonra Tunceli'nin her yerinde onlarca insanın kaderi oldu. 1994 sonbaharında çok sayıda insan kaçırıldı. Muhtarlar, köylüler, bir ailenin tümü. Köylüleri, Bolu Tugayı'nın götürdüğü söyleniyordu. Ayten'in farkı ise; kadın olmasıydı. Bedeninde cisimlenen vahşetti. 12 Eylül'de dâhil 1990'lar karanlığı boyunca, ilk kez hem de bir kadına uygulanan gözaltında işkence, kayıp ve sonuçta öldürümdü.

Ayten'i Yeşil'in kaçırdığı nedense çarşıda hemen duyulmuştu. Duyulması da galiba isteniyordu. Yeşil; sınırsız şiddet, keyfilik, sorgusuz ölümdü. Ovacık'ta köylerde kışın ortasında yaptığı zulümler dilden dile anlatılırdı. Ayten'i eğer Yeşil aldıysa yapılacak bir şey yoktu. Herkes böyle düşünüyordu. Failin kimliğinin bilinmesi hem götürülenin geri gelmeye ceğini, hem de kalanların alması gereken mesajı ortaya koyuyordu aslında. Failler de, Dersimliler'de bunu böyle biliyordu. Ayten'den herkes umudu kesmişken Ağustos ayı içinde Elazığ'da bir mezarlıkta ölüsü bulundu. Kesilen umut, sağ olma ihtimali değildi. Bedeninin bulunabilmesiydi. Ölüsü bulundu bir mezarlıkta. Vahşice işkenceden sonra öldürülmüştü. Öldürmek yetmemişti. Hınçla, küçücük kadın bedeni de hedef alınmıştı. Acaba aile efratları nın Diyarbakır Zindanı'ndaki direnişinin hayıfı alınmış mıydı? Bilmem! Kafamı kurcalar hep. Bu sınırsız şiddeti, nefreti anlayamam. Hep düşünüp, hiçbir şey bulamayıp Diyarbakır'a dönmem ondan. Onca işkenceye rağmen kızının bir mezar yeri olmasına sevinmiş midir

www.arsivakurdi.org

annesi? Hıdır amca, yavrusunun işkence edilmiş nazlı bedenini acıyla gördükten sonra kayıp kalmasını istemiş midir? Bilmem. Sorarım kendime.

Cenaze; acıyla, öfkeyle, binlerle toprağa verildi. Ayten, tanınmaz haldeydi. Failler tanınıyordu. Vermek istedikleri mesaj biliniyordu. Hıdır amcayı o günden sonra hiç gülerken görmedim. Güldüğünde de ağlar gibiydi. Diyarbakır acılarının üstüne şimdi gelin edeceği kızının sonsuz yokluğu da eklenmişti. Hesap soracak güç, failleri bulacak bir devlet, soru soracak bir savcı, yargılayacak bir mahkeme ve katillerin konulacağı bir hapishane yoktu. Binlerce gözaltı kaybına, faili meçhule rağmen hapishanelerde tek bir Jitemci de, Kontracı da yoktu. Hıdır amca umutsuzdu. Hayata küstü galiba uzun bir süre. Tuncer ve ailenin diğer fertleri paramparça oldular. En son Almanya'daymış. Babasından duydum. Çocukken birlikte kızak kaydığımız, top oynadığımız aşağı mahallenin saçları taralı çocuğu Tuncer Öztürk. Kim bilir belki ablası Ayten'in acısından kaçtı gitti uzağa. 1990'ların sonunda Dersim'de avukatlığa başladım. Mesleğe girince, çok sayıda Dersim'linin hukuk okuduğunu fark ettim. Hakları hiç olmayanların bi(r)çareliği miydi hukuk okumak? Belki. Hıdır amca galiba 2004'lerde yeniden canlanan umutlarla yanıma geldi. 1992'de ne yapsa etse de bir arpa boyu yol alınamamıştı. Türkiye AB'ye giriyordu. 'çetelerin üstüne gidiliyor'du, 'vesayet rejimi yıkılıyor'du. Hıdır amca, bu sloganlara bence inanmıyordu. Diyarbakır'da zindandaki kızı Aysel'in kanlı giysilerini eline alalıdan beri, çeyrek yüzyılı henüz devirmemiş, küçük kızı Ayten'in parçalanmış cesedi rüyalarından gitmemişti daha. İşlenen suçun cezasız kalmama sıydı amacı. Benim bu olayı çözeceğime, yok yok, unutturulmaması için bir şeylerin elimden geleceğine inanmıştı. Benim onun yüzündeki gülümsemeye inanmam gibi miydi bilmem.

Ah amca ah! Eski dosyaları topladık. Bir sürü yere dilekçe verdik. Davalar açtık. Hiç birinden bir şey çıkmadı. Olayın faili bilinmiyormuş. Kanıt yokmuş. Çok zaman geçmiş.

2011'de Milletvekili olunca Hıdır amcayla zaten 7-8 yıldır süren ortak dava yolculuğumuz da yine onun tükenmeyen umutları sayesinde yeni bir sayfa açıldı. Bu cinayet ve vahşet parlamentoya taşınmalıydı. Başvurduk. Hıdır amca çağrıldı. Dinlendi. Orada o gün toplananlar ağladı. Milletvekilleri, gazeteciler. Görüntüleri televizyonda gören tüm insanları etkiledi. Ayten'i ve başına gelenleri bir anda tüm Türkiye duydu. Bir saygın gazeteci, Murat Sabuncu hem de yüzüme karşı "*Benim için Hüseyin Aygün Ayten Öztürk'tür, Hıdır amcanın çaresizliğidir"*dedi birgün. Anladım. Mahkemenin yapamadığını yapmıştı Hıdır amca. Milyonların vicdanını harekete geçirmişti. Sonra aniden, DGM'deki tozların içinde çoktan unutulmuş dosya Malatya savcısınca tekrar açıldı. TBMM'deki hayır, evlerdeki, kahvelerdeki, sokaklardaki sese, hayır hayır, Hıdır amcanın sesine kulak verildi. Yeşil'e tutuklama çıktı. Yakalanamasa ve yaşayıp yaşamadığı belli olmasa da yakalanırsa birgün, bu olaya dair nereye varılacağı bilinmese de. Nihayet bir adım atıldı. Yirmi yıl dolmadan. Acı ve cezasızlık ebedileşmeden. Hıdır amcaya küçücük bir umut oldu. Benim için Ayten Öztürk çocukluk günlerimdir. Mahallemdir. Soluk 12 Eylül günleridir. Memur Hıdır amcadır. Yeşil' dir. Malatya savcısıdır. TBMM'dir. Cezasız kalan her suçun yeni suçları hazırlayacağıdır. Parçalanmış bir genç kadındır. Evleneceği ve çocuklar doğuracağı halde yok olan bir Dersim kızıdır. Ablasının intikamını kardeşinden alma barbarlığıdır. Aysel abla ve Selim Çürükkaya'dır. Direniştir. Bedeli olan hayıf almadır. Diyarbakır Zindanı, Elazığ Kimsesizler

www.arsivakurdi.org

Mezarlığı, sınırsız vahşettir. Gözaltında kayıp, faili meçhul cinayettir, binlerce ölümdür. Hıdır amcanın insan olan insana çok şey anlatan gözyaşıdır. Gözlerinde gördüğüm arkadaşım Tuncer'dir. Okullar, spor salonları işkencehaneye dönmüş, çığlıklar sokakları tutmuşken karda kaymak, toprak sahada top koşturmaktır. Hüzündür, kederdir, acıdır, çaresizliktir, yine de hiç dinmeyen umuttur Hıdır amcadaki gibi. Hesabın kapanmaması gerektiğine dair sözdür…

.

****

Ölüm Kol Gezerken...

Yazar İhsan Aksoy */ 1944 Ağrı'da doğdu. Ankara İktisadi Ticari İlimler Akademisinden mezun oldu. 1971-1974 yıllarında DDKO davasından tutuklu ve hükümlü idi. Genel afla salıverildi. 1975'te TKSP'nin kurucularından ve Özgürlük yolu dergisinin yazarlarındandır. Ulusal sorun ve Türkiye'de ulusal sorun adlı siyasal kitabı bulunmaktadır. Kürdün Türküsü adlı Romanı ise Almancaya çevrilmiştir. Kürtçe ve Türkçe çok sayıda söyleşisi ve makalesi yayınlanmıştır.*

İnsanların en başta gelen gereksinimi can güvenliğidir. Bunun içindir ki çağdaş devlet yapılanmaları egemenlikleri altında bulunan tüm insanların ırk, din, dil farkı gözetilmeksizin can ve mallarını güvence altına alır. Kuşkusuz sözünü ettiğimiz bu devletler çağdaş ve demokratik devletlerdir. Baskı ve zulme dayalı devlet yönetimleri ise baskılarını ve cinayet lerini gizleyerek dünyaya demokrat bir görünüm vermek için yasalarına bu çağdaş ilkeleri koyarlar ama uygulamalar bunun tam aksidir. Türkiye'de Tanzimat Fermanında ırk, din ve dil farkı gözetilmeksizin tüm yurttaşlara mal ve can güvenliğinin verildiği ilan edildi ama bu hiçbir zaman böyle olmadı. Her zaman burada yaşayan insanlar devletin baskı ve zulmünün gölgesinde kaldılar. Bu zulüm ve baskılar Cumhuriyetle devam edip günümüze uzandı. Yıllar yılı sürdürülen sıkıyönetimler, askeri darbeler, zulmün katmerlisini yaşattı. 12 Eylül darbe yönetimi, açık bir zulüm yönetimi sergiledi. Bu dönemde yapılanları ciltlerce kitaplarda anlat mak olası değil. Türkiye'de açık açık can pazarı oluşturuldu. Zindanlarda inletilenlerin yanı sıra akrabaları yakınları da baskı ve zulme uğratıldı. Sabah evden ayrılanlar vedalaşarak ayrılıyorlardı. Eve gelip gelmeyeceklerini kendileri de bilmiyordu. İşkencehanelerde, sorgular da resmi görevlilerce yok edilenlerin yanında devletin oluşturduğu katil çeteler, onbinlerce insanın kanına girdiler. Bu cinayetlere faili meçhul ismi verildi. Özel Harp dairesine ve Jitem'e bağlı cinayet şebekeleri öldürdükçe öldürdüler. Bununla demokratlara, özgürlük ve eşitlikten yana olanlara ve yakınlarına gözdağı veriliyor, toplum tümüyle devlet terörünün pençesine alınıyordu. Nasılsa bunlar'Faili meçhul'olarak kalıyor ve canilerin kılına dokunul muyordu.

www.arsivakurdi.org

1990'lı yıllarda devletin şebekelerinin işlediği cinayetler onbinlere vardı. Katiller, öldürmeden önce işkence yaparak sorguluyor, işkence yapılarak öldürülenlerin cesetleri ortaya çıktığında etrafa korku ve dehşet salınmak isteniyordu. Türkiye bu insanlık suçunu hep işlemişti ama 12 Eylül ve sonrası, tümüyle zulüm ve ölüm kamplarının devletçe oluşturulduğu bir dönemdir. Kinin, öfkenin ve öc almanın en tiksinç doruğudur. Ne insanlar yok edildi, nice aileler parçalandı. Analar zorluklarla yetiştirdikleri çocuklarını yitirdiler. Bu dehşetle insanla rın evlerini barklarını bırakarak büyük kentlere göçmeleri de sağlanmış oluyordu. Çok yazıldı, çok söylendi, daha da yazılıp söylenecek. Yıllar yılı anlatılsa, yazılsa yinede yetmez.

Katillerin kol gezdiği her yerde Diyarbakır ve Dersim 'de gece yarıları evler basılıyor insanlar bir daha geri gelmemek üzere zorla götürülüyordu. Sokak ortalarında güpegündüz insanlar kurşunlanıyor, ev ve işyerlerinden kişiler kaçırılıyor. 'Faili meçhullere' yenileri ekleniyordu. Diyarbakır'da Vedat Aydın, evinden böyle alınmıştı. Bir daha eve gelmedi. Dr. Metin Can'da öyle.

1992 yılında Ayten Öztürk, Mazgirt-Kepektaş mevkiinde işten çıkarken kendisine yanaşan bir arabadan çıkanlar tarafından zorla arabaya bindirilmiş ve kendisinden bir daha haber alınamamıştı. Babası Hıdır Öztürk'ün kızının durumunun açığa çıkarılması için giriştiği tüm çabalar sonuçsuz kalmıştı. 11 gün sonra Elazığ'da bir arsada top oynayan çocuklar topraktan fırlamış bir el görerek haber vermeleri üzerine, kazı yapılarak ceset çıkarılıyor. İşkence yapılarak öldürülen kişi Ayten Öztürk'tür. Babasının katillerin bulunması için giriştiği uğraşılar sonuç vermiyor. Çoğu kimse cinayetin Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım tarafından işlendiğini söylüyor ama ona kimse dokunmuyordu. Çünkü o devletin 'baş cellâdı' idi.

Ayten Öztürk, 1992'de 'faili meçhul' devlet bağlantılı cinayetlere kurban giden 17 bin civarındaki insanlardan biriydi. Hıdır Öztürk'ün ailesi hedefteydi. Çünkü damadı Selim Çürükkaya ve kızı Aysel Çürükkaya, zulme başkaldırmanın bedelini Diyarbakır işkencehane sinde ödemiş, onlara baş eğmemiş ve direnmişti. Devletin cellâtları gencecik bir insana hunharca işkenceler yaparken direnen eniştesi ve ablasına duydukları hıncıda almış oluyor lardı. Selim Çürükkaya ve eşi, gerek devlet zulmüne ve gerekse kendi örgütlerinin haksızlığına ve baskısına baş eğmediler. Bunun karşılığını da ödediler. İşte bu Ayten, onların baldızı ve kardeşiydi.

Hıdır Öztürk, 2011 yılında TBMM'inde oluşturulan komisyonda kızının öldürülmesiyle ilgili bilgiler vererek insani vicdanları harekete geçirdi. Malatya Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcılığı, Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım hakkında tutuklama kararı çıkardı.

Devlet bağlantılı katiller tarafından 17 bin kişi öldürüldü. Ayten Öztürk, devlet bağlantılı 'faili meçhul'lerden biridir. Katiller ve dayandıkları kesimler eli kolu serbest, toplumun arasında dolaşıyor. Katillerin serbest dolaştığı bir yerde adaletten, insan hak ve özgürlüğünden söz etmek mümkün müdür?

www.arsivakurdi.org

Dersim Dağlarına gitti Düşlerim

Avukat Hüseyin Yıldırım:1937 yılında Dersim'de doğdu. İstanbul Hukuk Fakültesinden mezun oldu. 1974 de Dersim'de avukatlığa başladı. 1979 Sıkıyönetim ve 12 Eylül Cunta döneminde, Elazığ, Diyarbekir ve Mamak askeri mahkemelerinde politik tutsakları savundu. 10 Ekim 1981 günü Diyarbakır'da tutuklandı. Onbir ay Diyarbakır zindan cehennemini yaşadı. 25 Ekim 1982 İsveç'e iltica etti. Şu anda İsveç'te yaşıyor.

Yıl 1952. Onbeş yaşlarındaydım. Dersim merkezine bağlı Merxo köyünün arka planın daki oldukça dik yamaca tırmanmış, düz bir alana varmıştım. Yanımda kim veya kimler vardı hatırlamıyorum. Düzlükte yan yana tarlalar sıralanmıştı. Tarlaların üst ve batı tarafında düzgün evler vardı. Taptik diye bilinen bu köy, Dılogiller adı ile anılan bir ailenin mensupları nın köyüydü.

Dılogiller ile benim aile arasında geçmişe dayalı çok güçlü bir dostluk bağı vardı. Bu aileden biri rahmetli büyük ağabeyim Davut ile sağdıçtı. Kesilen kurban etiyle bu köye gidişimin nedeni de buydu.

Yıl 1972. Dersimde Avukattım. Dılogillerden Hıdır Öztürk, Dersim merkezinde devlet memuruydu. Hıdır Bey yaz kış kravatını takar, takım elbise giyerdi. Uzun boylu yakışıklıydı. Rahmetli annemin akrabalarından biriyle evliydi. Hıdır Beyin kalabalık yerlere, kahvehanele re uğrama gibi bir alışkanlığı yoktu. Zaman zaman şehir merkezinde Hıdır Bey'le karşılaşır dım. Merhabalaşır hal hatır sorardık. Hıdır Bey sakin, kibar ve saygılı bir insandı.

Yıl 1974. Dersim kaynıyordu. Dersim öğretmen Okuluna Türkiye'nin çeşitli illerinden gelen öğrenciler vardı. Bu okul, şiddetli sağ ve sol çatışmalara sahne oldu. Hıdır Beyin kızı Aysel Öztürk ile Selim Çürükkaya'da Öğretmen Okulunda aynı sınıfta okuyorlardı. Aysel, Halkın Kurtuluşu olarak bilinen örgütün sempatizanıydı. Selim kimine göre Kürdistan Devrimcileri, kimine göre Apocu denilen grubun sempatizanıydı. Bu iki grup da çatışma halindeydi. Selim Sünni, Aysel aleviydi. Aşk ferman dinlemedi. Birbirini sevdiler. Araların daki bütün duvarları yıkıp evlendiler.

Nisan 1981. Diyarbakır, PKK Ana Grubunun duruşma günüydü. Giriş nizamiyesinde mahşeri bir kalabalık vardı. Üniformalı albaylar tutuklu yakınları arasında dolaşıyor, sahte vaatlerle vurgun peşindeydiler. Pkk' li tutsaklar sabah erken saatlerde duruşma salonuna alınmışlardı. Her biri birer ceset görünümündeydi. Aysel ve eşi Selim'de tutsaklar arasınday dı. Her ikisinin de avukatıydım. Aysel başını çevirip eşine bakamıyordu. Hâlbuki zindanda Aysel'i her ziyaretimde, titrek bir sesle "abi Selim nasıl" diye sorar, eşini merak ederdi. Duruşma salonunda tutsakların başında eli sopalı, zebani görünümlü işkenceciler bekliyordu. Her tutsak mahkeme heyetinin arkasındaki duvara büyük harflerle yazılmış, "Adalet Mülkün Temelidir" vecizesine bakmak zorundaydı. Mustafa Kemal'e ait bu sözler, içi boş, büyük bir yalandan ibaretti. O salonda adaletten eser yoktu. Zulüm ve baskı vardı. Orada geçerli olan "Burada Allah yoktur, peygamber de izindedir" sloganıydı.

Bu ortamda bir gün, Selim tutsaklar arasında ayağa kalktı, sanık kürsüsüne geldi. Pantolonun düğmelerini çözdü. Külotunun iç tarafından bir tomar kâğıt çıkardı ve duruşma hâkimi Emrullah Kaya' ya uzattı. Sekiz sahifeden ibaret bir dilekçeydi. Dilekçede zindanda

www.arsivakurdi.org

uygulanan işkenceler ayrıntılı olarak yazılıydı. Selimin bu hareketi açıkça ölüme davetiye çıkarmaktı. Avukatı olarak çok endişelenmiştim. Nitekim o akşam Selimin üstündeki elbise leri işkenceciler tarafından yırtılıp parçalanmış, anadan doğma çıplak bir vaziyette bizzat Esat Oktay Yıldıran tarafından gece yarısına kadar ağır işkencelerden geçirilmişti. Ertesi günkü duruşmada Selim'i bitkin, oturduğu yere yığılmış olarak gördüm. Buna rağmen sağ olduğuna sevinmiştim.

Yıl 1992. Zulüm ve katliam hızına hız katmıştı. Devleti eli kanlı çeteler yönetiyordu. Hergün onlarca masum insan kaçırılıp öldürülüyordu. Selim ve Aysel'in Diyarbakır Zindanındaki direnişlerinin intikamı mutlaka alınmalıydı. Karar verilmiş, plan yapılmıştı. Dersim'deki Alay Komutanı Albay, Hıdır Beyi makamına çağırmış, kızlarının adresleri alınmış, 27 Temmuz 1992 tarihinde Ayten Öztürk kaçırılarak öldürülmüştü.

8 Ağustos 1992. Ayten'in cesedi Elazığ'da bir mezarlıkta yarı gömülmüş olarak bulundu. Kulakları, burnu ve dudakları kesilmiş, gözleri oyulmuştu. Cesedi adeta doğranmıştı. Görenler, duyanlar feryatlarla dizlerini dövüyordu. Yeryüzünde böylesine hunharca bir cinayet ne görülmüş, ne de duyulmuştu. Dersim'in her tarafında Ayten için ağıt ve feryatlar yükseliyordu. Ayten'in katliamı Dersim'in bağrına sokulan bir hançer yarası gibiydi. Gelinlik çağındaki güzel Ayten masumdu. Munzur suyu gibi berrak, dağ çiçeği kadar saf ve temizdi. Masum ve temiz genç kızlık hayalleri kalbinde gömülü kaldı. Cenazesinde mahşeri bir kalabalık vardı. Herkesin gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Dersimin nazlı çiçeği güzel Ayten ile ilgili yazıları okuyunca bütün bunları hatırladım. Beni gençliğime, Taptik köyüne götürdü, 1970'lerin Dersim'ine, Diyarbakır cezaevi önüne, Sıkıyönetim mahkemelerine… Ve nazlı bir ceylanın acımasızca vuruluşuna gitti düşlerim Dersim dağlarında.

Tahta Tekerleklerle Ceset Taşıyorlar

Sadık Yalsızuçanlar*/1962 yılında Malatya'da doğdu. Hacettepe Üniversitesi Türkoloji bölümünden mezun oldu. Bir süre öğretmenlik ve yayıncılık yaptı. TRT'de yapımcı olarak çalıştı. Öykü, roman, deneme, masal, araştırma türünde yazdı. Belgesel filmler çekti. 70'i aşkın kitabı bulunuyor. Kitaplarından bazıları, çeşitli dünya dillerinde yayımlandı. Başta Kürt sorunu olmak üzere, çeşitli konularda araştırmaları da bulunuyor. Bazıları: Şehirleri Süsleyen Yolcu, Gerçeği İnciten Papağan, Güzeran, Kuş Uykusu, Yakaza, Gezgin, Birdenbire, Dem, Vefa Apartmanı, Kürtlerin Ateşle İmtihanı, Rüya Sineması, Televizyon ve Kutsal, Cumhuriyet'in Gözü Yaşlı Çocukları, Her Yer Kerbela, Aşkın Sesi, Tarafsızlık Masalı. "*

Sadık Yalsızuçanlar, 1962 yılında Malatya'da doğdu. Hacettepe Üniversitesi Türkoloji bölümünden mezun oldu. Bir süre öğretmenlik ve yayıncılık yaptı. TRT'de yapımcı olarak çalıştı. Öykü, roman, deneme, masal, araştırma türünde yazdı. Belgesel filmler çekti. 70'i aşkın kitabı bulunuyor. Kitaplarından bazıları, çeşitli dünya dillerinde yayımlandı. Başta Kürt sorunu olmak üzere, çeşitli konularda araştırmaları da bulunuyor.Bazıları : Şehirleri Süsleyen Yolcu, Gerçeği İnciten Papağan, Güzeran, Kuş Uykusu, Yakaza, Gezgin, Birdenbire, Dem,

www.arsivakurdi.org

Vefa Apartmanı, Kürtlerin Ateşle İmtihanı, Rüya Sineması, Televizyon ve Kutsal, Cumhuriyet'in Gözü Yaşlı Çocukları, Her Yer Kerbela, Aşkın Sesi, Tarafsızlık Masalı."

Yaşar Kurt'un sanırım ilk 'albüm'ündeydi, yürek burkan bir şarkı :

'Tahta tekerleklerle ceset taşıyorlar

Cesetlerin bazıları yaşıyorlar

Cesetler ne daha ölebilir

Ne de öldürebilir bir daha

Cesetler bir daha ölmeyecekler

Cesetler geriye dönmeyecekler…'

Türkiye'nin en kanlı ve kirli dönemlerinden biri olan 90'lı yılların ilk yarısında vahşi biçimde katledilmiş olan ve olayı yıllar sonra duyulan Ayten Öztürk'ü ne zaman hatırlasam hep bu şarkı gelir dilime.

O'nu yaşamının baharında katledenlerdir asıl cesetler. Ruhları ölmüş olanlar. Bu yüzden olsa gerek, ruhu bedeninde ölü olanların vücuduna 'kabir' denilir. Ruh, henüz uyanmamışsa, beden kabir gibidir.

Ruhsuz haberler ne diyor :

"Ayten Öztürk, 27 Temmuz 1992'de Tunceli Kepektaşı'ndaki evinin önünden, görgü tanıklarına göre 4 kişi tarafından beyaz Renault bir arabayla kaçırıldı. Öztürk'ün cesedi yaklaşık on bir gün sonra Elazığ Asri Mezarlığı'na yakın bir arazide gömülü halde bulundu. Ablası Aysel Çürükkaya PKK örgütünün önemli militanlarından biriydi. Ablasının intikamı için kaçırılıp öldürüldüğü iddia edildi. Ancak Aysel Çürükkaya da daha sonra örgütten kaçarak Avrupa'ya yerleşti. Şimdi PKK'ya en sert eleştirilerde bulunan isimler arasında yer alıyor. Ailesi 19 yıl boyunca sesini duyurmaya çalıştı, ancak sonuç alamadı. TBMM İnsan Hakları Komisyonunun konuyu gündemine alıp baba Hıdır Öztürk'ü dinlemesiyle raflarda bekleyen dosya da yeniden açıldı..."

Açıldı ve acılı baba Hıdır Öztürk, 'gözleri oyulmuş, burnu ve kulakları kesilerek öldürül müş bir evladın babasıyım…' diye söze başladı. Sözün bittiği yer.

Ayten Öztürk'ün yaşadığı bu feci hal, Türkiye'nin hukuksuz-kanunsuz bir döneminde perde arkasında faaliyet gösteren, kökü dışarıda kendisi içeride derin bir 'üst yapı'nın uyguladığı korkunç plan içerisinde, onlara göre 'kayda değer' bir olayda değildi. Öyle ya, 1979 yılından 2010 yılına değin, 17 bini aşkın faili meçhul cinayetten söz ediliyor. Bunların her birinin ayrı ayrı incelenmesi bile yıllar sürecektir.

40 Gözaltı Öyküsü ve Diğerleri adlı kitabımda, doksanlara doğru gelirken gözaltında yaşanmış olan ve İnsan Hakları Vakfı'nın raporlarına giren kırk işkence vak'asını anlatmış tım. Sadece kırk. Oysa binlerce böyle insanlık suçu işlenmişti. Ayten'e yapılanlar, Türki ye'deki kirli ve karanlık gladyonun yaptıkları arasında sadece biriydi.

www.arsivakurdi.org

Türkiye o günleri geride bıraktı. Hesaplar görülmeye başlandı. Fakat bu sürecin yeterince titiz ve duyarlı biçimde götürüldüğünü söylemek fazla iyimserlik olur.

Selim Çürükkaya'dan öğrendiğimize göre, 'Hıdır Öztürk'ün kızı Ayten Öztürk 32 yaşındaydı. Tungaş fabrikasında sekreter olarak çalışıyordu. Masum, çekingen bir kızdı, herhangi bir siyasi örgüt ve partiyle ilişkisi yoktu. Öztürk'ün ikinci kızı Yeter, toprak su işlerinde tekniker olarak çalışıyordu. Oda ablası gibi siyasetten uzaktı. En küçük bacılarının adı Makbule idi, oda Tunceli'de hemşire olarak görev yapıyordu.

Hıdır Öztürk üç kızını yanına alarak Tunceli Alay Komutanının makamına gitti. Alay komutanı burada onları, sakallı bir "polis memuru" ile tanıştırdı. Albay Mustafa Sabri Yazgankıran'ın izahatına göre sakallı "polis memuru"nun adı "Ahmet"ti. İşte bu polis memuru "Ahmet bey" Hıdır Öztürk' ün kızlarının, adlarını, soyadlarını, oturduğu adresleri, kullandıkları telefonların numaralarını öğrenip bir deftere yazdı, işleri bitince Alay Komutanı: "Tamam gidebilirsiniz, mal ve can güvenliğiniz devletin güvencesindedir" deyip onları evlerine yolladı.

Polis memuru "Ahmet bey"in resimleri çok sonraları, Jitem elamanı "Yeşil "lakabıyla Türkiye gazetelerinde yayınlanınca; Hıdır Öztürk ve iki kızı "Yeşil" olarak bilinen kişinin Tunceli Alay komutanının makamında kendilerini soruşturup adreslerini alan "Mahmut Yıldırım" olduğunu anladılar.

1992 Mayıs ayında Tunceli Alay komutanlığında yapılan bu görüşmeden hemen sonra, haziran 1992 de Hıdır Öztürk'ün hemşire kızı Makbule'nin Kars ili Digor ilçesinin bir köyüne sürgünü çıktı. Tekniker kızı Yeter Çankırı'ya sürüldü. Tunceli' de kalan kızı Ayten Öztürk ise 27 Temmuz 1992 tarihinde akşama doğru, saat 17.30 da beyaz reneo bir arabayla dört kişi tarafından kaçırıldı.11 gün sonra Elazığ asri mezarlığına yakın bir arsada, eli dışarıda kalmış şekilde gömülü olarak bulundu…'

1990'lı yıllar, Türkiye'nin tarihinde gerçekten de Ayten Öztürk benzeri cinayetlere çok tanıklık etmiştir.

Öztürk olayının bütün ayrıntılarıyla ortaya çıkması, hukuki bakımdan hesabının sorulması, buna benzer olayların aydınlatılması, demokrasimiz açısından hayati önem taşıyor. Türkiye, geride bıraktığı o karanlık dönemlerin hesabını tümüyle kapatmadıkça'Yeni Ankara,yeni Türkiye'denilen süreç sağlıklı gerçekleşmeyecektir.

Yaşar Kurt'un insanın tüylerini diken diken eden şarkısının içimize yığdığı kurumun tümüyle temizlenmesi şarttır.

Vahşeti Kavramak

Prof. Taner Akçam */ 1953'te doğdu. 1975'te ODTÜ'den mezun oldu. 1976 Mart'ında sorumlu yazı işleri müdürü olduğu Devrimci Gençlik dergisindeki yazıları nedeniyle tutuklandı. 1977 Mart'ında Cezaevi'nden firar etti ve Almanya'da siyasi mülteci oldu. 1988'de Hamburg Sosyal Araştırmalar Enstitüsü'nde şiddet, kültür ve insan hakları konularında çalışmaya başladı. 1991'de yayımlanan Türk Ulusal Kimliği ve Ermeni Sorunu (İletişim Yayınları), 2006'da yayımlanan A Shameful Act: The Armenian Genocide and the*

www.arsivakurdi.org

Question of Turkish Responsibility (Metropolitan Books) 2007'de, Minnesota eyaletinde araştırma dalında en iyi kitap ödülünü kazandı. Akçam'ın konu hakkında yayınlanmış çok sayıda eseri vardır: "Ermeni Meselesi Hallolunmuştur" - Osmanlı Belgelerine Göre Savaş Yıllarında Ermenilere Yönelik Politikalar (İletişim, 2008) ve (Vahakn N. Dadrian ile birlikte der.) Tehcir ve Taktil: Divan-ı Harb-i Örfi Zabıtları İttihat ve Terakki'nin Yargılanması 1919-1922 (Bilgi Üniversitesi Yayınları, 2008); The Young Turks' Crime Against Humanity: The Armenian Genocide and Ethnic Cleansing in the Ottoman Empire (Princeton, 2012), Kanunların Ruhu, Emval–i Metruke Kanunlarında Soykırımını İzini Sürmek (Ümit Kurt ile birlikte, İletişim, 2012). Akçam, 2008 yılından beri Prof. Olarak ABD Clark Üniversitesi Tarih Bölümü Holocaust and Genocides Studies Merkezi'nde çalışmalarını sürdürmektedir

Ayten'in dramını her duyduğumda ve okuduğumda, en çok Aysel'i ve Selim'i düşünürüm. Ayten büyük bir ihtimalle onlar nedeniyle kaçırıldı, işkence edildi ve öldürüldü... Ne korkunç ne kahredici bir duygudur bu... Bilirim, çünkü aynı vahşet boyutunda olmasa bile benzeri bir olay bizim ailenin de başına geldi. 1980'li yıllarda, ailemizin en küçüğü, babam ve ben bulu namadığımız için özel işkencelere maruz kaldı. Ayten'den şanslı idi kardeşim. Öldü diye bıraktıkları hastanede hayata döndü yeniden.

Bu devlet öldürüyor. En çok işkence etmeyi ve öldürmeyi biliyor. Sadece, kendisine göre suçlu bulduklarını işkence etmek ve öldürmekle yetinmiyor. Onların yakınlarını da öldürüyor. Sadece öldürmekle de yetinmiyor. Vücutları üzerine en sadist, en iğrenç şiddeti de uyguluyor. Gözlerini oyuyor, kulaklarını kesiyor, tüm vücudunu parçalıyor.

Nasıl bir şiddet anlayışıdır bu? Nasıl bir vahşettir bu?

Ülkemizde devletin bir kural haline getirdiği bu vahşeti kavramak ve anlamak gerçekten zordur.

Neden mi? Derler ki, devlet denen kurumun var oluş nedenlerinden birisi de, insanların bireysel ve sınırsız vahşet uygulamalarını kontrol altına alma arzusudur. Şiddet insanın doğasında vardır ve bireyler istedikleri zaman veya gerekli gördükleri durumlarda şiddete başvurabilirler. İnsanlık tarihi boyunca cevabı aranan soru şu olmuştur? Şiddet olmadan, bir arada barış içinde yaşayabilmek için, bireylerin özgürce şiddet kullanma imkânları nasıl sınırlandırılabilir? Ne yapılması gerekir ki, aklına esen, kendisine göre doğru ve gerekli gördüğü her durumda şiddete başvurmasın. Şiddeti nasıl sınırlandırabilir, nasıl kontrol altına alabiliriz?

Bunun bir yolu, bireylerin, şiddet kullanmayı kendileri adına yapacak, onay verdikleri ortak bir kurumu yaratmaları ve bu yetkiyi bu kuruma devretmeleridir. Bu nedenle devlet, vatandaşlarının ortak onayına dayalı, yasal, akla uygun, meşrulaştırılmış şiddeti kullanma organıdır deriz. Şiddetin bu tür tek elde toplanması, hem bireylerin keyfi şiddet kullanmasını engeller hem de şiddetin ancak toplumca meşru görülecek nadir durumlarda devreye girmesi ni sağlar.

Şiddet kullanma yetkisinin, çoğunluğun meşru onayının almış merkezileşmiş bir yapıya verilmesinin, insan yaşantısında şiddeti ne kadar ortadan kaldırabileceği elbette tartışıla-

www.arsivakurdi.org

bilecek bir konudur ama bu yolla, en azından, insanların birbirlerine karşı, keyfice ve akılla rına estikleri zaman şiddet kullanmalarının önüne geçilebildiğini söyleyebiliriz.

Şiddeti bizim adımıza kullanacak, kendisine bu yetkiyi verdiğimiz kurum, hem bireysel ve keyfi şiddet uygulamalarını engelleyebilir; hem de şiddet uygulayanlardan bireysel intikam alınmasının da önüne geçer. Biliriz ki, bizlerin "adalet" adına, intikam da dâhil, şiddete başvurmamıza gerek yoktur; kendisine yetki verdiğimiz kuruluş, bu şiddet uygulayıcılar karşısında, bizim adımıza da harekete geçecektir.

Ayten örneğinde yaşananlar, bilinenler ise, burada ileri sürülen akıl mantık silsilesinin tamamıyla dışındadır. Şiddet kullanmanın, vahşetin ve onun sınırlandırılmasının bu en temel ilkeleri ayaklar altına alınmıştır. Burada, şiddetten bizi koruması gereken bir devlette, şiddette keyfiliğin ve vahşette sınırsızlığın cisimleştiğini görüyoruz. Vahşeti sınırlaması gereken devlet, vahşetin örgütlenmiş kurumu haline dönmüştür. Bizlerin, toplumsal şiddeti sınırlaması amacıyla kendisine meşruiyet tanıdığımız bir kurum, korumakla yükümlü olduğu bir vatandaşını sadece öldürmüyor, işkence ediyor. Sadece işkence etmiyor vücudundan intikam alıyor, parçalıyor. Vahşetin örgütlenmiş hali olarak devlet...

Bu korkunç bir durumdur. Anlatmakta kelimelerin kifayetsiz kaldığı bir durumdur. Hep düşünmüşümdür, bu devlet, vahşet uygulamadaki bu sınırsızlık bu pervasızlık gücünü nereden alıyorlar diye...

Birçok cevabı var bu sorunun. Ama ben burada bir cevabın üzerinde durmak istiyorum. Bu devletle, daha doğrusu bizde kendisine devlet denen kurumla, vatandaşları yani bizler arasında yukarda tanımlamaya çalıştığım esaslara dayalı bir antlaşma yok. Bu devlet ve onun görevlileri, bu toplumun şiddetten ve vahşetten korunması gereken insanlardan oluştuğuna inanmıyor. Bu devlet, ilkel çağlardaki bir barbar gibi kendisinde herkese karşı sınırsız vahşet uygulama hakkı olduğunu düşünüyor.

İnsanların, birbirilerine şiddet kullanmadan yaşayabilmeleri için konulmuş sivil davranış normlarını koruyan ve kollayan değil, tam aksine, vatandaşına vahşet uygulamayı görev ilan etmiş bir devlet ile karşı karşıyayız.

Belki bundan daha önemli bir başka husus daha var; Biz vatandaşlar, devletin bu tür davranışlarını kanıksamış bulunuyoruz. Bu devletin sınırsız ve keyfi vahşet uygulamasını içselleştirdiğimizden, neredeyse bunu normal saydığımızdan söz ediyorum. Batı toplumların da günlük hayatta şiddet istisnadır. Bir insanın, polis karakoluna gittiğinde şiddete maruz kalması bir olaydır, suçtur. Bizde onlarca yıldır, güvenlik güçleri tarafından yakalandığınızda, şiddete maruz kalmamanız bir olaydı. Şiddet, bu devletin vatandaşı ile ilişkisinin dildir.

Bu gerçeklik, 'devletin vatandaşına şiddet uygulamaması değil, şiddet uygulaması kural dır'ilkesi tarafımızdan içselleştirilmiştir. Onların ne yaptıklarını biliriz, onlar da ne yaptıkları nı bilirler ve bizler bunu normal sayar, kanıksar ve sineye çekeriz. Alışmışız buna... Aksini düşünemeyiz. Atasözleri yaratmışızdır bu konuda, 'kan kusup, kızılcık şerbeti içtik', deriz; gözyaşlarını içimize akıttık' deriz. Sineye çekeriz her şeyi...

Bu kanıksama durumunun ortaya çıkmasının en temel nedenlerinden birisi, bazı temel hususlarda asgari bir adalet nosyonu yokluğudur. İnsanların aslında bir arada bir toplum

www.arsivakurdi.org

biçiminde yaşayabilmeleri için, o toplumda asgari bir ilahi 'adalet'duygusu olması gerekir. İnsanlar ancak ve ancak yapılan bir takım haksızlıkların, adaletsizliklerin takip edildiğine ilişkin bir duyguya sahip olurlarsa, bir arada rahat ve huzurlu yaşayabilirler. İşte Türkiye'de bu duygu yoktur. Adalet kumaşının bu en temel kuralı işlememektedir. Çünkü bizde devletin vahşet gösterileri, onu yapan üyeleri hiç bir biçimde ilahi adaletin sorgusuna tabi tutulmadı. Yaptıkları hep yanlarına kâr kaldı. Bugüne kadar, ne bu vahşeti gösterenlerden hesap sorulabildi ne de bu hesap sorma işi kurumlaşabildi.

Büyük kitlesel katliamlarla uğraşan bilim adamlarının üzerinde anlaştığı genel bir kural vardır. Şiddet uygulayan kişinin cezadan muaf olması, cezasız kalarak bir nevi şahsi masuniye ti olduğuna inanması yeni cinayetleri teşvik eder. Suç işleyenin dokunulmazlığı, yeni suç işlemeye yapılmış bir davetiyedir. Bizim tarihimiz, devlet görevlilerinin bu davetiyeye uygun davranmalarının tarihidir. Yani şu anda Ayten benzeri cinayetlerin yaşanmıyor olması çok önemli değildir. İhtiyaç duyulmadığı için yapılmıyordur. İhtiyaç duyulduğu an o mekanizma yine harekete geçecektir. Çünkü hala işleyen bir ödül mekanizması söz konusu.

Eğer bu toplumun üyeleri olan biz sıradan insanlarda, devletin bu vahşetini normal sayma ve kanıksanma durumu devam eder ve değişmez ise, örgütlenmiş vahşet olarak da devlet alışkanlıklarını sürdürmeye devam edecektir. Eğer; Ayten'in bedeninde bu vahşeti sergileyen ler cezalandırılmaz ve ellerini kollarını sallayarak dolaşmaya devam ederlerse, daha çok Ayten'ler yaşarız, demek istiyorum. Üzücü olan bu...

Ayten'in babası Hıdır Amca'nın artık gözyaşlarını içine akıtmaktan vazgeçmesi çok önemlidir. Onun sessizliğini bozması, Ayten'in başına gelenleri açık açık anlatarak bizleri de ağlamasına ortak etmesi çok önemlidir. Sessizlik, kanıksamanın bir ifadesi, sessizlik çaresizliğin bir ifadesidir. Bu kitap ile özlediğimiz beklediğimiz 'yapanın yanına kâr kalmayacak', 'suçlu olan cezasını çekecek' cümleleri gerçek olmayacak belki. Ama Ayten'in vücuduna vahşeti sergileyenlerin bu haykırışlarla biraz daha rahatsız olacakları kesin. Tüm ümidim bu kitabın 'artık yeter' doğrultusunda güzel bir adım olmasıdır.

Dersim Katliamının Devamı

Ozan Ali Baran*/ Ali Baran 1956'da Halk ozanı Mahmut Baran'ın oğlu olarak Dersim-Hozat'ta dünyaya geldi. Altı yedi yaşında iken saz ve davul çalmaya başladı. Ortaokul ve Lise'yi Elazığ da okudu, tiyatro oyunlarında rol aldı. Kürtçe klamlar söyledi. 1973'te okuduğu liseden uzaklaştırıldı. Tunceli Hozat lisesinde okurken konserler vermeye, Kürtçe klamlar söylemeye başladı. Takibe uğradığı için Almanya'ya kaçtı. İltica başvurusunda bulundu. Karlsruhe üniversitesine kaydını yaptırdı. Türkücü iken Kimya bölümünü okudu. 12 Eylül darbesinden sonra Türk vatandaşlığından atıldı. Büyüleyici sesiyle ozanlık yapıyor, çok sayıda esere imza attı.*

www.arşivakurdi.org

Ayten'e yapılanlar bence Dersim katliamının bir devamıdır. Çünkü devletin zihniyeti değişmedi. Sistem değişmedikçe değişmez. Kürt halkına düşmanlığı bitmez bunların. Dersim soykırımında bizim Amcazedelerden Seyit Turabi ve Seyit Hesen ailesinden tam 23 kişinin kolları tellerle bağlanıp çoluk, cocuk ve yaşlıyı yakanlar, günümüzde Sivas' ta Madımak'ta 33 kişiyi yakanlar insanlıktan nasibini almamış Zorbalar, Ayten'in bedenine hakaret edenlerle aynı sistemin ve zihniyetin mensubudurlar. Daha dün Dersim'li bir bayana Ayten'i anlatınca:"*Ah…" çekti ve "göğüsleri kesilmiş bayanlar, boynu kesilmiş gerillalar… Hala gözlerimin önünde unutamıyorum* "dedi.

1937'lerde Seyit Turabi'yi, Türk subayı Zabit Sağıroğlu Hozat' a çağırır ve Seyit Turabi' ye 'Sakalını kes ve bize yardım et, sen köyün azası, Hasan ise Muhtardır. İkiniz devletin memuru sayılırsınız devlete yardım etmek zorundasın' gibi laflar eder. Seyit Turabi ise:*'Ben Pirim sakalımı kesemem, binlerce talibimin yüzüne nasıl bakarım? Başımı veririm sakalımı kesmem'* der ve öyle de ölür.

Ayten'in tavrı, Pirimiz seyit Turabi'nin tavrına benziyor. Direndiği içindir ki, düşman onu dilim dilim ediyor ve bu kadar saldırganlaşıyor.

Ayten'in bu direnişi, aynı zamanda 1938'de Dersim katliamında düşman eline geçmemek için kendini kayalıklardan atan kızların direnişine de benziyor.

1935'lerde Dersim-Hozat'ta yol yapılırken Hozat Bargeni'den Seyit Aziz, yol yapımında Çavuş olarak çalışır, ama her akşam eve geldiğinde 'Biz bu yolu katliam için yapıyoruz, yol işi bitince trampellere binip gelecekler. Bizi öldürecekler, yok edecekler. ' dermiş ve gerçektende sonlarını kendileri hazırlamış, yollar tamamlanınca askerler arabalarla geliyor. İnsanları yakalıyor, öldürüyor veya yakıyor. Yakılan 23 kişiden biride Seyit Aziz'dir. Ayten'in babası Hıdır Amca'nın durumu da Seyit Aziz'in durumuna benziyor. Baba Hıdır dürüst davranıp kızlarını katillerin ayağına kadar götürüyor, tanıtıyor. Çünkü devlete hala güvenini yitirmemiş. Devletten kızlarına bir zarar geleceğini düşünmemiştir. Gel gör ki devlet, çeteler devleti olmuştur. Yeşil gibi katiler Dersim'de cirit atıyor. Yargısız, sorgusuz can alıyor.

Annem, seyit Aziz üzerine bir ağıt yakmıştı;

Aziz bıra Tu Çavuşe Şirkete

Aziz sen Şirketin çavuşu

Mere dermekev deyra Hukmate

Gidip devletin karşısına çıkma

Ew Zalıman te dınıvisinın

O Zalimler seni yazarlar

Telve mala baw u xale

Babanla dayının hanesine

www.arsivakurdi.org

Ayten'in ağıdını söylemekte bana düştü:
Ayten Dermekev hember Zabıtan
Ayten çıkma Askerlerin karşısına
Te dıkın mane Hevale ser çıyan
Dağları Bahane ederler sana
Wek Berxan dıkın qurban
Kuzular gibi kurban ederler
Tavıjın mezele bekesan
Kimsesizler mezarına atarlar
Ayten bedeve u civane
Ayten'im güzel ve gençtir
Por lı nave gelek nazıke
Saçları belde çok naziktir
Wek Xezalen Dersıme
Dersimin ceylanı gibidir
Bı zulme Rome can daye
Romın zulmüyle can verir

Dersim de bir gelincik

Av. TÜLAY ATEŞ */1959 Akçakoca' da doğdu, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi mezunudur. SHP ve CHP'de İstanbul İl Kadın Komisyonu Başkanlığı, kurultay delegeliği, parti meclis üyeliği, yüksek disiplin kurulu üyeliği görevlerinde bulundu. . İstanbul Barosu 2010 genel kurulunda Çağdaş Avukatlar Grubu'nun İstanbul Barosu Yönetim Kurulu adayı oldu. Av. Tülay Ateş, İnsan Hakları Derneği (İHD), Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) üyesi, Sosyal Demokrasi vakfı (SODEV) nın kurucu üyesi olup yönetim kurulu üyeliği ve başkan yardımcılığını yaptı.*

Bu ülkede Kürtler, Aleviler, Solcular çok zulüm gördü. Çok katliam yaşadı. Her bir olay insanın yüreğini dağlıyor ama Ayten Öztürk olayı bir başka içimi acıtıyor.

Yıllar önce Hamburg'da 3 kadın bir kafede oturmuş ağlıyorduk. Ablası, Ayten'i anlatıyordu biz ağlıyorduk; ... "Polisler anneme kardeşimin eşyalarını veriyoruz diye kafa derisi ile birlikte bir saç tokası, yırtık kanlı elbiselerini vermişler. Annem düşüp bayılmış… " Sokağa kurulu masada, ne etrafımızdan geçen insanları, ne arabaların gürültülerini, ne de artık ablanın anlattıklarını duyuyordum sadece ağlıyordum…

www.arsivakurdi.org

Ölümün her türü kötü ama işkence ile ölüm daha da korkunç. Ürperiyorum, öfkeden, acıdan, belki korkudan titriyordum. Ayten'i tanımamıştım ama kardeşlerini tanımıştım. Ayten, Deniz Gezmiş'lerden sonra bizzat tanımadığım halde uğruna en çok gözyaşı döktüğüm kişiydi. Ayten'in katledilişinden 16 yıl sonra misafir olduğum bir evde erken uyandım. Herkes uyuyordu. Selim Çürükkaya'nın daha önce okuduğum "Güvercini de vurdular" kitabını bir kez daha okuyorum. Romanda Ayten'in bölümüne gelince, yine gözyaşlarımı tutamıyorum ağlıyorum. Ev sahibi mutfağa geliyor bakıyor ben ağlıyorum sessizce uzaklaşıyor. Kitabı bitiriyorum, Ayten'i Dersim'li bir kelebek gibi düşünüyorum. Yoksa Dersim tarlalarının gelinciği mi desem? Öylesine narin, öylesine güzel.

Hala Ayten'i anlatırken veya onunla ilgili bir şey dinlerken, okurken ağlıyorum. Gözlerimin önüne, her birine sevdalı olduğum kardeşlerim geliyor. Allah'ım Allah'ım bana böyle bir acı yaşatma diyorum içimden. Sonra gazetedeki ölüm ilanında resmini gördüğüm o masum bakışlı kız gözlerimin önüne geliyor. Kaçırıldığında ne düşündü acaba diyorum. İlk anda "ben bir şey yapmadım ki, işime gidip geliyorum, en fazla dağa giden ablamı bana sorarlar, onunla ilgili de gerçekten bir şey bilmiyorum, belki biraz döverler sonra bırakırlar" mı dedi, yoksa "bu topraklarda benim dedelerime de zulmün bin bir çeşidi yapıldı acaba bana da yapacaklar mı?" dedi.

Ve bir abla, kardeşinin kendisinden intikam alınmak için kaçırılıp işkence ile öldürüldüğü nü düşününce… Yazacak kelime bulamıyorum? Bu nasıl bir vahşet? Ayten'in politika ile ilgilenmediğini, "ürkek bir güvercin gibi işine giderek" yaşadığını öğreniyorum. Ona kıyan vahşi hayvanlar (yok, olamaz, bu kötü yaratıkları hayvana benzetemem dil alışkanlığı işte, çünkü en vahşi hayvanın bile güzel bir yönü vardır) 12 Eylül sonrası, Diyarbakır cezaevinde büyük işkenceler gören, tahliye olduktan sonra da ameliyatlı olduğu halde sık sık güvenlik güçlerinin evine gelip kendisini gözaltına almalarından, sorgulamalarından usanan en büyük abla Aysel'in dağa çıkışının hesabını sormak için öldürmüşler Ayten'i.

Hammurabi'den bu yana tüm kanunlarda: 'ceza sorumluluğu şahsidir, kimse başkasının fiilinden dolayı sorumlu tutulamaz' kuralı yok mudur? Biz hukuk fakültesinde suçu işleyen den başkasının cezalandırılmayacağını, 'suçlunun anne-babasının kardeşlerinin, akrabalarının veya kimlik aidiyetiyle bağlı olduğu toplulukların' suçlanamayacağını öğrenmedik mi? Bu kural, toplumda 'hukuk inancının egemen olması' için en temel kurallardan biri değil mi?

Ayten'in katilleri hala yakalanıp cezalandırılmadı. Yeşil'in öldürdüğü sabit gibi. Yeşil yaşıyor mu yaşamıyor mu bilinmiyor. Peki, o yavrucağı Yeşil gibi bir katille tanıştıran Tunceli Alay Komutanı yaşamıyor mu? Onun adı sanı bilinmiyor mu? O neden yargılanmı yor? O neden cezasını çekmiyor? Yeşil bu işkence ve katliamları tek başına mı yaptı? Mit, Emniyet, Yeşilin adamlarının kimler olduğunu bilmiyor mu? Peki, onlar neden cezalandırıl madılar bu güne kadar? Neden faili belli bir cinayet Faili meçhul sayıldı. Çünkü bu ülkede devlet adına yapılan tüm katliam, işkence, zulümler cezasız kalır ve hatta ödüllendirilir. Bu olaylara savcılar soruşturma yapmaz, hâkimler ceza vermez.

www.arsivakurdi.org

Ey katiller sürüsü, gencecik masum bir kızı işkence ile katledenler, katledilmesine yardım cı olanlar, bu olayı yıllardır sümenaltı edenler, katilleri koruyan kollayan ve yargılamayanlar elinizdeki kan, alnınızdaki kir, tüm okyanusların suyu ile bile yıkansa temizlenmez.

Güvercini de vurdular

Av. Hüseyin Turhallı */ Bingöl ve Diyarbakır da avukatlık, İnsan hakları derneğinde yöneticilik yaptı. HEP Diyarbakır İl Başkanlığı görevini üstlendi. 18 Eylül 1992 de HEP 2. Olağanüstü kongresinde yaptığı konuşmadan dolayı tutuklanmak istendiği için yurt dışına kaçtı. Cumhuriyet, Güneş, Milliyet, Yeni Ülke gibi gazetelerde çeşitli araştırma yazıları yayınlandı. Özgür Politika gazetesinde, köşe yazarlığı yaptı. "Kürdistan'da Serhıldanlar, "Özgürlük Türküsü"gibi iki adet kitabı yayınlandı.*

Onu ilk defa Diyarbakır'daki evimizde gördüm. Esmer, kısa saçlı oldukça aktif genç bir kızdı. Mazgirt'te birlikte aynı evde kaldıkları bir kız yeğenimle birlikte bize gelmişti. Aysel Öztürk' ün kız kardeşi olarak tanıştırdılar. İşin içine Aysel ismi girince, siyasi çalışmalar için Diyarbakır'a geldiğini düşündüm.

Oturup uzunca sohbet ettik. Yanılmıştım. Siyasetle ilişkisinin olmadığı daha ilk sözlerinden anlaşılıyordu. Sonra bir gurup üniversiteli genç arkadaşla birlikte Yeşil Çınar Çay Bahçesinde oturup geçmişe hayıflandık, geleceğin yoluna umutlar ektik.

Ayten, her fırsatta siyasetten uzak olduğunu, siyasetle ilgilenmek istemediğini ısrarla vurguluyordu. Jenoside uğramış Dersim'li birinin siyasetle ilgilenmediğini vurgulaması benim için anlaşılır bir tutumdu. Zira onlar "siyasetle ilgilenmiyoruz" deseler de mutlaka bir taraftan çekiyorlardır!

Ayten de ısrarla "Siyasete dokunmadan, siyasi kavgalara karışmadan her insan gibi ben de kaygısız ve korkusuz yaşamak istiyorum" diyordu.

İşin gerçeği ne ben, ne de masadaki üniversiteli gençler Ayten' in bu söylemine bir anlam veremedi. Diyarbakır Zindanındaki vahşete karşı bu kadar direnen Aysel Öztürk'ün kardeşi bunları söyleyemezdi!

Nasıl olur "Ben siyasetten çekiniyorum!" diyebiliyordu?

Birkaç defa daha görüştük. O, hayal ettiği korkusuz, kaygısız ve siyasetten uzak yaşamda ki ısrarını sürdürüyordu. Lakin önce toplum olarak sonra da bizler, yani onun yakın çevresi ateşin içinde iken onun yanmaması imkânsızdı.

Devlet 80 yıl boyunca Dersim ve Bingöl'de özel bir siyaset yürüttü. Aile fertlerinden birinin devlete karşı gelmesi hallerinde, ibreti âlem olsun diye bütün aile ve hatta aşiret hedef alınıyordu. Kürdistan'daki birçok kişi gibi Ayten'de bu gerçeğin farkında değildi. Suç ve cezanın toplumsal değil, şahsiliğine inanıyorlardı ve bu inanış onları korunmasız kılıyordu.

Yaşadığım ve bizzat mağduru olduğum o dönemi bildiğim için söylüyorum.

www.arsivakurdi.org

1991-94 süreçlerinde yaşanan faili meçhul cinayet kurbanlarının neredeyse tümü bu yanılgılarının kurbanı olarak hunharca katledildi. Vedat Aydın, Musa Anter gibi şahsiyetler bile evine gelen katilleri ile birlikte ölüme gitmediler mi? Onlar bile yüz yıllık düşmanlarını yeterince tanımamışken, Ayten gibi gençler nasıl tanısın?

Yaşlılarımız bize "Ruslar, Muş ovasına kadar indiklerinde kendi kanunlarına göre muamele yapıyorlardı. Ama Türk askerinde kanun-nizam, vicdan yoktu" diyorlardı.

20 yıl sonra TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma komisyonuna ifade veren Ayten'in babası Hıdır Öztürk "Tunceli Alay Komutanı beni çağırdı. Çocuklarımın dağa çıkacağını söyledi. Ben de kendisine; 'ben devlet memuruyum. Çocuklarım da işte güçteler. Böyle bir şey olmaz' dedim. Sonra benden onların iş ve adreslerini istedi. Ben de verdim. Daha sonra çocuklarımı çağırarak adresi doğruluyor. Arkasından da Ayten beyaz bir Renault arabayla kaçırılıyor ve işkence edilerek öldürülüyor. Ben devletin bu kadar vahşet bir şeyi yapacağını nereden bilebilirdim?" diyor.

J. Jack Rouseau "Toplum, kendisini korumak için yetkilerinin bir kısmını sözleşmeyle devlete devretti" diyor.

Bizi katletme yetkisini bu devlete ne zaman verdik, bilen var mı? Varsa söylesin!

Oysa ki Demirel bile, bu yetki gaspına karşı en az 29 kere isyan biçiminde itiraz ettiğimizi söylüyor…

İşte katlimize ferman bunun içindir.

Ayten'i ise taraflarda hiç sormayın!

O, ne muteriz ne de asiydi.

Sadece bir güvercin.

Güvercini de vurdular.

Yırtılan Fotoğraflar

Selim Çürükkaya */1954'te Bingöl de doğdu. Öğretmen okulundan mezun oldu. 11 Yıl Diyarbakır zindanında yattı. Bazı gazetelerde köşe yazarlığı ve yöneticilik yaptı. PEN üyesi ve yayınlanmış 8 adet Kitabı bulunmaktadır.*

Ayten, liseden mezun olunca yüksek bir okula girememişti. Babası, kızının Tunceli'de kalmasını istemiyordu. Büyük oğlu Hüseyin, askerliğini yapınca, başına herhangi bir bela gelir korkusuyla, bir yolunu bularak Avrupa'ya gitmişti.

Tunceli küçük ve tehlikeli bir yerdi. Polisin gözünde bütün gençler kuşkuluydu. Her an herkes gözaltına alınabilir, işkenceden geçirilebilirdi.

Baba Hıdır, kızının başına bir felaketin gelmemesi için tanıdıkları aracılığıyla Elazığ'da ona iş buldu. Fevzi Çakmak Mahallesi'nde küçük bir ev kiraladı ve kızını oraya gönderdi.

www.arsivakurdi.org

Evini güzelce döşeyen Ayten, aksaksız işine gidip geliyordu. Pek önemli bir problemi olmamasına rağmen geceleri uyuyunca, kötü rüyalar görüyor, gündüzleri de bazı kişilerce izlendiğini sanıyordu. Yakın akrabaları dışında kimselerle samimi olmuyor, izlendiği düşünce sini ve kötü rüyalarını yakınlarına anlatıyordu.

O akşam çalıştığı işyerinden eve neşeli olarak döndü. Küçük anahtarlığını çantasından aldı, yavaşça kapıyı açıp, topuklu ayakkabılarını ara salonda çıkardı. Çantasını ayakkabılığın üzerine bırakıp, duvardaki aynanın karşısına geçti. Kısa kesilmiş siyah saçları hafif dağılmıştı, ince parmaklarıyla kıvrımlı saçlarını düzeltti. Siyah kirpiklerinin altındaki kömür karası gözleri gülüyordu. Kaşları kalemle çizilmiş gibiydi. Simasının detaylarını aynada inceledi. Kurumuş dudaklarına nemlendirici sürdü. Siyah yeleğini çıkarıp gardroba astı. Beyaz gömleği ve siyah eteği ile narin görünüyordu. 31 yaşında olmasına rağmen on sekizinde gösteriyordu.

Oturma odasına açılan kapıyı açınca birdenbire afallayıp durdu. Çığlık atacaktı ama eliyle ağzını kapadı. Bir müddet donmuşçasına ayakta kaldı. Korkulu yüreği, endişeli beyniyle o kısacık anda pek çok şey düşündü. Eniştesinin ve ablasının fotoğrafları duvardan indirilmiş, fotoğraflar yırtılmış, çerçeveler parçalanmıştı. Ara koridora iyice baktı, oradan yatak odasına girdi, yatağı yerli yerinde duruyordu. Gardrobunun kapısını açtı, çekmecelerini çekti, giysilerini gözden geçirdi. Mücevher kutusuna baktı, ”bu odaya yabancı el dadanmamıştır” diye mırıldandı. Tuvalet ve mutfağa doğru koştu. Burada da eşyalarının yerinde olduğunu gördü. Bir iz, bir işaret aradı ama bulamadı. Dış kapıyı yokladı, kilidi inceledi. Her şey sağlamdı. Geri oturma odasına dönünce, iç dünyası karardı. Bütün korkular, endişeler, kaygılar yüreğine çöktü. Güzel yüzü, ateşe tutulmuş bir naylon gibi büzüldü. Elleri, ayakları titredi. Gözlerinin görüntüsü bulanıklaştı. Midesi bulandı ve dizüstü çöküp kaldı Ayten.

Kendisine geldiğinde, titrek elleriyle fotoğraf parçalarını topladı. Ablasının fotoğrafında yırtılmamış bir gözünün kendisine endişeli baktığını sandı. Gözleri bu göze dalmışken ağladı. Geçmişi hayal meyal anımsadı. 1978 yılında ablası evlenip Dersim’den gidince, kendisi politik olayların dışında kalmaya çalışmıştı. Ama olaylar onun yakasını bırakmadı. Ablası ve eniştesi “sır”olmuşlardı. Büyük gazeteler ’bölücü’ diye isimlerini yazıyordu. Sıkıyönetim komutanlıkları bildirilerle onları arıyordu. Ardından tutuklandıkları haberi geldi. 12 Eylül 1980 darbesi her tarafı kasıp kavururken, annesinden Diyarbakır cezaevinin öykülerini dinle di.

Ablası 49 gün ölüm orucunda, ölümle satranç oynamıştı. Eniştesi, sıkıyönetim mahkeme lerinde Kürt halkının haklarını savunmuş, sözleri ve cümleleriyle zulmün karanlığını yarmıştı. Ve bir kavga başlamıştı duvarların arasında! Silahlılarla silahsızların, haklılarla haksızların, zalimlerle mazlumların!

Ve ablası simgesi olmuştu bu haklı kavganın. Daha sağken tabutu yapılmış, ölüm satran cının 49. gününde ölümü yenmeyi başarmıştı. Ablasıyla eniştesi, onun için birer düştü. Görül meyen, dokunulmayan, ulaşılmayan, özlenilerek gerçekleşmesi beklenilen birer düş! On üç yıldır görememişti onları, ne duvarların arasında ne de sıkıyönetim mahkemelerinin sıraların da. Bunun için çerçeveli fotoğraflarını asmıştı oturma odasının duvarına.

www.arşivakurdi.org

Kim? Hangi hain el? Hangi karanlık emel? Hangi umut hırsızı dadanmıştı bu eve? Ablasının burnunu kim parçalamıştı? Eniştesinin yüzünü kim darmadağın etmişti? Bu hunhar lığı kim işlemişti? Komşularından biri bu işi yapabilir miydi? Bu katliam bir sokak hırsızının işi olabilir miydi? Bir tanıdık bir bildik... Düşündü! "Hayır" dedi. Çerçeveler hınçla parçalan mış, fotoğraflar kinle yırtılmıştı. Evde başka da hiçbir eşyaya dokunulmamıştı. Mahallede kendisini sevmeyen ırkçı çevreler vardı. Ama onlar bu eve giremez, evin içini ve fotoğraflar daki kişileri bilemezdi.

Katillerin kimliği esrarengiz değildi aslında. Onların da Ayten' in anahtarı gibi anahtarları vardı. Resimlerdeki kişileri Ayten'den daha iyi tanırlardı. Ayten'in babasını, kardeşlerini, aşiretini ve belki yedi sülalesini de bilirlerdi. Kuşkusu artınca; korku ve telaşla terketti evini, bir taksiye atlayarak Elazığ garajına, oradan Tuncelililer otobüsüne binerek Alpdoğan Mahallesi'ndeki babasının evine gitti.

Ayten'in Ma'kus Talihi

Sosyolog İsmail Beşikçi:*1939'da İskilip'te doğdu. 1962 yılında Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden mezun oldu. 1965-1971 yılları arasında Erzurum'daki Atatürk Üniversitesi'nde asistanlık yaptı, 12 Mart 1971 döneminde sıkıyönetim mahkemelerinde yargılandı ve üniversite ile ilişiği kesildi. 1974 affıyla cezaevinden çıktı, Kürt sorunu üzerine araştırmaları ve yazılarıyla tanınan Beşikçi, sekiz kez cezaevine girip çıktı ve yaşamının 17 yılı cezaevinde geçti. 12 Eylül askeri darbesinden önce 1979'da cezaevine girdi ve 1987'de serbest bırakıldı. İsmail Beşikçi'nin yayımlanan 36 kitabından 32'si Türkiye'de yasaklandı. Beşikçi, Sarı Hoca lakabıyla da tanınmaktadır.*

Kürd gençleri, gerillaya kendi duyguları ve düşünceleriyle, özgür iradeleriyle katılmakta dır. Çoğu zaman aileden habersiz gitmektedir. Ailenin şu veya bu şekilde haberi, sezgisi olduğu durumlarda da aile, çocuklarına güç yetirememektedir.

Oğlunu/kızını kendi istekleriyle, iradeleriyle gerillaya katan veya çocuklarının gerillaya bu şekilde katılması için elverişli bir ortam hazırlayan aileler de vardır şüphesiz.

Gençler gerillaya katıldıktan ve durum devlet tarafından fark edildikten sonra yoğun bir baskı mekanizması da hemen işlemeye çalışmaktadır. Devletin çeşitli, güvenlik birimleri, aileye, oğlunu/kızını dağdan getirip devlete teslim etmesi için, yoğun bir baskı uygulamaya başlamaktadır. Bu baskı ev baskınlarıyla, gözaltılarla, durmadan yoğunluğu artan tehditlerle sürüp gitmektedir. Pek çok olayda, aile oğullarının/ kızlarının evden ayrıldığını fark etmekte, fakat kendilerinden uzun süre haber alamamaktadır. Ama devletin baskı, zulmü, tehditleri, artarak sürmektedir. Bu, trajik bir durumdur. Bu trajik durumun çözümü de ancak, zaman içinde ve ailenin isteklerinin, beklentilerinin aksine gelişecektir.

Hıdır Öztürk, böyle bir trajik durumla karşılaşmıştır. 32 yaşındaki kızı Ayten, 27 Temmuz 1992 de, evlerinin önünden alınıp kaçırılmış, işkence edilmiş, gözler oyulmuş, burnu kulakları

www.arsivakurdi.org

kesilmiş, kafa derisi soyulmuş cesedi, on bir gün kadar sonra, Elazığ'da, Asri Mezarlık'a yakın bir yerde bulunmuştur. Ayten, rehine olarak tutulmuş bir genç kızdır. Devletin esas yakalamak istediği gerillaya katılmış Aysel'dir. Devlet bu yolla, Kürd'lere, Kürd ailelere, gerillaya katılacak olanlara, gözdağı vermiş olmaktadır. 'Siz de aynı akıbetle karşılaşacak sınız' demektedir. Bunun ilkel bir öç alma anlayışı olduğu açıktır. Kürdler, Kürdistan böyle yönetilmektedir.

Devlet; Kürdleri, Kürdistan'ı, baskıyla, zulümle, Kürdlere korkular salarak yönetmiştir. Devletin temel politikası asimilasyondur. Kürdlerin Türklüğe asimilasyunu… Bu İttihat ve Terakki döneminden beri kararlı bir şekilde yürütülen bir politikadır. Dâhili ve harici sürgün ler, köylerin, evlerin yakılıp yıkılması, mala-mülke el konulması, Kürdçe'nin, Kürd kültürü nün yasaklanması, asimilasyon uygulamalarının önemli boyutlarıdır. Devlet, din dâhil bütün kurumları, eğitim, bilim-sanat kurumlarını, bu temel politikayı yaşama geçirmek için seferber etmektedir. Asimile olmamakta, Kürd kalmakta direnenlerin, fiziki olarak imha edilecekleri de aşikârdır.

Devlet terörünü tırmandırmak, Kürdleri, Kürdistan'ı yönetmekte en etkili politika olmuştur. 1990'larda, faili meçhul denen cinayetlerin esas failinin devlet olduğu, artık bütün açıklığıyla ortada durmaktadır.

TBMM İnsan Hakları Komisyonu'nun, devletin esas fail olduğu bu cinayetler konusunda çalışmalar yürütmesi, mağdur aileleri dinlemesi iyiye işarettir. 19 yıl dört ay aradan sonra gelişen bu süreci küçümsememek gerekir.

Kürdistan'da Hıdır Öztürk ailesi, tek başına bir aile değildir. Benzer olayları yaşamış pek çok aile vardır. Bu aileleri her zaman sevgiyle anacağız.

Bir Babanın işkenceyle Öldürülmüş Kızının Cesedi Üzerinde Yaktığı Ağıt

Metin Aktaş */1956 Tunceli ovacık ilçesi Çayüstü köyünde yoksul bir köylünün ilk çocuğu olarak doğdu. Köyünde okul olmadığı için ilkokulu halasının desteğiyle Ovacık Ada Köyünde okudu. Sürekli sürgün edildiği için liseyi terk etti. Yazarın Köyü, evi devlet tarafından 1994 yılında yakılıp boşaltılarak zorunlu sürgüne gönderildi. Romanlarında toplumun alt kesimini oluşturan yoksul insanların, azınlık inançlarda, kültürlerde, etnisiyelerde insanların yaşamlarını, yakın tarihimizde yaşanmış büyük, acılı trajedileri anlatan yazarın bu güne kadar yayınlanmış on romanı var. : 1:Munzur Efsanesi 2:Gerçek ve İşkence 3:Dersim'li Bektaşi 4: Acı Fırat asi Fırat 5: Nişancı 6:Cennetin Ölümü (bu roman Tudem edebiyat ödülünü aldı) 7:Dicle 8:Harput'taki Hayalet 9: Cefr 10: Son Derviş 11: Sürgün*

"Lütfen eşimi morgdan uzak tutun!

Lütfen Ayten'imin parçalanmış cesedini annesine göstermeyin! O dayanamaz, kızının paramparça edilmiş cesedini görmeye! Ölür! Ölür! Onu çok severdi! Çok severdi!

www.arsivakurdi.org

Ah! Ah!

Dünyalar güzeli kızım, senin böyle vahşi bir şekilde öldürülüşünü de mi görecektim? Ah güzel kızım, gelinlikle değil de bir tabutun içerisinde mi görecektim seni?

Şimdi morg odasında onlarca polisin, askerin ortasında dururken, insanların eline geçmiş yavru bir serçe gibiyim! Ne yapacağımı bilemiyorum sevgili kızım! Ah! Ah! Şu an içim alev alev yanıyor, gözlerim bahar yağmurları gibi boşanıyor. Ne yapayım sevgili kızım! Ne yapayım? Seni geri getirmek için ne yapayım söyle bana güzel kızım? Annenin çığlıkları morg odasını parçalıyor! Döverek susturmaya çalışıyorlar onu. Ama o hiçbir şeyin farkında değil güzel kızım! Çığlıklarına taş bile dayanmaz çatlar. Ama onlar hiçbir şey hissetmiyorlar güzel kızım! Dayanamıyorum kızım, dayanamıyorum. Senin parçalanmış cesedinin morgda olduğunu düşündükçe, öldürmek istiyorum kendimi!

Ah! Ah!

Dayanamıyorum güzel kızım!

Sakın seni aramadığımı, sana sahip çıkmadığımı düşünme sevgili kızım! Bu yaşlı adam senin fabrika çıkışında beyaz renkli bir taksiye konulup kaçırıldığını duyduğu günden beri gözlerini yummadı, oturmadı. O gün, senin kaçırıldığını duyduğum gün, şuracıkta yüreğimin derinliklerinde dayanılmaz bir sancı his ettim güzel kızım. O gün anladım, o gün anladım senide ebedi kayıp etmiştim. Durmadım kızım, hiç durmadım, on bir gün boyunca bu yaşlı adam önüne gelen her yetkiliye yalvardı, ayaklarına kapandı, sel gibi gözyaşları döktü. Ama acımadılar sana güzel kızım! Bu yaşlı adama acımadılar! Elazığ Asri Mezarlığında koyunlarını otlatan küçük bir çocuğun paramparça edilmiş çıplak cesedini gördüğünü söy lediklerinde, dünyam yıkıldı. Bu kara haberi duyduğumda iç organlarımın parçalandığını his ettim. Oracıkta yere yığıldım. O an ölmek istedim güzel kızım! Ölmek istedim!

Lütfen bize bir iyilik yapın! Ayten'imin cesedini annesine göstermeyin! Ayten'imin çıkarılmış gözlerini görmesin!

Güzel kızımın kesilmiş kulaklarını, parçalanmış bedenini görmesin annesi! Ölür! Bir iyilik yapın bize, bir iyilik yapın! Ayten'imin parçalanmış cesedini annesine göstermeyin!

Dayanamaz ölür o!

Ah! Ah!

Teşhis etmek için baktığım bir tabut içerisine konulmuş parçalanmış bu insan ceset parçaları sana mı ait güzel kızım? Senin gülümserken ışık saçan o güzel kara gözlerin nerede güzel kızım? O inci gibi parıldayan dişlerin, karanlık bir gecede masmavi gökyüzünde milyarlarca yıldız içerisinde dolunay gibi ışıldayan yüzün nerede güzel kızım? Kolların, ayakların nerede? Sırtına omuzlarına dökülen o uzun saçların nerede?

Kör olsaydım seni bu halde görmeseydim güzel kızım! Sağır dilsiz olsaydım da bir goyin gibi ağlayan annenin çığlıklarını duymasaydım! Morg odası değirmen taşı gibi dönüyor. Munzur Dağları göğsüme çökmüş sanki! Sanki ulu Munzur Irmağı beynimde akıyor.

www.arsivakurdi.org

Boğuluyorum! Ya Xızır, gördüklerim doğru olmasın! Biri bana korkunç bir kâbus gördüğümü söylesin lütfen! Yoksa bu yaşlı kalbim göğüs kafesimi parçalayıp dışarı çıkacak! Biri bana tabutta duran şu parçalanmış insan parçalarının kızıma ait olmadığını söylesin lütfen! Yoksa ölürüm! Bakın diyorlar bana, eşime polisler, askerler bakın bu kızınız mı? Öylece kaskatı kesildim parçalanmış cesedine bakarken sevgili kızım. Öylece baka kaldım! Biliyordum, gördüklerim doğru değildi, kötü bir kâbus görüyordum. Çünkü hiçbir canlı bu kadar vahşi bu kadar acımasız olamazdı.

Çünkü hiçbir insan senin o güzel gözlerini çıkarmaya kıyamaz, kulaklarını kesemez, o dünyalar güzeli yüzünü paramparça edemez değil mi? Ben bir kâbus görüyorum değil mi güzel kızım!

Ah! Ah!

Söyle bana güzel kızım söyle. Gözlerini çıkardıklarında çok acı çektin mi? Kulaklarını kestiklerinde çok acı çektin mi? O güzel yüzünü, ellerini, ayaklarını kestiklerinde, çok acı çektin mi güzel kızım? Ağladın mı? Anne baba diye çığlık çığlığa bağırdın mı?

Ah! Ah!

Sana kurban olayım güzel kızım, söyle babana çok acı çektin mi? Bu yaşlı babandan yardım istedin mi? Kurban olayım sana güzel kızım! Çalıştım, çok uğraştım kurtaramadım seni! Bu yaşlı babanı bağışla! Seni kurtaramadım!

Annen ölüyor kızım, Ayten! Çığlıkları morgu deprem gibi sarsıyor.

Ah! Ah!

Bu yaşlı adam bu günleri de mi görecekti kızım?

Biliyorum gördüklerim kötü bir kâbus! Biliyorum uyandığımda bu acılar son bulacak eski yaşamımız yeniden başlayacak. Biliyorum akşam beş olduğunda kapı açılıp sen eve girecek sin. Varlığınla bir ışık seli gibi evimizi aydınlatacaksın. Baba diyip sarılacaksın boynuma. Ah güzel kızım! Hep bu günü yaşamaktan korkmuştum. Yaşadığım topraklarda insanlar evlerin den işyerlerinden alınıp parçalanmış cesetleri mezarlıklarda, ormanlarda, çöplüklerde, dere kenarlarında bulunduğunda hep bu andan korkmuştum.

Alın gidin ölünüzü bana diyorlar. Şaşkınım. Şaşkınım! Hala inanmıyorum güzel kızım hala inanmıyorum! Bu parçalanmış ceset sana mı ait? Annem bu Ayten'im diyor bu Ayten'im! Çığlıkları kor ateş gibi yüreğimi yakıp kavuruyor. İnanmıyorum güzel kızım bu parçalanmış ceset sana mı ait? İnanmıyorum!

Şimdi ne yapacak bu yaşlı adam? Seni nasıl alıp toprağın altına koyacak güzel kızım! Nasıl kıyacak sana!

Ah ah!

Biri bana yaşadıklarımın doğru olmadığını söylesin lütfen! Biri beni yaşadığım bu kâbustan uyandırsın! Ölüyorum!

Biliyorum, şimdi polislerin kapattıkları tabutun kapağı açılıp sen ayağa kalkacaksın güzel kızım! Biliyorum, ağlama ben öldürülmedim diyeceksin güzel kızım! Ama niçin tabutun kapağı açılmıyor? Niçin sen kalkmıyorsun güzel kızım! Yoksa yaşadıklarım gerçek mi?

www.arşivakurdi.org

Beni bağışla bu bunak babanı bağışla! Hala senin dayanılmaz işkencelerle öldürüldüğüne inanmıyor! İşkencelerle parçalanmış cesedine baktığı halde gözlerine inanmak istemiyor.

Kabul etmeliyim artık. Ayten'im işkencelerle öldürülmüş, diğer insanlar gibi öldürülmüş! Kabul etmeliyim artık! Kabul etmeliydim!

Biliyorum artık bundan sonra ne yapsam da Ayten'im bir daha geri gelmeyecek! Güneş doğacak, batacak, yaz gelecek, sonbahar gelecek, kış gelecek yağmurlar yağacak, güneş kızgın ışıklarıyla yeşil denizine dönüşmüş toprağı yakıp kavuracak, metrelerce kalınlıkta kar toprağı kaplayacak, rüzgâr aç kurt sürüleri gibi aylarca uluyacak, Ayten'im gelmeyecek. Biliyordum Ayten'im yaşındaki gençler evlenecek çocukları, torunları olacak Ayten'im geri gelmeyecek! Güzel kızım hiçbir zaman otuz üç yaşına girmeyecek, hiçbir zaman evlenmeye cek, hiçbir zaman çocukları olmayacak, hiçbir zaman yaşlanmayacaktı! Hep öyle güzel, hep otuz iki yaşında olacak.

Ah! Ah!

Güzel kızım. Dışarıda yağmur yağıyor. Ağustos ayında yağmur pek nadir yağar bu topraklara. Yağmurun sesini duyuyor musun? Çok severdin yağmurun sesini dinlemeyi. Dinle yağmurun sesini güzel kızım! Bu senin yağmurun! Dışarıda yağmur yağıyor rüzgâr esiyor, gök gürlüyor… Göğün sesini duyuyor musun güzel kızım? Şimdi bizim oralarda toprak yemyeşil. Her taraf çiçek tarlası. Ne kadar çok severdin çiçekleri kızım! Bu güzel havada gezip tozman, gençliğini yaşaman gerekirdi güzel kızım! Bu güzel havada seni nasıl toprağın altına koyacam güzel kızım!

Bu yaşlı yürek buna dayanamaz güzel kızım!

Ah! Ah!

Lütfen bu havada kızımı toprağa vermeyin çok üzülecek!

Acımasız bir katillik, zamanın en büyük suçu

Hasan Bildirici */ Hasan Bildirici: 1960 yılında Bitlis'e bağlı Ahlât ilçesinde doğdu. Ortaokulu Tatvan'da, Ziraat Okulunu Malatya'da okudu. Rize, Antep ve Diyarbakır'da üç yıl kadar ziraat teknisyenliği yaptı. 1980 yılında, 12 Eylül askeri darbesinde tutuklandı. 12 yıl süren cezaevi hayatı, Ceyhan Özel Tip Cezaevindeyken "şartlı tahliye „ ile son buldu. 1993 yılından beri sürgünde bulunan Hasan Bildirici'nin bu güne kadar yayınlanan kitapları şunlardır:*

-Yasak Ülkenin Günlüğü (öykü), Yurt Yayınları, 1990

-Ülkeye Dönüş (roman) Melsa Yayınları, 1991 (yasaklandı)

-Bekaa-Yaratılan Toprak (anı) Belge yayınları, 1993, (yasaklandı)

-Kürt Halkının Dostları Kimlerdir? (deneme) Pelin yayınları, 1992

-Van Gölü'nde Yılanlı Bir Günün Esrarı (roman), Belge Yayınları, 1997

-Şervan (roman) Belge Yayınları, 1999

www.arsivakurdi.org

-Son Mektup (roman), Zambon Yayınları, 2001

-Dönüşü Olmayan Yol (roman), birinci baskı, Doz Yayınları, 2007

-Geçmişin Gölgeleri (roman), Berfin Yayınları, 2009

-Pusu (Öykü), Berfin Yayınları, 2009

-Dönüşü olmayan yol (II) SARYA

-Dönüşü Olmayan Yol(III) UÇURUM ATLILAR

"Bana, ablam Ayten Öztürk için bir şeyler yazmamı öneriyorlar. Kaçırıldıktan onbir gün sonra bulunan ablamın cesedinin gözü, kulağı, burnu yoktu. Saçları kopartılmış, yüz derisi soyulmuş, boyun kemiği kırılmıştı. Katiller, ablamdan geriye yazacak bir şey bırakmamışlar. Ne yazabilirim ki. "

Makbule Öztürk

Ayten, benden sonra evin büyüğü idi. Ben dağlarda olduğum için o aynı zamanda evimizin direği idi. Kaçırılıp öldürüldükten sonra evimiz dağıldı. Kardeşimiz Hüseyin Hollanda'ya, Tuncer Almanya'ya kaçtı. Küçük kız kardeşim Makbule ve diş doktoru olan eşi, Bremen'de soluğu aldılar. Annem ve babam Dersim'i terk etti. Ege'ye yerleştiler...

Aysel Çürükkaya-Öztürk

Baldızım Ayten, sessiz ve kendi halinde bir kızdı. Kırılgandı. Ben ve ablası Aysel, Kürt mücadelesi içinde olduğumuz için, siyasi ilişki kurmadığı gibi, arada bir açtığımız telefonlara yarım ağızla cevap verirdi. Siyasete en uzak olan biriydi, ama en acımasız ölümü tattırdılar ona.

Selim Çürükkaya

Ben Ayten Öztürk, katillerim tarafından kaçırıldıktan sonra, bedenime insan soyunun hayal edemeyeceği acılar tattırılmış ölü bir Kürt kızıyım. Kendim olmaktan çıkarılmış bedenimin dinmeyen sızılarıyla, nice katilliğe tanıklık etmiş Dersim'in kederli toprağında sonsuz acılarımla yatmaktayım. İşten döndükten sonra, bir yaz günü, beyaz renkli bir otomobil yanımda durduğunda, otomobilden inen karanlık yüzlülerin beni benzersiz bir ölüme götüreceğini bilemezdim. Kendi halindeki düşlerimle sıradan bir kızdım ben. Örgüt bağlantılarından yoksundum. Akrabalarımın dağ yürüyüşleri benim çok ötemdeydi. Onlara saygı duyardım, hayran olurdum, ama onlar gibi olmaktan ürperirdim. Onun için hep kendim olarak kaldım. Bahçemizde, kendi halinde açan kırılgan bir menekşeydim.

Beni ölüme götüren acımasızlığın, üç kızkardeşle birlikte çağrıldığımız Tunceli Alay Komutanlığı'nda başladığını, o anki gözlemimle kestirebilmem çok güçtü. Sık sık tekrarlanan sıradan bir kontrol sanmıştık. Dağda bulunan Aysel Ablamın fotoğraflarını gösterip, yerini sormuşlardı. Ben o tür şeyler bilmezdim. Ablam, Dersim'in sırt verdiği dağlardaydı. Adresleri mizi istediler. Katlimi gerçekleştireceklerden biri adresimi alandı. Karanlık yüzlü ve sakallıy

www.arsivakurdi.org

dı; zayıf, ölüm kokan bir adamdı. Siyah kaplı katil defterine ismimi ve adresimi yazarken ona dikkatlice bakmıştım.

İşten döndükten sonra, komşumuza gitmek üzere evden yeni çıkmıştım. Beyaz renkli ölüm otomobili yanımda durduğunda, camın gerisinde, ismimi ve adresimizi alan kişinin suretini gördüm. Garipti, bakışları hiç bir canlıya benzemiyordu. Yılan, akrep, gecelerin kuşu yarasa değildi. Hayır, hiç bir bakışa benzemiyordu bakışı. Girenin bir daha çıkamadığı sonsuz bir ölüm koridoru taşıyordu gözlerinde…

Otomobile alınır alınmaz sonu belirsiz o karanlık koridora girdiğimi fark ettim. Çaresiz dim; çığlıklarım, ağzımı kapatan ölüm kokulu zalim ellere çarpıp, tuz buz oldu. Koşup oynadığım çevreme son kez bakmak istiyordum. İçimdeki son yaşam hissi söylüyordu bunu. Fakat bakamadım; başım, mengene eller tarafından dizlerimin arasına bastırılmıştı. Doğup büyüdüğüm ve genç kızlık düşlerime gelinlik giydirdiğim toprakları hızla terk ediyorduk.

Zindandan çıkar çıkmaz yurt dışına çıkan eniştem Selim'i ve bir zamanlar Dersim dağların da gerilla olan ablam Aysel'i soruyorlardı. Onlardan uzaktaydım. Bağlantım yoktu. Arada bir açtıkları telefonlara yarım ağızla karşılık vermem, kendi halimde, ürkek biri olmamdan kaynaklanıyordu. Yaşadığım zamanın ağırlığını kaldıramayacak hassas bir yüreğe sahiptim. Aysel ablamla görüşmediğimi katillerime inandıramıyordum. Edebim ve kadın yüreğim, ellerinde kaldığım süre içerisinde bana yaptıkları muamelenin ayrıntılarını anlatmama izin vermiyor.

1992 yılının 27 Temmuz'unda evime yakın bir yerden alınmıştım. Günlerce o yerden o yere, o elden o ele atıldım. En son Diyarbakır'da olduğumuzu söylediler. Karanlık bir binada, tenime alçaklar üşüştü. Hiç kesilmeyen ölüm uğultuları geliyordu her taraftan. Daha önce öldürülmüş kurbanlardan arta kalan kanlı giysiler duruyor bir köşede. Kaldığım hücre kan ve ölüm kokuyordu. Katillerin, ölüm kuyusunda tuttuğu kendi halinde bir kızdım ben. Ağırlığını taşıyamayacağım bir zamanın bütün nefretini üstüme kustuklarında, çok çaresizdim. Hiç bitmeyen çığlıklar, kesilmeyen işkence sesleri… Orası nasıl bir yerdi Allah'ım? Kimdi o karanlık yüzlü kişiler? Ölüm Meleği ismini almış arsız bir kadın bana, ajanlığın fahişeliğini yapmamı öğütlüyordu.

Kulakları kesilmiş, gözleri oyulmuş, burnu kopartılmış ölü bir Kürt kızıyım ben. Yolunup atılmış saçlarım, güz yaprakları gibi savrulur topraklarımda. Çocukluğumun takılıp geçtiği çalılıklarda sakladığım küçük sırlarım üşür. Ölü tenim, yokluğumu kaldıramamaktan çıldırma noktasına gelmiş babamın şefkatli okşamalarını özler. Bana benzersiz bir ölümü tattıran katilleri mi ortaya çıkarmak için kendini parçalayan babamla ağlıyor, onunla hayıflanıyorum. Kız ve erkek kardeşlerimin aile sıcaklığını ararken, ah kahredici yokluk diye hayıflanmam bahtsızlığımadır. Yarıda kalmış genç düşlerim, evimizin önündeki sakinliğin gölgesi gibi gezinen anneme kavuşamamaktan çıldırmış.

Orası Diyarbakır olamazdı; bana hep 12 Eylül'ün Diyarbakır zindanlarındaki vahşeti anlatırlardı. Masal dinler gibi dinlerdim. Aysel ablamın eşi Selim, o vahşetten geliyordu. Karanlığın perdesini nasıl yırttıklarını anlattıklarında, anlatılanlar bana hayalin de ötesinde bir fantezi gibi gelirdi. Çünkü normal insanların yapamayacağı çok acımasız şeylerdi. İnsan olan

www.arsivakurdi.org

bir başkasına onları yapamazdı. Kaldığım JİTEM denen merkez, anılarıyla yaşadığım Diyarbakır zindanından da berbattı.

Zulmümün her türlüsünü, insan cinsinin hayal edemeyeceği bir acımasızlıkla yaşattılar bana. İnsan vücuduna yapılmaması gereken ve yapılması düşünülmeyecek şeyler de yaptılar. Şimdi, eriyip zerreciklerine karıştığım toprağın altında, ölümümle, vücuduma yapılan zulümle rin bilincini yaşatıyorum. Sağlığı tarumar edilmiş bir kızın burnunu kesmek, boyun kemiğini kırıp atmak, kulaklarını koparmak, yüz derisini soymak ölülerde hiç bir his yaratmaz. Ama sağları tüketir.

Sürüsünü otlatan bir çoban, bir el olarak buldu beni. Katillerin telaş ve korkudan tanınmaz hale getirdiği cesedim, kazdıkça çıktı ortaya. Devletin otopsi raporları, yüzümün halini, gözlerimin oyukluğunu, burun ve kulaklarımın kesilmişliğini iki ay toprağın altında kalmama bağladı. Saçlarımın olmaması, cesedim çıkarılırken kazma darbelerinin şiddetine bağlandı. Kazma ile saçlarım buluştuğunda, saçlarım savrulup gitmiş diyorlardı. Hepsi yalandı. Evimin yakında alınmamla, bulunduğum yere gömülmem arasındaki gün sayısı onbirdi. Onbir vahşet gün…

Boynundaki idam ilmiği, eteği, bir tutam saçı, kolyesi ailesine teslim edilmiş unutulmaz dehşet bir hatırayım ben. Tanınmaz hale getirilmiş cesedimin ben olduğumu annem ayaktaki benden; eniştem, sağlığımda yaptığı dişimden tanımasaydı eğer, kimliği yok edilmiş cesedim, kimsesizler mezarlığında, kahredici sonsuz yokluğa karışacaktı. Olmadı. Bir insana yapılma ması gereken her şeyi tenimde deneyen katillerim, ben olmaktan çıkardıkları cesedimden korktular. Petrol karası gibi, is gibi, katran gibi yapıştım ellerine… Atıp kaçtıkları yerlerden geri almak zorunda kaldıklarında, binlerce ceset olup üstlerine yığıldım.

Ben Ayten Öztürk, katillerim tarafından kaçırıldıktan sonra bedenime insan soyunun hayal edemeyeceği acılar tattırılmış ölü bir Kürt kızıyım. Katiller sürüsünün gizleyemediği tanınmaz hale getirilmiş bir ceset, koparılıp ailesine verilmiş bir tutam saç, boyuna atılmış idam ilmiği, gençliğimin hatırası bir kolye, kanımın kokusunu almış bir etek değil, bir katillik zamanının işlediği en büyük suçum.

Bunun için gizleyemediler beni ve bunun için yitik bir ceset yapamadılar…

Kayıplar Seremonisi ve Ayten'e Mersiye

Hasan KAYA*/ Mardin'in Nusaybin ilçesinde doğdu. D. Ü Türk Dili Ve Edebiyatı mezunudur. Uzun yıllar Kürt Enstitüsü başkanlığı yaptı. Ankara'da araştırmacılık, yayıncılık ve belgesel yapımcılığı faaliyetlerini yürütmektedir.*

ESERLERİ

-Girnewas-Öykü (İstanbul Kürt Enstitüsü Yayınlar-1998)

-Kürt Dilini Tanıyalım- Ortak Yazım (Kürt Enstitüsü Yayınları) 2000)

-Kürt Öykü Antolojisi (Evrensel Yayınları-2005)

www.arşivakurdi.org

-Türkçe-Kürtçe Büyük Sözlük-Projenin hazırlayıcısı ve uygulayıcısı, redaktörü ve editöryal

Kurul üyeliği (İstanbul Kürt Enstitüsü Yayınlar-1997-2000)

-Bihêle (Kalsın)-Şiir (Elma Yayınları-2006)

-Ayîneke Pîroz (Kayıplar Seremonisi)-Deneme (Elma Yayınları-2006)

-Kürt Halk Tarihinden 13 İlginç Yaprak-Çeviri (Evrensel Yayınları-2007)

-Erbab Yapımcı ve yönetmenliğini yaptı. (Belgesel Film, 20 Bölüm, TRT'de yayınlandı.)

-Eski Zaman Kürt Medreseleri Yapımcı, yönetmen ve metin yazarlığını yaptı. (Belgesel Film, 23 Bölüm, TRT'de yayınlandı.)

-Kürt Kavşağında Bir Siyasetçi: "Feridun Yazar"- Sözlü Tarih Çalışması (Fanos Yayınları-2012)

-Doğu'nun Elçisi'nden Yüce Divan'a: "Şerafettin Elçi"- Sözlü Tarih Çalışması (Fanos Yayınları-2012)

-Pratik Kürtçe Konuşma Kılavuzu (Fanos Yayınları, 2012

Cumartesi Anneleri, 27 Mayıs 1995'den bu yana her Cumartesi günü Galatasaray Meydanında oturma eylemleri düzenleyerek, gözaltında kaybolan yakınlarını ve faili meçhul siyasi cinayetlere kurban giden yakınlarının faillerini arayanlardan oluşan bir topluluktur.

Arjantin'de cunta yönetiminin zorla yok ettiği çocuklarını bulmak için Plaza Del Mayo meydanında toplanan annelerden esinlenen gruba katılanların sayısı zaman geçtikçe binleri bulmuştur. 13 Mart 1999'da polis sert müdahalede bulunmuş, bu nedenle oturma eylemlerine ara verilmiştir. Grup, 31 Ocak 2009'dan sonra yeniden bir araya gelmeye başladı.

Eylemin ilk gününden itibaren, fırsat buldukça, ben de her cumartesi bu oturma eylemine katılmaya çalıştım. Aşağı yukarı dört beş yıl katıldığım bu cumartesi oturma eylemleri; benim için bir muhasebe, arınma, tefekkür etme, empati kurma vakitleriydi. Hatırladığım kadarıyla bir saat sürerdi. Bu bir saatlik zaman zarfında sağımda, solumda, önümde, arkamda oturan hüzünlü ve korkunç kederli anne, bacı, baba ve erkek kardeşlerin yüzleri, duruşları, davranış ve konuşmaları beni adeta eritirdi. Empati, had safhaya ulaşırdı.

O geçen kısacık zaman süresinde, yakınları tarafından taşınan kayıpların fotoğraflarındaki kişileri hayal ederdim. Nasıl bir hayat sürdüklerini, yakınlarıyla günlük ilişkilerini düşünür düm. Bu düşünme faslından sonra, o an üzerinde yoğunlaştığım "Kayıp kişinin"şu anki durumu üzerinde yoğunlaşırdım. Genellikle köprü altları, sote yerler gelirdi gözümün önüne. İşkenceyle sorgulandıktan sonra vahşice öldürülen kayıpların son sözlerini, son nefeslerini vermeden önceki son davranışlarını, işkencede direnirken cellâtların yüzüne haykırdıkları sloganları düşünürdüm.

O kayıp kişilerin giydikleri çizme, ayakkabı, diş fırçası, hırkadan tutalım anneleriyle şakalaşma şekillerine kadar her şeyi tahayyül ederdim.

www.arsivakurdi.org

Yıllarca birçoğuna katıldığım bu etkinliklerde, kendimi zorlamama rağmen dışarıya akan bir kaç damla hariç, ne kadar gözyaşını içime akıttığımı bir ben bilirim. Dayanılmaz hisler, acılar, korkunç bir keder...

2005 yılında, basılan Kürtçe deneme kitabımın adını, Cumartesi Annelerinin bu oturumlarına atfen Ayîneke Pîroz (Kutsal Ayin) koydum. Lakin kitapta 'Kutsal Ayin'adlı bir deneme vardı. Bu denemede yukarıda sözünü ettiğim duygu ve düşünceleri irdelemiştim.

Selim Çürükkaya, Ayten Öztürk'ün yaşamı, katli ve katillerin ortaya çıkarılması için Ayten'in babasının mücadelesini anlatan bir kitap hazırlandığını; benim de bir şeyler yazmamı istediğinde, içimden "Eyvah ne büyük bir yükün altına girdim" diye düşündüm. Doğrusu bu teklif bana onur verici geldi ama sorumluluğu beni ürküttü. Lakin bir nebze olsun küllenen, belki bilincimin alt taraflarına süpürülmüş, saklanmış günleri, hatıraları çekip çıkarmaya çalışacaktım. Bu benim için biraz erken sayılırdı. Yaşam takvimimde, program ve ajandamda henüz böyle bir yüzleşmenin zamanı gelmemişti. Çocukluğumuzdan bugüne değin hızla, dörtnala yaşadığımız toplumsal ve ulusal trajedi her yanımızı kanatmış, tüm ruhsal ve bedensel sistemlerimiz çok yaralı. Bu halde yazacağımız, söyleyeceğimiz hiçbir şey belki kâmil olmaz. Bu süreçleri sağlıklı anlatabilmenin en iyi ilacı belki de zamandır.

Adına"Kayıplar Seremonisi" dediğim bu trajik seremoninin bir üyesi de Ayten Öztürk'tür. Hafızam beni yanıltmıyorsa ben onunla yüz yüze de görüşmüştüm. Çünkü 1984-1988 yıllarında Diyarbakır'da öğrenciydim. Dersim ve Karakoçan'lı çok sevdiğim yakın arkadaşlarım vardı. Bir kaç kere çay bahçelerinde ve öğrenci evlerinde onunla aynı ortamda bulundum diye hatırlıyorum. 1992'nin yazında, Ayten katledilip resimleri basına düştüğünde, onu görmüşlüğün verdiği etkiyle çok üzülmüştüm.

Yıllar sonra, 2010'da Ayten'in babasının Ankara'ya geleceği, kızının katillerinin ortaya çıkarılması için, TBMM başkanı, milletvekilleri ve insan hakları çevreleriyle görüşmek istediği, bu konuda kendisine yardımcı olmam istendiğinde seve seve kabul ettim.

Hıdır Öztürk Amca ile ilk karşılamamız, beni işte yıllar evvel katıldığım o "Kutsal Ayin" oturumlarına götürdü. Tevekküllü, acıyı sindirmiş, kahır ve metaneti bir arada barındıran bir baba. Elinde bir çanta dolusu doküman. Hal hatır sorma, güncel konular derken benim için gizemli olan o çantanın içindekilere birlikte bakacaktık. Korkutucu, lanetli, kâbus gibi çöken 1990-1995 yıllarına geri götürecek emareler, izlerle karşılaşacaktım.

Nihayet çanta açıldı. Ayten'in parçalanmış cesedinin bulunduğunu bildiren manşetlik haberin küpürü, ifade tutanakları, babanın şikâyet dilekçeleri, mahkeme zapt ve tutanakları.

18 yıldır hanımı ile birlikte vahşice katledilmiş sevgili kızının katillerini bulma mücade lesiyle didinirken hırpalanmış, yorulmuş, yaşlanmış ve bu arada hastalıklarla da hem hal olmuş Hıdır Amca ile ofisimde oturup bu dokümanları sırasına göre kesip yapıştırıp düzenli, güzel bir"Faili Meçhul Cinayet Dosyası" hazırladık. Bu geçen zamanlarda eğlenmedik herhalde, sevgili okuyucu.

Dedim ya bir kez kayıplar içimde, zaten derin derin izler bırakmıştı ve henüz o yaralarla ilgili konuşmaya, yüzleşmeye hazır değildim. Ama Hıdır Öztürk Amca ile bir iki günlük bir araya gelme ve onunla 'TBMM Faili Meçhul Siyasi Cinayetleri Araştırma Komisyonu'na

www.arsivakurdi.org

ulaşma çabamızda başarılı olamama, beni daha da elemlere gark etti. O ara aradığımız birçok kişi yardımcı olmadı.

Hayatımın çığlığı

Makbule Öztürk: *Ayten Öztürk'ün en küçük kız kardeşi. 1969 da doğdu. Elazığ Hemşirelik meslek yüksek okulu mezunu, evli iki çocuk sahibi Almanya da yaşıyor.*

Seninle o kadar çok keşkelerim var ki, yüreğimde sakladığım güzel ablam. Hayat doluydun, eğlenceliydin, küçük ama düşlerimizin geçtiği büyük evimizde, akşamları oturduğu muz da türlü kılıklarla karşımıza çıkar ne güzel taklitler yapardın. Şimdilerde hapsettiğimiz kahkahalarımızı o zamanlar ne güzel atardık. O güzel sesinle her akşam müzik ziyafeti verir din. Hatta seni konservatuara vermeyi bile düşünmüşlerdi. Hepimizden farklıydın, ne çok severdin, bana "prensesim" derdin, bulaşık yıkatmaz, ellerimin bozulmasını istemezdin.

Güzel ablam, çok keşkelerim var…

Sen evlen çocuklarına bakarım derdin. Koca bir 19 yıl sensiz kalmışız. Ne bize bıraktığın hayaller, ne anılar yetmedi. Bazen özlediğimde gözlerimi kapatıp gülen güzel yüzünü görmek isterim. Seni her andığımda ne istediler ki senden, bir karıncayı bile incitmeyen sen, neden böyle paramparça bir veda bile edemeden bizden habersizce gittin? Belki çığlıklarını duymadık, belki de korkan gözlerini, titreyen ellerini görmedik. Ama sana kıyanlar, seni bu sona hapsedenler, o cani ruhlarında, eminim senin çığlıklarını da korku dolu gözlerinin, titreyen ellerinin izlerini taşıdılar. Hep beddua ediyorum. Ama biliyor musun? Beddualarım bile akıbetin kadar korkunç değil.

Son pazar günümüzü hatırlıyor musun? Ben hiç unutmadım, şimdilerde bile bana kâbus olan pazarları… Ne çok sıkılmıştık, huzursuzdun, beklide ilk defa durgundun, " Neyin var abla?" Dediğimde cevap vermemiştin. Keşke seni hiç bırakmasaydım keşke…

Sabah alelacele çıkmıştın. Otobüste annemin elini öpmedim demiştin. Keşke öpseydin güzel ablam. Bize veda bile etmeden gittin. Son gördüğümüzdü seni. Tam on gün bekledik seni. Her yerde aradık. Bir tek toprakta aramamıştık. Bil istiyorum, seni çok merak ettik. Çünkü cellâtlarını tanıyorduk. Hala merak ediyorum seni. O anda neler yaşadığını, neler düşündüğünü, Mutlaka çok korktun. Zaten ürkek biriydin. O kadar da masumdun. Nasıl kıydılar sana? O narin boynuna, o güzel gözlerine nasıl kıydılar? Seni Ayten değil, Aysel diye katlettiler. Ben Aysel değilim demedin mi? Yoksa Aysel'e dokunmayın mı dedin güzel ablam?

Sensizliğin sessizliğini, yasını hala yaşıyorum. Sensizliğin başlangıcında her yere sorduk seni. Çalıştığın yere gittik, Ellerinin değdiği her şeye baktık… izlerin vardı. . Ama kimse konuşmuyordu, sesler susmuştu… Kaldığın evindeki yatağına oturdum. Öyle fırtınalar kopuyordu ki yüreğimde, öyle acılar hissediyordum ki, her şey senin gibiydi.

Yoktun…

Nerdeydin ki?

www.arsivakurdi.org

Milyonlarca kere şu kapıdan gelişini hayal ettik. Keşke bir telefon çalsa “buradayım” deseydin. Keşke ben geliyorum deseydin keşke.

Seni bir mezarlıkta bulmuşlar. Ellerin dışarıda, hastaneye getirmişler. Haberini aldık. Son kez baktık sana. Saçlarını bir torbaya koymuşlar, ne güzel siyahtı. Gözlerine bakamadık, yoktular ki... Dikkat edin boynu kopmasın dedi anne. Burnun da yoktu. Hayatımın unutulmaz resmisin güzel ablam. Elbiselerin kanlıydı, küpen yüzüğün paramparça, kolyeni hala saklıyoruz. Kanlı elbiselerini anne gole xızır da beddua ederek yıkadı “katillerin sonu da böyle olsun” diyerek dilek niyetine ağaca astı.

Anne sana gelinlik alalım dedi. Yeter ablam “güzel olsun bacımın gelinliği” demişti. Gözü yaşlı, bir ölüye gelinlik bakan sadece bizlerdik belki de. Nefret ettim o şehirden. Köye gittik… Babaanne seni oynayarak karşıladı. “Kızım gelin olmuş” demişti. Mezarının üzerinde güzel bir ev yaptık sana. Anne hep siyahlar giyindi. Yerde yattı, yerde kalktı. Beni sorma, kocaman boşluklarım var. O unutulmaz resmin saklı… İzlerini ruhumda taşıdım hep. Biliyorum kızacaksın, ne yapayım her şeyi yarım bırakıp gittin.

Hep bizden farklıydın. Ne çabuk arkadaşların oluyordu. Sana hep benzemek isterdim. Güzel bakardın hayata. Espiriliydin, her şeyde gülecek güldürecek bir şeyler bulurdun. . Ah o güzel sesin yankılanıyor kulaklarımda… Söylediğin türküler dilimin ucunda, keşke sesini bir kâsede alsaydık demişti anne… Anneye ben küçükken nasıldım diye sorduğumda, bir tek seni anlatıyor hala. Ayten, küçükken çok ağlardı diyor. Bazen de çok sakinmişsin, çok düşkünmüşsün bize. Baba için güzel bir evlat, bizim için ise koruyan bir ablaydın. Anne ve babadan gizli bir şey yaptığımızda bize kızardın. Bir şekilde duyururdun onlara. Varlığın huzur vericiydi, bizimle hiç kavga etmemiştin.

Şu anda cennete olduğunu biliyorum. Sen cennetini kendin yaratmıştın. Hayatını cennete çevirmiştin. Bilirim senin güzel düşlerin vardı…

Sana hasret tam 19 yıl geçti. Çok şeyler değişti. Ama sen hep aynı kaldın. Yeter ablam Nazili’li okul arkadaşı Haşmet ile evlendi. İki çocuğu oldu. Kardeşimiz Hüseyin, ikinci evliliğini yaptı. Onun da iki çocuğu oldu. Kızına senin adını verdi. Görsen öyle güzel ki, senin gibi. Kardeşimiz Tuncer ise dayının kızı ile evlendi. Onun da bir kızı var. Bizim en küçük kardeşimiz Bülent’i soracaksın. O da senin yanına geldi. Trafik kazası geçirdi, yirmi yaşında hayatının baharında yaşamını yitirdi. Ne hazin sonlar yaşadık, gidişinle her birimiz bir yerlere savrulduk başka diyarlara… Ama seni hep kendimle taşıdım gittiğim yerlere. Aysel abla ile dokuz yaşımda ayrılmıştım. Yirmi üç yaşımda onunla tekrar karşılaştığımda sanki sen de yanımdaydın, ama o seni göremiyordu, seni sordu, anlat bana bacımızı demişti. Hem çok şey hem de hiçbir şey anlatamamıştım. Diyemedim, sen diye kıydılar caniler ama demesem de anlamıştı.

Biliyor musun seni çok özlüyoruz. Yokluğuna alışamadık. Canilerin hem belli hem belli değil. Türk mahkemeleri kanlı ellere ulaşamadılar. Yıllar sonra baba, senin korkunç akıbetini TBMM faili belli ama meçhul araştırma komisyonuna anlattığında bizimle beraber ağlayanla rın sayısı belki arttı. Televizyon haberlerinde gülen yüzlü fotoğrafını verdiler. Şöyle böyle öldürülmüş dediler. . Daha çok yıllar sonra ağlayan bir babanın dramı dediler, seni bir kez

www.arsivakurdi.org

daha katlettiler. Baba "kulakları burnu kesilmiş bir evladın babasıyım" diyerek gündeme girdi.

Niye, neden, yine her şey cevapsız. 19 yıl sensizliğe mahkûm edilmiştik. Kimi kime anlatacaktık. Çocuklarımıza bile sana yapılan vahşeti anlatamamıştık. Şimdi herkes gibi onlarda biliyorlar.

Bilmem biraz rahatladın mı? Anne seni güvercinim diye severdi. Enişte "Güvercini de vurdular" adlı romanında senin hikâyeni anlattı. Duydun mu ki?

Yani anlayacağın güzel ablam yarım ve paramparça hayatlarımız, tamamlayamadığımız boşluklarımız var. Hiçbir zaman yan yana gelmeyecek resimlerimiz var.

Son resmin hayatımın kâbusu, korkunç vahşetinin izlerini taşırdı, hep taşıyacakta. Senin gidişinle dualarımız, inançlarımız da değişti. Şimdilerde karşılığı olmayan, bir hesaplaşmanın yüzleşmesini yaşıyoruz. Senin gidişinin ne gibi bir karşılığı olabilir ki? Artık vicdanlarda mahkemeler kurduk. Orada yargılamaya çalışıyoruz. Canilerini bana sorarsan hiçbir şey, her şey olmaz artık. Mahmut Yıldırım, namı diğer Yeşil kim bilir kimlerin kanı var ellerinde? Sen sadece masumların Azrailisin. Kim bilir daha kaç annenin bedduası var, zaten sana bedduadan öte gidemedik. Ecelinle ölmeni istemiyorum. Yarattığın kan denizinde boğulmanı istiyorum. O kanlı ellerinle çocuklarının başını okşadın mı? Bilemiyorum! Bu satırların sana ulaşmasını öyle istiyorum ki, çocukların okusun istiyorum, nasıl bir babaları var bilsinler istiyorum, eşin okusun istiyorum, ben bu caniyi mi, sevdim desin istiyorum. Annen sütümü sana helal etmesin desindir? Amacım.

Senin için kuracağım hiç bir cümle bizden aldığının karşılığı olmaz. Ne cümlelerim, ne de beddualarım yaptıklarını ödetemez. Kanımız var kirli ellerinde, seni manevi adalete havale ediyorum.

Hüseyin Öztürk. *Ayten Öztürk'ün kardeşi Hollanda'da işçi olarak çalışıyor evli ve Üç çocuğu var.*

Yaşıyorsun Sen

Dışarıda kar yağıyor abla, hava soğuk

Kardeş sıcaklığından bir yorgan yaptım sana üşümiyesin diye…

Hani hatırlar mısın abla?

Elazığ'daki evimizde, dışarıda kar yağıyordu, odun kalmamıştı,

Paramız da yoktu

Battaniyeye sarılarak ısınmıştık

Şimdi düşlerimdesin, düşlerimde kardeşlik sevgisinden bir yorgan yaptım abla.

Hava soğuktur üşümeyesin diye, kurban olduğum.

Yağmur yağıyor abla, dolu dolu, damla damla

Bu yağmurlar gözyaşlarım abla

Yüreğime her zaman gizli gizli yağıyor

www.arsivakurdi.org

Islanmayasın diye tutuyorum gözlerimin yaşlarını, ama engel olamıyorum…

Korkuyorum, ıslanırsın yüreğimde…

Yağmur yağıyor, beline kadar uzanan saçların ıslanmasın diye,

Gövdemden bir duvar ördüm

Yüreğimle bir çatı, saçların ıslanmasın abla…

Kış ortası abla, eksi dışarısı, berbat soğuk

Damarlarımdan kardeşlik sevgisinden bir soba yaptım üşümeyesin diye

Dağlarda bir metre kar var,

Hayalimdeki gözlerin uzak bilmiyorum ki niye…

Hatırlar mısın, Aysel abla cezaevindeydi, açlık grevine girmişti, ölüm haberi gelmişti. Ağlamıştık, çığlığımız birbirine karışmıştı… Sana her baktığımda Aysel ablayı sende görürdüm. Şimdi Hamburg' a gittiğimde Aysel' in gözlerine bakarım, orada seni bulurum, o gözlerden hayallere dalarım, anılarımız gelir aklıma, tebessümle anılarımıza gülerim. . Bilmem Aysel abla fark etmiş mi bunu? / Saçlarını okşarım, bağrıma basarım / bazen kızıyor/ Huso uzak dur diyor, anlıyor herhalde abla, üzülüyorum diye tepki gösteriyor…

Yokluğun yaşamımızın üzerine örtülmüş bir kefen gibidir abla, gözyaşlarımız senden bize hediye midir ne? Bağırışını, bana kızışını nasihatlerini özledim abla. .
Hatırlıyor musun? Ayın sonu geldi mi paramız biterdi /yoğurt yapar kuru ekmekle yerdik, ben hep kızardım abla, beğenmezdim. Ama şimdi düşünüyorum da; sen gel, ben kuru soğana bile razıyım…

Seni unutmayayım diye resmini çiviledim evimin odasının bir köşesine, birde yüreğime / hasretinden on dokuz yıl eskittim, ama sen her yerdesin abla, gitmedin.

Gecenin karanlığında çığlığın bir silah gibi kulağımda patlıyor.

Kerbela çölünden gözyaşı akıtan hayali bir çeşme yaptırdım

İsmini ablasını kaybedenler çeşmesi koydum.

Nemrutlar, Muaviyeler, içemez bu çeşmeden, onların dışındaki herkese sebil diye duyurdum.

Katillerimizin ellerine bulaşan kan, sıvar bir gün yüzlerini

Kurbanlarının acılarındaki aynalarda görürler kendilerini

Gönlüm kan damlıyor, kırmızı bir gül gibi

Hasretin yüreğimde sancır bir bıçak yarası gibi

Dersimin gökyüzü soluyor gözlerimde, güneşimiz bir bir batıyor şimdi. .

Karanlıkta yavrusunu kaybeden, hayatları kışa dönenlerin yüreklerinde bahar olurum

Ben yavrusuz kalan her annenin gönlünün dağlarında

Umut olurum.

Munzur suyu karışınca rüzgâra, ben hep vurulurum

Ayak izlerin geçer hafızamdan, çıplak ayak izlerin

www.arsivakurdi.org

O zaman Munzur kıyısında kum olup savrulurum
Karanlığıma mehtap olunca yüzün
Güvercin görünümlü gölgende uyurum…
Zeytin karası gözlerin rüyalarım / dünyalarım olur
Ve ben senin için bir gülümseme olurum…
Sonra yıldızlardan ak bir ışık vurur Munzur kumsalına
Ninemin ikimize anlattığı masallar canlanıverir,
Munzur çocuklarının çığlıkları karışır dedelerimin feryatlarına. .
Ben lal olurum, tutulur dilim, Yirmi yedi Temmuz da
Ve sen batan güneşim, bırakıverirsin beni karanlığında
Peri nehri kan akar, utanan yıldızların ışığında
Şafak söker, 'su uyur düşman uyumaz'derler.
Resmi makamlar kadar suskundur kutsal ziyaretler
Yılanların av vaktiydi, bihaberdim ben.
Munzur' un balıkları bile yas tutmuşken kederden.
Gaflet uykusundayken, kimbilir ne cehennemleri yaşıyordun sen
Elazığ İzzetpaşa mahallesinde "dico" deyişini özledim
Düzgün baba ziyaretgâhına tırmanır gibiydim
Bir sevinç çığlığı kopuverdi evimizde, bir kızım doğdu
Adını Asmin Ayten koydum.
Asmin yalınız Hakkâri' de üç bin metre yükseklikte boy veren bir dağ çiçeği
Ayten ise sen…
Gittin ve geldin.
Yaşıyorsun sen

'Devletten ummazdım'

Rojin Ülker*/ Mardinli Kürt baba ile Lübnan doğumlu Suriye Kürdü bir annenin beş çocuğun ortancası olarak Adana'da doğmuştur. Hacettepe Üniversitesi Tiyatro Bölümü mezunudur. Devlet Tiyatrosu'nda sözleşmeli olarak çalıştı. Bozuk düzen, Romeo Juliet, Ferhat ile Şirin, Asiye nasıl kurtulur, Kanlı düğün, Köşe kapmaca, Sevgili Doktor, Taziye, Kiss me kate, Orkestra, Yeşil trampetçi, Çok geç olmadan, Çamaşırhane, Kadınlarda savaşı yitirdi, Mutsuz prens ile komik prenses Chasing Shadows gölgelerin peşinde), Morgan dağı'ndan iniş ve İstanbul efendisidir filmlerinde yer aldı. Hülya Afşar show, Tatlı Kaçıklar, Yasemince, Evimiz Olacak mı? Böyle mi olacaktı? Nisan Yağmuru, Feride ve Kadınlar Kulübü TV Projelerinde yer aldı.*

www.arsivakurdi.org

Faili meçhuller, bu ülkenin utancı ve yıllarca unutulamayacak. Tarihin kanlı sayfalarında masum insanların öldürüldüğü, kalleşçe cinayetler olarak anılacaktır… Henüz tam anlamıyla anlatılmamış, açığa çıkmamış bu cinayetler, akıllara durgunluk veren vahşette, örneğine az rastlanır yaratıcı kötülük ve insanlığın en büyük ayıbı, rezilliği olarak hafızalarda yerini alacaktır.

Benzeri Latin Amerika'nın Şili'sinde, Arjantin'inde görülen bu cinayetlerin failleri aslında bellidir.

Bizim topraklarda bu tür cinayetler sıradanlaşıyor, al kanların yıkandığı sokaklarda, her gün onlarca çığlık kopuyor, yeri göğü inletiyor, çoğunluğun ölüm sessizliği ise beni korkutu yor. İnsan olanın yüreğini titreten, "faili meçhul" denilerek, faili belli cinayetlerin üstü örtülü yor, cinayet dosyaları tozlu raflara terk ediliyor. Kirli siyasetin riyakârlığı basiretimizi bağlı yor. Bu hal toplumu her alanda çürütüyor.

Geçenlerde sosyal paylaşım sitesi üzerinden sevgili Selim Çürükkaya'dan, Ayten Öztürk ile ilgili bir kitap hazırlığı yapıldığını duydum ve benden de bir yazı istendiği andan itibaren bir girdabın içinde kendimi buldum. Ayten'in kaçırılıp öldürülmesi ile ilgili makale ve haber leri okuduğumda ve bu satırları yazmaya başladığımda, içimde fokurdayan volkanı, gözyaş larımla söndürmeye çalıştım ama nafile…

Selim Çürükkaya ve eşi Aysel'i birçok kez duymuş ve Berlin'de Şivan Perver ile verdiğimiz konser sonrasında tanışma fırsatı bulmuştum. Onlara hayranlıkla bakıp, şunu düşünmüştüm, nasıl da direnmişler Diyarbakır cezaevinde? Onca zorluğun onca zulmün içinden çıkmış, cellâtlarla alay etmişler ve Galileo'nun dünya dönüyor gerçeği gibi, içinde mahpus edildikleri statükoya karşı nasıl da amansızca direnmişlerdi! Esaret, ne olursa olsun, yanlış bulduğuna karşı koyabilmektir.

Bin takla atsan, on dil bilsen, saçının teli kadar kitap yutsan, cesaret testini veremeyince, konulmak istediğin kalıpları yıkmayınca, aydın olamıyorsun diye düşünüyorum. Gerçeği her şeye ama bütün zorluklara rağmen haykırmak, hayata karşı güvenimizi arttırmaktadır. Bütün zorluklarına, acılığına karşın, hakikati bilmenin verdiği güç, heyecan, inançla birey ve insan olma sorumluluğuyla dik durabilenler insanlığın ve geleceğimizin ortak değerleridirler. Böyle insanların yüzü suyu hürmetine katlanabileceğimiz hayatın devam edip gittiğine inanıyorum. Kendi menfaatini değil, gücün, iktidarın yanında olmayı değil, gerçeği sadece gerçeği söyleye ceğine yemin eder misin diyen Amerikan filmlerindeki sahnenin hafızamdaki yeri gerçeğe ve samimiyete olan tutkumdandır.

Kürt halkının savaş gibi ağır durumdan, özgürlük mücadelesinin girdaplarından yıllarca kurtulamaması, olağanüstü hal durumunun sürekli yaşanması ve kendi içinden yeni düşmanlar türetmesine neden olmaktadır. Kendisini sevmeyen, kendisi ile barışık olmayan, bu dramının elbette tarihsel arka nedenleri vardır. Ancak her şeye rağmen hayat devam ediyor, her şey gelişiyor ve değişiyor, değişime direnen tek şey, halkın gerçek aydın ve sanatçılarına yapıştı rılan yaftalardır. Bu yazının konusu olmamakla birlikte yazamadan edemedim…

Ayten Öztürk' ün kaçırılıp öldürülmesi olayına nasıl değineceğimi hala bilemiyorum. Bu vahşetin insanlığı bu derecede iğdiş etmesinin karşısındaki suskunluktur beni üzen. 32

www.arsivakurdi.org

yaşında masum bir genç kız hunharca öldürülür, Nesimi gibi derisi yüzülür ve bunun karşısında her kes, hepimiz susarız. Adaletin olduğu var sayıldığı bir ülkede hukuk adam larının bile elleri kolları bağlı kalır.

Hayata umutla bakan gencecik bir kızın yaşamı, coşkusu, tutkusu ve güzelliği, keyfi , kahkahalarla gülüşü, yardımseverliği ile sürerken …. Son karede toprağa gömülü gencecik bir beden, kafa ve yüz derisi soyulmuş bir baş, hayattan kopmak istemeyen, ölüme direnen toprak dışında kalmış bir el, tanınmaz haldeki bir yüze dönüşüyor…

Burada nefesim kesiliyor, gözlerim kararıyor, klavyede ki harfleri seçemiyorum, yazmaya ara veriyorum. Ayten'in annesi ve babasını düşünüyorum. Yıllardır gözyaşları dinmeyen, gözlerinde büyük bir hüzün, yüz hatlarının kırışığında saklı kahırlı tarihin ve ölümlerin hatıralarının sergilendiği görünümler geçti gözlerimin önümden hayaletler gibi. Kendime biraz geldiğimde, elim telefonuma uzandı. Bende kayıtlı olan Hıdır amcanın telefon numarası nın tuşları üzerinde dolandı parmaklarım. Onu arasam anlatacaklarını dinleye bilir miyim, yüreğim o acıyı kaldırabilir miydi? Ya anlatacaklarının etkisinden uzun süre kurtulamazsam, ya o güzel kız yer altından çıkarıldığı haliyle gözlerimin önünden gitmediyse ne yaparım? Cesaretimi topladım. "Rojin", dedim kendime, konuşmalısın Hıdır Amca ile. Dinlemeli onu ve tarihe bir not düşmeli, yüreği yanmış bir babanın çığlığının yanına çığlığını katmalısın!

Bir iki gün önce cep telefonundan aramış, ama ulaşamamıştım. Bu kez ev telefonunu arayacaktım. Telefon'u bir kadın aldı. Adımı söyleyip kendimi tanıştırdım. Karşımdaki Ayten'in yüreği yanık, göz pınarları kurumuş annesiydi. Neden kendisini aradığımı da herhalde anlamıştı, "nasılsın kızım" diyebildi sadece. Belki de beni giden kızı yerine saydı, şaşırdı fazla konuşamadı, "gözlerinden öpüyorum"dedi, telefonu Hıdır amcaya verdi. Hıdır amca ile uzunca konuştuk, karşılıklı ağladık, sonunda kelimeler boğazını tıkadı, nefes alamaz hale geldiğini hissetim, "kızım kalbim yaralı, beni maruz gör, dayanmaz bu acılara zavallı kalbim"deyince, hıçkırıklarıma gem vurmuştum, oysa bağıra bağıra ağlamak istiyordum. Telefonu kapatmadan önce Hıdır amcanın şu cümlesi ile vurulmuş, bu Kürt halkının aldatılışı nın kaçıncı kezdir demiştim.

"Kızım ben devletten bunu hiç ummazdım, hiç aklıma gelmezdi. Telefonlarını bana vermişlerdi, gelip soruyorlardı, bir şey olduysa bizi arayın diyorlardı!"

Ağlayarak telefonu kapattım. Hıçkırıklarıma vurduğum gemin üzerindeki hâkimiyetimi yitirdim. Onların piri seyit Rıza'yı hatırlardım: " Ben sizin yalan ve hilelerinizle baş edeme dim, bu bana dert oldu. Ama ben de sizin önünüzde diz çökmedim, bu da size dert olsun." Ne denilebilir ki; bunca kir, bunca alçaklık, bunca suskunluk, bunca adaletsizlik karşısında? Dedim ve Hıdır amcanın çığlığına bir çığlık da ben kattım. Beyaz Reno, beyaz bere ölümü hatırlatan şeyler oldu hayatımızda sanki, oysa beyaz masumiyetin, temizliğin simgesi değil miydi? Beyaz giyer melekler, gelinlikler beyazdır, beyaz gülün anlamı başkadır. Oysa Beyaz Reno bu ülkenin üvey topraklarında, kanla sulanmış kaldırımlarda, korkulu gecelerin kâbusu dur, birçok Kürdün cenaze arabasıdır, öksüz çocuklar, dul kadınlar, acılı anne babalar bırakır ardında tozu dumana katarak. Uykusuz geceler, hüzün, acı, yoksulluk, yalnızlık hepsi hepsi içindedir o çilekeş yaşamın.

www.arsivekurdi.org

Ayten Öztürk'ün korkunç ölümü, içimi kanatan, kaç gece sabaha kadar beni uyutmayan, defalarca acaba bunu yapanlar nasıl varlıklar, anneleri, eşleri, kardeşleri, çocukları, aileleri varmı? Diye sordurtan, hep, o anda ne yaptı diye tekrar ettiren bir yara. Yıllar önce duyduğumda nasıl da etkisinden kurtulamamıştım ailenin devletle bağını, o zaman ki bakışını düşününce. Dersim böyle kandırılmamış mıydı Kemalizm'in bekçisi yapılarak, diye düşünmüştüm.

Dersim güzeli Ayten'in resmine bakınca içim acıyor, canım yanıyor. Ayten bir fabrika kızı, oyduğunuz gözlerinde umut, yaşama sevinci vardı. Fabrika kızı Ayten'in kimsesizler mezarlığına apar topar attığınız narin bedeni elleriyle iz bıraktı, kimsesiz bir halkın kimsesiz evladıydı, arkadaşına gidecek, sohbet edecek, gülecek, anlatacak, paylaşacaktı. Olmadı, gidemedi, beyaz Reno zorla aldı, oysa Ayten beyazı severdi, gelin olmak isterdi, aşıktı, ellerinde, avuçlarında fal baktırmıştı, 2 gün önce güzel elbiseler almıştı, yaşamak istiyordu ki, elleri inadına yaşama isteğinin en somut ispatı gibi toprağın dışında, yüzündeydi.

Ayten, sana neler yaptılar ürkek ceylanım, tahmin ediyorum, elimde olmadan canlanıyor beynimde kahrolasıca. Gördüğünü anlatmasın diye gözlerini oydular, nasıl kıydılar, işitme yesin diye kulaklarını kestiler ki bu canavarların kulaktan anahtarlıkları vardır.

Fabrika kızı Ayten'im, Dersim güzelim, yetmedi, yetmedi onlara, bütün duyu organlarınd an, bütün Kürtler'den intikam almak istiyorlardı, nefretleri dinmemişti, tarih kadar eski bu öfkeyle, telle mi boğdular seni güzeller güzeli, nasıl kıydılar sana?

Ayten'in o masum ürkek gözlerine bakınca, Seyit Rıza'nın gözlerine baktığımdaki, beni bir an donduran mağrurluğu geliyor, zaman duruyor, her şey yavaşlıyor, buğulu bakan gözleri, çaresiz ama dik, onurlu, sonunu bilircesine bakıyor. "Ayıptır, günahtır, zulümdür, sözleri Munzur ardından bağırıyordu kayalara çarparak, Kutu deresi şahit oluyordu al kanlarıyla. Hayat hızla akıyor, sloganlar hep havada uçuşuyor, yaşasın ve kahrolsun, ama hiç bir slogan "katil devlet" kadar yakıcı değil ve doğruluğunu bu kadar ispatlamıyor.

Ağıt

Kemal Burkay */ Kürt yazar ve politikacı Kemal Burkay, 1937'de Tunceli'nin Mazgirt İlçesi'nde dünyaya geldi. Burkay, eğitimine Tunceli'de başladı. Ankara'da Hukuk Fakültesi'ni okudu. 1965 yılında Türkiye İşçi Partisi'ne katıldı ve partinin Elazığ, Bingöl, Tunceli ve Erzincan gibi Kürt nüfusunun çok olduğu şehirlerdeki organizasyonlarında yer aldı. 1966 yılında yayınlandığı bir makaleden dolayı hapis yattı. 1969 ve 1971 yıllarında da tutuklanan Burkay, Lübnan üzerinden Türkiye'yi terk etti. 1974 yılında genel aftan yararlanarak Türkiye'ye geri döndü. Bu dönemlerde Türkiye'de Kürdistan Sosyalist Partisi'ni kurdu. 2003 yılında ise kurduğu ve genel sekreterliğini yaptığı partiden kendi kararıyla ayrıldı.*

Burkay, Türkçe ve Kürtçe olmak üzere çeşitli yazılar alanlarda yazılar yazdı ve eserler çıkardı. Sezen Aksu'nun 1991 yılında çıkan albümüne adını veren 'Gülümse' adlı şarkı, Burkay'ın bir şiirinden bestelenmiştir

www.arşivakurdi.org

Değerli Selim ve Aysel'e

Bu konuda daha önce gönderdiğiniz mektup da bana ulaşmıştı. Sizi ve hemşerim Hıdır Öztürk'ü çok iyi anlıyorum. Ayten Hanım'ın uğradığı acımasız ve canavarca uygulama, insan olan herkesin yüreğini burkacak cinsten. Geçtiğimiz yıllarda buna benzer pek çok hikâye yaşandı. Trajedinin büyüklüğü, mektubunuzda da dile getirildiği üzere, Ayten Hanım'ın siyasetle bir ilgisinin olmaması, dağa çıkan ablası nedeniyle kurban seçilip bu insanlık dışı uygulamaya uğraması, yani bir bakıma tümüyle günahsız ve masum olması nedeniyle değil. Siyasetle ilgilense, hatta dağa çıksa, bu işkenceleri hak etmiş sayılabilir miydi? Biz, daha 1960'lı, 70'li ve 80'li yıllarda, yani dağ gündemde değilken, düzen muhaliflerine, sömürü ve baskı çarkına karşı çıkan solculara, Kürt ve Alevilere yönelik nice akıl almaz uygulamanın, baskıların, işkencelerin, cinayetlerin tanığıyız. İnsanları dağa iten buydu ve sistem bunu bilerek isteyerek yaptı.

Yapılanlar, hak ve özgürlük isteyen herkesi, ülkenin aydın ve emekçilerini, özellikle de solcuları, Kürtleri ve Alevileri düşman gören ırkçı, acımasız ve zalim bir sistemin ülkeyi kendisi için güllük gülistanlık yapmak için giriştiği kapsamlı bir projenin ürünü idi. Bu ırkçı zalimler için Kürtler ve Aleviler zaten bu kimlikleriyle düşmandılar, şu veya bu şekilde, asimile edilerek ya da kırılıp sürülerek yok edilmeliydiler. Alevi Kürt olmaksa iki katlı bir suçtu. Dersim'li Ayten Öztürk'ün ve nice Ayten'lerin uğradıkları acımasız uygulama işte bu anlayışın ürünüdür.

Geçmişte kendim de birkaç kez tutuklandım, işkence ve hakaret gördüm. 12 Eylül sonrası yurt dışındayken, nice solcu, devrimci, yurtsever insanlarımıza, bizzat dost ve arkadaşlarıma yapılan akıl almaz işkence öykülerini, söz konusu işkencelere uğrayanların, ya da dost ve yakınlarının ağzından dinledim, kaleminden okudum. Bunları dinlemek ve okumak bana hep zor geldi. Bu konu üstüne yazmak da zor geliyor.

Elbette hiçbir şey unutulmamalı, geçmişin hesabı mutlaka sorulmalı. Tüm bunları yapan zalimler ne yazık ki hesabını vermediler. Yunanistan'da, Şili'de, Arjantin'de cuntacılardan çoktan hesap soruldu, sorumluların bir bölümü hak ettikleri cezalara çarpıldılar ve ömürlerini deniz kıyılarındaki yalılarda değil, cezaevlerinde bitirdiler. Ne yazık ki bu ülkede 12 Mart ve 12 Eylül'ün hesabı sorulmadı ve darbeciler el üstünde tutuldular. Son dönemde bunların ikisi hakkında açılan dava, çok geç de olsa elbet olumlu. Eminim bu bile onlara ölüm gibi gelmiş tir. Ama yargılama kendi evlerinde, yatak keyfi sürdürerek değil, bizzat mahkemede, sanık sandalyesinde olmalı ve yalnızca bu bir ayağı çukurdaki iki adamı değil, dönemin tüm sorumlularını, tüm işkencecileri, katilleri kapsamalı. Bunlar toplumun önüne çıkarılmalı, yaptıklarının yanlarına kâr kalmadığı gösterilmeli, yüzlerine tükürülmeli. Öyle ki birileri bir kez daha böyle şeylere, insanlığa karşı suçlara cesaret etmesin.

Değerli Selim ve Aysel,

Kızının anısını yaşatmak için saygıdeğer bir uğraş içinde olan ve benden buna ilişkin bir şiir isteyen Sayın Hıdır Öztürk'e de selamlarımı iletin. Her an yeni ve iyi bir şiir yazmak kolay değil. Ama 1976 yılında yazdığım, 'Yakılan Şiirin Türküsü' adlı kitabımda ve toplu

www.arsivakurdi.org

şiirlerimde yer alın ‘Ağıt’adlı şiirimi ekte gönderiyorum. Bu, zalimler tarafından ömrünün baharında hayatına son verdirilen tüm kurbanlar içindir.

Selam ve sevgilerimle…

Kemal Burkay
6 Ocak 2012

AĞIT

Körpe söğüt dalında kan
Lekesiz gökyüzünde kan
Duru mercan suda kan
İpil ipil gün ışığında
Gencecik mayıs sabahında
Kuş cıvıltısında kan
On sekizindeydi
Gömleğinde kan
On sekizindeydi
Saçlarında kan
Belki bir deniz kenti
Belki doğuda memleketi
Halılara nakış atılır
Ağıt yakılır kan
Artık ne kalem tutabilir
Ne harç karabilir yapılara
Bu yürek bir daha çarpmaz
Narçiçeklerine bakamaz
Çiçeklerini öldürdüler onun
Onu siz öldürdünüz
Haydutlar, canavar suratlılar
Kan emici yarasalar
Zorbalar, ökse otları, alçaklar
Ama söğüt dalları tükenmez
Işır gökyüzü üstümüzde
Akar duru mercan sular
İpil ipil gün ışıkları
Mayıs günleri gelir yine

www.arsivakurdi.org

Kuş cıvıltıları tükenmez
Ama her ölüm bir yaşamdır
Her damla kan
Yarınlara bir armağandır
Çünkü geceyle beslenir şafak
Zulüm bileyler kavgamızı
Halkım onları yaşatacak

Temmuz-1976
(Yakılan Şiirin Türküsü'nden)

Acılı Yürekler

Zeynel Çelik*/1961 Yılnda Dersim'in Hozat ilçesinin kızıl mezra köyünde doğdu. İlkokulu köyünde, Ortaokulu Elazığ da Liseyi Elazığ'da bitirdi. 12 Eylül döneminde Yurtdışına çıktı. Danimarka'da Sosyal pedegojiyi okudu. Kürtler adına Diplomatık çalışmalar yaptı. Halen Avrupa'da yaşıyor.*

Xıdır amcayı ilk gördüğüm zaman, bana hiç yabancı gelmedi. O yaştaki her Dersim'li gibi gözlerinin derinliğinde hüzün, keder vardı, ama yine de gülümsüyordu. Gözleri ışıl ışıdı. Xıdır amca bana hiç yabancı değildi.

Benim gözümde bir acılı yürekti.
Belki de kendi kuşağında tekti.
Yüreği acıydı
Dili şeker
Midesi sancıydı
Dersim, belki de o coğrafyanın en çok evlat acısı çekmiş bölgesidir
Ağıtların çoğu evlat acısının feryadını söyler
Xıdır amaca bu ağıtlarla büyümüştü
Evlat acısı çekmemişti
İnanmadığı kader sanki bunu ona da çektirmeliydi.
Büyük kızını okutur ve sonra zindan alır

www.arsivakurdi.org

Öldü haberi gelir, sağ kalır

Ve sonra tabut boş kalır

Felek çengelini atmıştı artık

Evlat acısı yaşamalıydı.

Bu ne zalim dünyaydı.

İnsanoğlunun yaşayabileceği en büyük acı

Evlat acısıydı.

Nenem güneş doğanda ” ya Xızır kimseye avlat acısı gösterme, düşmanımda olsa” diye başlardı duaya.

1938’de Seyid Rızanın oğlu şarapnel parçasıyla yaralanmış. Asker:

-Biliyoruz oğlun yaralanmış. Bize teslim et hastaneye götürür tedavi eder, sonrada sana geri veririz, hiç korkma inan bize demiş. Ana buna pek inanmamış ama ciğer yaralı, saklandı ğı yerde kalsa ölecek, bir umuttur diye.

Oğlunu askere teslim etmiş

Ciğer gider bir daha gelmez!

Nereden bilecek ki babasının gözleri önünde idam edileceğini?

Yıl 1992 olduğunda Xıdır amca için takvim sanki 38 miş

İlk karakola çağrıldığında

Bir garipliğin olduğunu fark etmiş

Kızlarını yanına alıp gitmiş

Ama nereden bilecekti ki; katil avını yakından görmek istemiş.

Sonra paramparça bir yürek ellerine verilmiş

Bu acıyı çekeceksin denilmiş

1938 de çocukmuş

Anası ciğeri Xıdır’ını

Taşları yorgan yaparak şaklamış.

Ayten’i parçalayıp Xıdır amcanın yüreğine

Kor bir ateş gibi gömmüşler

Ayten ellerini havaya kaldırmış

Ve ancak Ayten’i soğuk bir mezbahada

Beninden tespit edebilmişler

Bunu da Xıdır amcaya kâfi görmemişler

Bir oğlunu da canavar bir tekerin altından çıkarıp

Kucağına vermişler

www.arsivakurdi.org

İnsan ne garip yaratıktır
Hem basit, hem de karmaşıktır
Hem güçlü, hem de
Zayıftır
Zulüm güzel insanı erken götürmüyor
Güzel insan zulmü haykırdıktan sonra gidiyor
Giderken gam yemiyor, hafifliyor.
Xıdır amcayı TV de komisyon karşısında gördüğümde
Anlatırken ağlıyordu.
Onu dinleyenlerde gözyaşları döküyordu.
Hayır, hayır, aslında Xıdır amca ağlamıyordu.
Haykırıyordu
7 düvel nefesini tutmuş izliyordu…
Sevindim.
Ağladıkça hafifliyordu
Sanki bugün için yaşıyordu
Yaralı yüreğini
Masanın üzerine serdi
Ve Xıdır amca haykırdı
Nefesinin yettiği yere kadar ulaştı
Haykırışı eko yaptı çınladı
İnsanlık bir daha utandı
Xıdır amca uçtu
Yıldızlara cengelini astı
Ayten'ini yüreğine bastı

HIDIR AMCA

Cihan Söylemez */ 22 Temmuz 1986 İstanbul-Şişli doğdu. İlkokula Tunceli ilinde Geyiksuyu YİBO'da başladı, daha sonra İstanbul ilindeki okullarda devam etti ve Ortaokul ve Liseyi Tunceli Anadolu Lisesinde bitirdi, 2004 yılında Akdeniz Üniversitesi Hukuk Fakültesine başladı ve 2008 yılında Hukuk Fakültesini bitirerek 2010 yılında avukatlık mesleğine başladı. Tunceli Barosuna kayıtlı olarak mesleğini yürütmektedir ve aynı zamanda Türkiye Barolar Birliği Delegesidir.*

Sene bin 992'nin
O sıcak Temmuz ayında

www.arsivakurdi.org

Bir yürek evden çıkıyordu
Arkaya bakmamacasına
Gözler ama diller laldı o gün
Bileklerin bağlı gözlerin sarılı
Başında dikenli tacınla
Rengi sarıya çalan Amel ovasında
Soğuk duvarlar arasında
Çığlığın göğe yükseliyordu işkence tezgâhında
“ Yok, mu duyan sesimi bu diyarda?
Nerdesin anacım, nerdesin babacım…
Beni niye yalnız bıraktınız bu çarmıhta…
Vasiyetimdir size bilesiniz
Beni hep o resimdeki gibi hatırlayın
Gözlerimin güldüğü o anla yâd edin
Zalimin bana reva göreceği sonla değil
Zira bu son değil bir başlangıçtır
Geride bıraktıklarımın adalet arayışıdır “

İki bin 12 senesinin temmuzunda
Oturmuş bir bankın üzerinde Hıdır Amca
Gözleri dalgın, başında beyaz şapkası
Munzur Suyunun yanı başında
Cebinde okunmuş gazetesi
Az önce bakmıştı, bir haber var mı diye
Bulutlar başının üzerinden hızlıca geçiyordu o sıra
Bir yaz yağmurunun işaretçisiydi belli ki
Semadan düşüyordu üzerine birkaç damla
“Ah” Diyordu, Hıdır Amca
“Halimi anlatsam şu gök ağlardı
Lakin şu devlet nerde…
Ancak ki hep bizi ağlattı”
Diyordu yaşlı yüreği…

Güneşin ilk ışıklarıyla çıkmıştık yola
Elazığ yolundaydık ki,

www.arsivakurdi.org

Yolun bir noktasında haykırdı
"İşte burada "dedi…
"Oğlumu kaybettim"
Evlat acısı bir değildi yüreğinde
Bir oğul ve bir kız
Kalbi acılarla atıyordu
Adliye yolunda
Adalet arayışında
Hıdır Amca…

"Utandığım için yazamadım"

Oya Baydar*/ 1940 yılında İstanbul'da doğdu. Notre Dame de Sion Fransız Kız Lisesi'nde okudu. Lise öğrencisi iken Fransız yazar Françoise Sagan'dan etkilenerek ilk romanını yayımladı. 1964'te İstanbul Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nü bitirdi ve bu bölüme asistan olarak girdi. Baydar, daha sonra Ankara Hacettepe Üniversitesi'nde asistanlık yaptı.*

12 Eylül Darbesi sırasında yurtdışına çıktı ve 12 yıl boyunca Almanya'da sürgünde kaldı. Burada, sosyalist sistemin çöküş sürecini yakından yaşadı. Bu süreci 1991'de yayımladığı Elveda Alyoşa adlı öykü kitabında anlattı.

Eserleri:

Elveda Alyoşa ile 1991 Sait Faik Hikâye Armağanı

Kedi Mektupları ile 1992 Yunus Nadi Roman Ödülü

Sıcak Külleri Kaldı ile 2001 Orhan Kemal Roman Ödülü

Erguvan Kapısı ile 2004 Cevdet Kudret Edebiyat Ödülü

Hiçbir Yere Dönüş ile 2011 Akdeniz Kültür Ödülü

Kayıp Söz (2007)

Çöplüğün Generali (2009)

Savaş Çağı Umut Çağı (2010)

O Muhteşem Hayatınız (2012) vs.

"Bu acıyı, bu vahşeti yüreğinde duyarak ancak siz yazabilirsiniz" demişti Ayten Öztürk kitabı için yazı isterken. İşte tam bu yüzden; tam da Ayten'in ve bütün Ayten'lerin kurban gittikleri vahşet yüreğimi hep aynı şiddetle dağladığı, içime korku saldığı ve insanlığımdan utandırdığı için yazamadım o yazıyı. Oturup oturup kalktım bilgisayar klavyesinin başından. Sonra şiddetin dehşetinin vicdanımı esir almaması gerektiğini düşündüm. Ayten Öztürk'ün babasının televizyon ekranında izlediğim yüzü düştü aklıma, yüreğime. Meclis

www.arsivakurdi.org

Komisyonunda kızının ölümünü, onun cansız bedenine nasıl ulaştıklarını ve o bedeni ne halde bulduklarını boğuk, usul, acıyla ağırlaşmış bir sesle anlatışı... Zaman ki her şeye kadirdir, zaman ki acıların merhemidir, zaman ki unutturur; zaman güçsüz kalmıştı, zaman yenilmişti Ayten'in ölüm acısı karşısında.

Kürt insanının Azrailinin bir beyaz Reno olduğu, ölümün insan görünümündeki iğrenç, vahşi yaratıklardan geldiği günlerdi. Ayten'i buldular, alıp götürdüler. Sonrası... Sonrasını ben anlatamam, nasıl anlatırım ki yakınlarını dinlemeye, cansız bedeninin, güzel yüzünün, işkenceye uğramış, uzuvları kesilmiş, derisi yüzülmüş fotoğraflarına bakmaya bile mecal bulamadım kendimde.

Bu yüzden yazamadım işte. Sonra kaçaklığıma kızdım. Kayıp yakınlarını, faili meçhullere kurban gitmiş evlatlarını arayan analardan bir anayı anlatan bir roman bölümünden: Çöplügün Generali romanımdan süzülmüş satırları çağırdım imdadıma. Ayten Öztürk'e adadım o satırları.

"Ölüm haberi geldiğinden beri; yağmur yaş, fırtına, kar, kızgın güneş, çatışma, operasyon... Her Allahın günü sektirmeden sabahın köründe evden çıkardı Ana. Kafayı üşüttü zavallı, derlerdi. Tamı tamına on yıl olmuştu oğlunun ölüm haberi geleli. Azrail'in ulağı kimdi? Bilmiyordu. Kaçıncı evladıydı vurulan, öldürülen? Hatırlamıyordu. Eğer evlat ölümüyse söz konusu olan, sayı saymayı bilsen de, bir'den sonrası çok'tur.

Öldüğüne inanamıyordu. Yüreği biliyordu bilmesine de, beyni kanıt istiyordu. Oğul'un yaşadığını düşünmekten bitap düşmüştü. Yaşıyorsan analık hakkını helâl etmem sana, diye haykırıyordu yüreğinin kulaklara vurmayan sesiyle. Hayırsız bir oğlan istemem, ya bir haberini alayım analık hakkımın hesabını sormak için, ya da ölümünün kanıtını ispatını göreyim yasını tutmak için! Eğer ki ölmüşsen, başına bir taş dikeceğim bir mezarın olsun...

Ardı sıra yürüyen uyuz karabaş köpeğiyle birlikte köprülere, göletlere, derelere, nehirlere, tarlalara, kırlara doğru giden yollara vuruyordu kendini. Yanında uyuz köpeğiyle, köprülerde durup saatlerce sulara bakıyordu. İlkbahar, yaz, sonbahar, kış; Ana yaylalardan inen çobanların, uzak şehirlerden gelen yolcuların, çatışmaya giden askerlerin yolunu kesiyor, oğlunu soruyordu. Bilmiyoruz, diyorlardı da Ana'nın yüzündeki benzersiz keder bir daha unutmamacasına yüreklerine belleklerine kazınıyordu.

Kış gelip günler iyiden iyiye kısaldığında ki dağların gölgesi geceyi çabuk getirirdi. Ana, erken bastıran karanlıktan yılmaz, köpeğin koruyucu kollayıcı yoldaşlığında kuytularda koyaklarda oğlunun izini aramayı sürdürürdü. İşte günün en kısa, gecenin en uzun olduğu o gün de, alacakaranlık erkenden bastırdığında, evin yolunu tutacağına, o mevsimde, o saatte büsbütün tenhalaşan kuş uçmaz kervan geçmez tekinsiz kır yollarına attı kendini. Bu defa köpek isteksizdi. Birkaç kez uzun hırkasının eteklerinden, başından doladığı eski yün ihramın uçlarından çekiştirdi yaşlı kadını, hadi eve dönelim, dercesine. "Gidelim"dedi Ana, dönersek büsbütün yitiririz onu.

Akşam iniyordu. Köpek ince sesler çıkararak mızıldanıyor, hadi dönelim artık, diyordu. Yaşlıydı, uyuzdu, mecalsizdi, köpek haliyle bile geceden korkuyordu. Ana aldırmadı, içindeki

www.arsivakurdi.org

ses “Köpeğe kanma, yürü. Karabaş dönsün isterse, sen yürü” diyordu. “İşletmenin arkasına kadar gidecem ben, ” dedi köpeğe, kesin bir sesle. Köpek yine mızıldandı. Kadının hırkasının uzun eteklerini çekiştirdi ağzıyla, sonra baktı ki umut yok, her zamanki gibi Ana’nın önüne fırladı. Pek istekli olmasa da “Bari gidelim de bitsin bu iş!” dercesine koşmaya başladı.

İşletmenin şimdi kapatılıp terk edilmiş bölümünün bir zamanlar geçilmez olan kunt duvarlarının yıkıntılarının etrafından dolanıp, karlı balçık çamura, bata çıka arka tarafa ulaştılar. Ana buralara daha önce de gelmişti ya, bu defa yarı karanlıkta bildiğinden başka türlü göründü gözüne. Miskinliğini üstünden atmış, birden cevvalleşmiş köpeği izledi. Köpek, burnunu incecik kar örtüsüyle kaplı çamurlu toprağa dayamış, kuyruğunu bacakları arasına sıkıştırmış önden gidiyordu. Ne koku alacak ki! Dört bir yan balçık çamur, kar bütün izleri, bütün kokuları siler. İçine ilk kez korku girdi, oysa yıllardır korkuyu unuttuğunu sanmıştı. “Gel”, diye seslendi Karabaş’a. “Hadi dönelim, üşüdüm. Gel hele, yarın kasaptan kemik isterim sana, iyi adamdır, verir. ” Köpek oralı olmadı. Ana durdu. “gel” diye bağırdı bu defa emreden sert bir sesle. Köpek dönüp baktı, inler gibi kesik kesik havladı, yoluna devam etti. Köpek uzaklaşmış olmalıydı ki, ne çamurda adımlarının sesi ne de kesik kesik soluğu duyuluyordu. Ana, kendini ürkütücü bir yalnızlığın ortasında hissetti; etrafı dinledi, sadece sessizliği duydu. Öyle mutlak, anlatılmaz bir sessizlik ki, sanki ses geçirmez bir fanusun içindeydi.

Köpek koşarak döndü. Oh! Nihayet. Hadi gel bakalım kötü köpek seni! Hadi gel, gidiyoruz. Köpek uzun yoldaşlıkları boyunca hiç yapmadığı bir şey yaptı; Ana’ya bakıp dişlerini göstererek hırladı. Kadın korktu, bir adım geriye çekildi. Hayvan gelip büyük yün örtüsünün eteğini dişledi, Ana’yı sürüklemeye başladı. Yüreği korku dolu, dizlerinin bağı çözülmüş, mes lastiğinin teki patlayıp dağılmış, köpeği izledi.

İşletmenin kapatılmış bölümünün arkasındaydılar. Köpek yeni açıldığı besbelli büyük bir çukurun kenarında durup, bir Ana’nın yüzüne bir çukura bakıp havladı. “Sus” dedi kadın fısıltıyla, “sus”. Derince bir çukurdu, içi artık dolu değildi. Gecenin karanlığında çamura bulanmış beyaz bez parçalarını ve fosforlu bir iç ışıkla aydınlanan dağılmış tek tük kemikleri fark etti. Çukurdan, zamanla uçmuş, fazla ağır olmayan bir leş kokusu yayılıyordu. Hayvan ölülerini, kurban artıklarını gömmek için fazla büyük, fazla özenle kazılmış bir çukurdu.

İşte o zaman unutmak istediklerinin tümünü hatırladı. Duymamak için kulaklarını tıkadıklarının tümünü duydu. Yalandır dediği, inanmak istemediği tüm söylentileri bir bir geçirdi aklından. Birileri çukuru aceleyle boşaltmıştı. İçindekilerin bulunacağından kuşkulanmış, korkmuş olmalıydılar. Sonrasını düşünmemek için usunu bilincini kapadı Ana. Bir tek düşünce aklının uzak köşelerinde takılıp kaldı: Yerini artık bulamam. Nereye taşıdılar hepsini, onlarca ölüyü, oğlumu. Artık iz süremem, yorgunum, çok yorgunum.

Uyuz karabaş köpek sakinleşmiş gibiydi, çukurun başına oturmuş, içine atlamayı gözünün kesip kesmeyeceğine bakıyordu. Ana köpeğinin hemen yanına, soğuk ıslak toprağa oturdu. Hayvanın sıcaklığını bedeninde duydu. Dizlerini örtüsünün altında topladı. Eski bir ihramdan bozma geniş atkısını ikisini de sarıp sarmalayacak şekilde doladı. Köpeğin ılık nefesini yüzünde hissetti. Bu gece don yapacak diye düşündü, mutlu oldu. Ağır ağır uykuya daldı.

www.arsivakurdi.org

Kayıp oğlunu elinden tutup Doğunun dağlarında mağaralarında fısıldanan "Oğlunu Arayan Köpekli Ana" söylencesine karıştı.

Ertesi gün sabaha karşı, son izleri yok edip işlerini bitirmeye gelenler, Ana ile köpeğini birbirlerine sarılmış buldular. Yanlarına yaklaştıklarında köpek vahşi bir kurt gibi hırlayarak yüzleri kar maskeli adamların üzerine atıldı. Biri, tek kurşunda bitirdi işini Karabaş'ın. Ana'ya kurşun gerekmedi; bedeni kaskatıydı, donmuştu. Çukurun içindeki bez parçaları ve kemiklerle birlikte Ana'yı da, Karabaş'ı da çöp kamyonunun arkasına attılar.

"Kızınızın cesedi bulundu..."

Cafer Solgun */ 1962 yılında Dersimli bir ailenin çocuğu olarak Elazığ'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Elazığ'da tamamladı. Siyasi nedenlerle çeşitli dönemlerde uzun süre hapis kaldı (17, 5 yıl). 1978 yılında ilk defa tutuklanıp işkence gördüğünde lise öğrencisiydi. Çeşitli medya organlarında çalıştı. Birçok sivil toplum girişiminde aktif olarak yer almaktadır. PEN üyesidir. Halen Toplumsal Olayları Araştırma ve Yüzleşme Derneği'nin (Yüzleşme Derneği) başkanıdır. Evlidir. Daha önce yayımlanmış kitapları: Cihangir'de Bir Ev (Öyküler. Çiviyazıları Yay. 2003), Duvarlara İnat (Karikatürler. El Yay. 2005), Gitmek-Kırılma Öyküleri (Öyküler. Çiviyazıları Yay. 2006), Alevilerin Kemalizm'le İmtihanı (Araştırma. Hayy Yay. 2008).*

Türkiye toplumu için 'balık hafızalı' denir. 'Hafıza-i beşer nisyan ile maluldür'sözü de herhalde bu durumu açıklamak içindir… Çoğu zaman dün kadar yakın bir geçmişi dahi unutabiliyoruz. Bunun sebebini de gündelik yaşamın hay huyu içerisinde yitip gitmişliğimize bağlıyoruz. Öyledir. Hayat devam etmektedir. Her ne olursa olsun… Gündelik yaşamın insanı adeta esir eden maişet sorunları, oraya buraya koşturma mecburiyetleri ve sonuçta, belki de hayatlarımızın üzerine düşürülmüş kanlı gölgelerden kurtulabilmek kadar mühim olaylar düşüverir gündemimizden…

Oysa mesela 90'lı yıllar dün kadar yakın bir geçmişimizdir… Oysa 90'lı yıllar, Türkiye bir 'kirli savaş' arenasıydı… Oysa 90'lı yıllar, her birimizi bir tarafımızdan yaralayarak, kanatarak yaşandı…

Ve oysa 'biz' unutsak bile bazılarımız zamanı adeta an be an hatırlayarak yaşamaktadır; tıpkı Hıdır Öztürk gibi…

Hıdır Öztürk, 2011 yılının son günlerinde TBMM İnsan Hakları Alt Komisyonu tarafından dinlendi. Bu komisyonun Hıdır Öztürk'ü dinleme ihtiyacı duymasının bir nedeni vardı elbet. 1992 yılında beyaz bir reno araçla kaçırılan ve 11 gün sonra cesedi bulunan kızı Ayten ile ilgili idi mevzu.

Malum, 'faili meçhul' kavramının dilimizde olağanlaştığı zamanlardı o zamanlar... 'Beyaz Reno' sözcüklerinin 'kayıp've 'ölüm'demek olduğu zamanlar…

www.arsivakurdi.org

Ve Hıdır Öztürk, komisyona verdiği ifadede, o günün tarihi itibarıyla, “19 yıl, 4 ay 20 gündür ağlıyorum” demişti… Bugün zamanlardan kaçtır acaba? 27 Temmuz 1992 tarihinde duran zamanın üzerinden kaç yıl, kaç ay, kaç gün ve kaç saat geçmiştir?

Bu tarihte kaçırılan ve 11 gün sonrasında vahşice işkence edilmiş cesedi tanınmaz halde bulunan genç bir Dersim’li kadın olan Ayten’in “bilinen” yegâne “suçu”, ablasının dağa çıkmış olması idi. Ama elbet o Kürt olduğu için de “suçlu” idi onu kaçıranların gözünde, Dersim’li olduğu için de ‘suçlu’ idi ve işkenceci katilleriyle yaşamını satın almak pahasına işbirliği yapmadığı için de ‘suçlu’ idi…

Türkiye’nin yakın geçmişini anlamak için hatırlamaktan kaçınamayacağımız hikâyelerden sadece birisidir Ayten’in hikâyesi. Ve Ayten’in hikâyesinin özünde, tıpkı diğerleri gibi, insan vardır, çırılçıplak insan, insan olmak ve insan olmaya ödetilen ‘acı’ diyerek kodladığımız bedeller…

Türkiye’nin geleceği üzerine bir parça olsun sorumluluk hissetmek, Hıdır Öztürk’ün acısını anlamadan, anlayamadan mümkün ve olanaklı değildir…

Doğrudur; ‘ateş düştüğü yeri yakar’ denir. Fakat söz konusu olan birlikte ve bir arada yaşama gerçeklerimize dair bir sorun ise, bu sorunun ateşinin acı veren sıcaklığını yüreklerimizde hissetmek, bir insani sorumluluğumuz oluyor. Çoktandır anlamını yitirmiş bir savaşta hayatını kaybetmiş askerlerin, gerillaların, ‘kaybedilmiş’ veya ‘faili meçhule kurban verdiğimiz insanlarımızın geride bıraktığı aileleri var. Onların acılarını anlamak, hissetmek, öncelikle hatırlamayı gerekli kılıyor.

Çokça sığındığımız bir kendini aldatma argümanıdır; “geçmişi bırakıp geleceğe bakalım”… Bu tür bir düşünce tarzının bize sağladığı şey, yüzleşmekten, hatırlamaktan kaçınmak oluyor. Yani sorumluluktan kaçınma ve yani geleceğini doğru inşa etmekten kaçınma… Oysa birlikte bir geleceğimiz olması, klişe bir ifadedir ama acıda sevinçte, tasada kederde kalpleri aynı duyguyla çarpmayı gerektirmez mi?

Ayten ve diğer kayıplarımız geri gelmeyecek… Ama Ayten’i katledenler neredeyse isim isim belli, biliniyor. Bu cinayetlerin ve 90’lı yıllara damgasını vuran kirli, kanlı savaş siyasetinin sorumluları da kimse için sır değil. Darbe planlarını, girişimlerini soruşturan, 12 Eylül’ü, 28 Şubat’ı yargı önüne çıkaran Türkiye, 90’lı yılların acılarının sorumlularını da yargı önüne çıkarmak zorundadır. Geri getiremeyeceğimiz kayıplarımızdan miras an be an yaşanan acıları biraz olsun hafifletmek ve geleceğimize korkudan, kaygıdan, endişeden azade, daha güvenle bakabilmek için…

Bir gün kapınızı çalan birilerinin, size “kızınızın cesedi bulundu, gelin alın…” deme ihtimalinin aklımızın ucundan dahi geçmeyeceği bir Türkiye’de yaşamak, hepimizin hakkı olduğu için…

www.arsivakurdi.org

EKLER :

EK (1)

Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanlığına

Aşağıdaki soruların, Başbakanlık tarafından yazılı olarak cevaplandırılmasını arz ederim.

Zübeyir Aydar / Siirt

Tunceli İli Akpazar nahiyesinde bulunan TUNGAŞ Gıda Sanayii Un Fabrikasında işçi olarak çalışan Ayten Öztürk, 27. 7. 1992 tarihinde iş bitiminin ardından saat 17. 30'da komşusunun evine giderken 'meçhul' şahıslar tarafından çarşı ortasında kaçırılmıştır. İlgili makamlara başvurarak araştırma yapılmasını isteyen babasının müracaatı işleme konmamıştır. 15 gün sonra Elazığ il sınırları içinde çobanlar tarafından bir eli dışarıda kalmak suretiyle gömülmüş olarak bulunan maktul hakkında, Adlî makamlarca herhangi bir araştırma yapılmamış; dosya kapatılmıştır.

1. Adlî makamlar, Ayten Öztürk cinayeti hakkında ne işlem yapmış; ne gibi sonuçlar elde etmişlerdir?

2. 'Faili Meçhul' dosyaları aceleyle kapatılmakta, geçiştirilmekte; hiç bir olayda sonuç alınmamaktadır. Bu tavrın sonucunda kamuoyunda, 'faili meçhul' olayların bir kısmının devlet makamlarının bilgisi dâhilinde; bir kısmının devlet görevlilerince gerçekleştiği yolunda kanaat oluşmuştur. Bu kanaat doğru mudur?

www.arsivakurdi.org

3. 'Faili meçhul' cinayetlerin gündelik hale geldiği; kamuoyu gözünde devletin şüpheli duruma düştüğü halde, İçişleri Bakanlığının geçiştirme ve inkâr politikası, Hükümetinizin 'şeffaf' devlet ve demokrasi anlayışıyla uyuşmakta mıdır?

4. Malatya Çalışma Müfettişliğinin rapor ve kararına rağmen, dönemin Tunceli Valisi Arslan Yıldırım'ın, Ayten Öztürk'ün özlük haklarının verilmesini engellemiş olduğu doğru mudur? Çalışma Bakanlığı bu konuda işlem yapmış mıdır?

5. Dönemin Tunceli Valisinin bu işleminin kanunî bir gerekçesi var mıdır?

6. Ayten Öztürk'ün katledilmesinin ardından, Tunceli özel İdaresinde çalışmakta olan babası, Valilik tarafından emekliliğe zorlanmış; lojmanını boşaltması için tebligat yapılmıştır.

30 yıllık hizmeti olan bir insana reva görülen bu muamelenin kanunî gerekçeleri ve asıl nedenleri nedir?

7. Ayten Öztürk'ün ölümünden sonra babasına karşı Valilik tarafından yapılan işlemin, kendisinin kızının katli hakkında araştırma yapılmasını istemesinden kaynaklandığı yolunda Tunceli kamuoyunda kanaat oluşmuştur. Bu kanaat doğru mudur?

8. Ayten Öztürk'ün babasına karşı devlet görevlileri tarafından yapılan işlemler, söz konusu cinayetin araştırılmasının istenmediği yolunda kuşku uyandırmaktadır. Konunun araştırılması niçin istenmemektedir? Bu devlet görevlilerinin gizlemek istedikleri bir husus mu vardır?

Ek 2

İçişleri Bakanlığı 5. 7. 1993

Olağanüstü Hal Koordinasyon Kurulu Başkanlığı

Olağan üstü hal: 1300/GEN-SEK/10-340

Konu: Yazılı Soru önergesi.

Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanlığına

İlgi: a) Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanlığının 27. 5. 1993 gün,

A. 01, 0. GNS. 0. 10. 00, 02-

7/1291-4807/22152 sayılı yazısı.

www.arsivakurdi.org

b) Devlet Bakanlığının 15. 6. 1993 gün ve B. 02. 0. 006/0221 sayılı yazısı. Siirt Milletvekili Zübeyir Aydar'ın Sayın Başbakanımıza tevcih ettiği ve Sayın Bakanımız tarafından cevaplandırılması istenilen yazılı soru önergesi incelenerek hazırlanan cevap aşağıya çıkarılmıştır.

1. Tunceli özel İdaresinin en büyük hissedarı olduğu Tunceli Gıda Sanayi A. Ş. 'de (TUNGAŞ) 1. 5. 1984 tarihinden beri sekreter olarak çalışan Ayten Öztürk'ün 27. 7. 1992 tarihinde saat 17. 30 sularında üç kişi tarafından kaçırıldığı, Tunceli özel İdare Müdürlüğünde memur olarak çalışan babası Hıdır Öztürk tarafından, önce Akpazar Jandarma Karakol Komutanlığına, Mazgirt ve Elazığ Cumhuriyet Savcılıklarına yaptığı başvurulardan anlaşılmıştır.

8. 8. 1992 tarihinde Elazığ Karşıyaka Mahallesinde kimliği meçhul bir kadın cesedi toprağa gömülü olarak bulunmuş ve Elazığ Emniyet Müdürlüğünce Emniyet Genel Müdürlüğüne ve tüm illere teleks çekilerek kimlik saptamasına çalışılmıştır.

8. 8. 1992 tarihinde Elazığ'da bulunan kadın cesedinin Ayten Öztürk'e ait olduğu, Hıdır ve Dilif Öztürk tarafından saptanmış ve Elazığ Emniyet Müdürlüğünce zorla kız kaçırma ve öldürme dosyalan birleştirilerek, Ayten Öztürk'ü kaçırdıkları iddia edilen Nejmettin Akyıldız, Şemsettin Çiçek ve Erdoğan Ateş'in yakalanmasına çalışılmıştır.

Elazığ Emniyet Müdürlüğünce yürütülen çalışmalar sonucunda (Nejmettin) Nejdet Akyıldız 10. 8. 1992 tarihin de Erdoğan Ateş 12. 8. 1992 tarihinde, Şemsettin Çiçek 18. 8. 1992 tarihinde yakalanarak Elazığ Cumhuriyet Başsavcılığına teslim edilmiş ve tutuklanmışlardır.

Soruşturmanın Elazığ Cumhuriyet Başsavcılığınca yürütülmeye başlanması Ve Elazığ I. Ağır Ceza Mahkemesinde 1992/132 sayılı davanın açıldığının Tunceli-Mazgirt Cumhuriyet Savcılığına bildirilmesi üzerine, Mazgirt Cumhuriyet Savcılığınca 15. 9. 1992 gün ve 1992/16 sayılı "Yetkisizlik Kararı" alınmış ve dosya birleştirilmek üzere Elazığ Cumhuriyet Başsavcılığına gönderilmiştir. Yargılama aşamasında, delillerin yetersizliği sonucunda, Elazığ Cumhuriyet Savcılığınca 7. 12. 1992 gün ve hazırlık 1992/3111 sayılı Daimî Arama Kararı verilerek, Elazığ Emniyet Müdürlüğünce Faili Meçhul Dosyası açılması ve zamanaşımı süresi sonuna kadar her üç ayda bir Cumhuriyet Savcılığına bilgi verilmesi istenilmiştir.

www.arsivakurdi.org

Elazığ Emniyet Müdürlüğünce, bu karar uyarınca her üç ayda bir Cumhuriyet Savcılığna rapor verilmektedir.

2. Öldürülen Ayten Öztürk'ün babası Hıdır Öztürk, 26. 4. 1961 tarihinde Devlet Memurluğuna başlamış ve 16. 3. 1977 tarihinde naklen ataması yapılarak Tunceli özel İdaresinde göreve başlamıştır. 16. 9. 1992 tarihinde Hıdır Öztürk tarafından Tunceli Valiliğine verilen dilekçe üzerine isteği üzerine emeklilik işlemlerine başlanmış ve bu konuda hazırlanan teklif Vali Aslan Yıldırım tarafından aynı tarihte onaylanmıştır. Hıdır öztürk'ün emeklilik işlemleri, özel İdare Müdürlüğünce 17. 9. 1992 gün ve 589 sayı ile Emekli Sandığına intikal ettirilmiş, Emekli Sandığının 5. 10. 1992 gün ve 35. 881. 023 sayılı yazısı ile emeklilik işlemi kesinleşmiştir. Hıdır Öztürk 33 yıl 1 ay ve 14 günlük hizmet üzerinden emekli olmuş ve 15. 10. 1992 tarihinden itibaren kendisine 2 milyon 393 000 TL. Aylık bağlanmıştır.

3. Tunceli Valiliği Mahallî İdareler Büro Şefi Yusuf Gül tarafından Valiliğe verilen 6. 8. 1992 tarihli dilekçe ile uzun süre lojmandan yararlanan özel İdare görevlileri gündeme getirilmiş ve Hıdır Öztürk ile Metin Mazlumoğlu'nun uzun süreden beri lojmanda oturduğu belirtilmiştir. Bu başvuru üzerine Hıdır Öztürk, Metin Mazlumoğlu ve Halil Deniz'e 2946 sayılı Kamu Konutları Kanununun 3/c ve 4 üncü maddeleri ile Kamu Konutları Yönetmeliğinin 5/c ve 33/6 maddeleri uyarınca 5 yıllık yasal sürelerini doldurdukları gerekçesiyle Lojmanları boşaltmaları tebliğ edilmiştir.

Kamu Konutları Kanununun 4 üncü maddesi ile sıra tahsisli konutlar için öngörülen 5 yıllık sürenin dolmasından ve bu hususun tebliğinden itibaren 1 ay içinde, Emeklilik halinde 2 ay içinde, Kamu Konutlarının terk edilmesi aynı yasanın 7 nci maddesi ve Kamu Konutları Yönetmeliğinin 33/6 maddesi ile getirilen hükümlerin gereği niteliğindedir.

Hıdır Öztürk'e Kamu Konutunu boşaltması yolunda gönderilen 13. 8. 1992 tarihli uyarı yazısı 17. 8. 1992 tarihinde tebliğ edilmiştir. Bu arada Hıdır Öztürk 16. 9. 1992 tarihinde Emekliliğini talep etmiş ve Emeklilik işlemi 15. 10. 1992 tarihi itibarıyla kesinleşmiştir. Bu gelişmeler sonrasında Hıdır Öztürk, Kamu Konutları Kanunu ve Kamu Konutları Yönetmeliğine amir hükümleri uyarınca 28. 11. 1992 tarihinde kullandığı konutu terk etmiştir. Hıdır Öztürk tarafından boşaltılan Kamu Konutu Hıdır Öztürk'ün kardeşi Mustafa Öztürk'ün eşi olan özel İdare Daktilo Memuru Fethiye Öztürk'e tahsis edilmiştir.

www.arsivakurdi.org

4. TUNGAŞ Un Fabrikasında 1. 5. 1984 tarihinden beri sekreter olarak çalışan Ayten Öztürk'ün 28. 7. 1992 tarihinde kaçma veya kaçırılma nedeniyle göreve gelmemesi üzerine Fabrika Yönetimince, olay bilinmeksizin 29. 7. 1992 tarihinde Akpazar Karakol Komutanlığına bilgi verilmiştir. Ayten Öztürk'ün göreve gelmemesi ve konunun açıklığa kavuşmaması sonucu, TUNGAŞ Yönetim Kurulunca 31. 7. 1992 günlü kararla, 1475 sayılı tş Kanununun 17/II-f maddesi hükmüne dayanılarak iş akdi fesedilmiştir. Aslında, konu ile ilgili tanık ifade tutanaklarında Ayten Öztürk'ün zorla kaçırılmasının mümkün olmadığı; 27. 7. 1992 tarihinde mesai bitimi sonrasında beyaz bir taksiden üç kişi ile sohbet eder biçimde görüldüğü, arabanın benzin alma sırasında zorla kaçırıldığı yolunda bir görüntü vermediği; içinde bulunduğu araba nın karayolunda ağır ağır seyrettiği ve trafik akışı sırasında zorlama olduğu yolunda hiçbir emarenin bulunmadığı açıkça ifade edilmiştir. Ancak, konu ile doğrudan ilgili olmadığı için bu konuya yer verilmemiş ve belge gönderilmemiştir.

Ayten Öztürk'ün babası Hıdır Öztürk tarafından 4. 9. 1992 tarihinde TUNGAŞ yönetimine başvurarak Ayten Öztürk'ün kıdem tazminatının talep edilmesine karşılık; 9. 9. 1992 günlü yazı ile"Ayten Öztürk'e ait 27 günlük çalışma ücreti ile ücretli izin ve izin harçlığı ödemelerinin başvuru halinde yapılacağı; ancak Yönetim Kurulunca Ayten Öztürk'ün iş akdinin 1475 sayılı Yasanın 17/II-f maddesine göre feshedilmesi nedeniyle kıdem tazminatının ödenmesinin mümkün olmadığı" Hıdır Öztürk'e bildirilmiştir.

Hıdır Öztürk'ün bu cevaba karşılık Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı Elazığ Bölge Müdürlüğüne başvurması üzerine, tş Müfettişlerince işyerinde yaptırılan inceleme sonrasında;

Bölge Müdürlüğünün 23. 12. 1992 gün 8468 sayılı yazısı ile TUNGAŞ'a,

a) 24. 471. 383 TL. Kıdem tazminatının;

b) 300. 000 TL. net ölüm yardımının;

c) 3. 022. 108 TL. Kullanılmayan ücretli izin karşılığının;

d) 27 günlük çalışma ücretinin; ödenmesi gerektiği bildirilmişti.

Belirtilen ödemelerden son ikisinin zaten TUNGAŞ Yönetimince başvuru halinde ödeneceğinin Hıdır Öztürk'e bildirildiği dikkate alındığında, uyuşmazlığın kıdem tazminatı ve sosyal yardım ödemesinden kaynaklandığı açıkça ortaya çıkmaktadır.

www.arsivakurdi.org

TUNGAŞ Yönetim Kurulu Başkanı tarafından Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı Elazığ Bölge Müdürlüğüne gönderilen 19. 1. 1992 günlü yazı ile "İşi terk ile ölümün meydana çıktığı süre arasında 12 günlük sürenin mevcudiyeti nedeniyle 1475 sayılı Yasanın 17 nci maddesinin uygulanmasının yerinde olduğu ve bu nedenle kıdem tazminatı ve sosyal yardımların ödenemeyeceği" savunulmuştur.

Bu savunma üzerine, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı Elazığ Bölge Müdürlüğünce Hıdır Öztürk'e gönderilen 27. 1. 1993 ve 642 sayılı yazı ile kıdem tazminatı ve sosyal haklar için yargı yoluna başvurması gerektiği bildirilmiştir. Bu öneri doğrultusunda Hıdır Öztürk tarafından Tunceli Asliye Hukuk (İş) Mahkemesinde dava açılmış ve Mahkemece 2. 4. 1993 gün ve 1993/60 sayı ile "Tunceli tş Mahkemesinin yetkisizliğine, dosyanın talep halinde Mazgirt tş Mahkemesine gönderilmesine" karar verilmiş ve karar 28. 5. 1993 tarihinde kesinleşmiştir. Konu bu günlerde Mazgirt tş Mahkemesi ne intikal edecek ve Mahkeme kararına göre işlem yapılacaktır.

Arz ederim.

B. Mehmet Gazioğlu içişleri Bakanı

Türkiye Büyük Millet Meclisi Tutanak Dergisi
Cilt 38 sayfa 24- 28. Tarih 07. 05. 1993

EK 4

"Sayın Seyfi Oktay Adalet bakanı / Ankara

Tunceli ili Akpazar nahiyesindeki evinden alınıp işkence yapıldıktan sonra öldürülen Ayten Öztürk ile Elazığ ilinden alınıp işkence yapıldıktan sonra Tunceli ilinde Dinar köprüsü altında kafalarına kurşun sıkılmak suretiyle öldürülen Av. Metin Can ve Dr. Hasan Kaya ile ilgili olarak cinayet faillerini açıklayan 26 Ağustos 1993 tarihli Aydınlık gazetesi fotokopisi ektedir. Gerekli yasal tahkikatın yaptırılması için emir ve müsaadelerinizi arz ederiz.

03. 09. 1993 Av. Ali Demir Tunceli İmza

Tunceli İHD şube Başkanı Mehmet Gülmez"

www.arsivakurdi.org

Ek 4

13. 08. 1992 Sayı, sicil / 496

Konu: Tahsis edilen konut

TC. Tunceli ili özel idare müdürlüğü

Hıdır Öztürk: şef

Tunceli.

Mülkiyeti özel idare müdürlüğüne ait olan ve tarafınıza tahsis edilipte hala oturmakta olduğun konutta 5 yıldan fazla kaldığından 20946 sayılı kamu konutları kanunu ve kamu konutları yönetmenliği ilgili hükümleri gereğince boşaltılarak anahtarının İl özel Müdürlüğüne teslim edilmesini rica ederim. Tunceli valisi Aslan Yıldırım. Mühür ve imza. www. madiya. net Perşembe, 22 Aralık 2011 20:34

EK (5)

T. Birliği Başkanlığına

Elazığ

Temmuz 1992 tarihinde evinin önünde kaçırılan ve daha sonra ölü olarak bulunan Ayten Öztürk'ün ölümüne ilişkin Dr. Zülküf kılıç ve Dr. Nusret Akpolat tarafından düzenlenen 08. 08. 1992 otopsi raporunun düzenlenmesinde adı geçen hekimlerin kesin olmayan bulguların kesin bulgu gibi belirterek klasik otopsiye gerek olmadığını bildirdikleri, işkence altında olan olguda mesleki bilgi ve becerilerini gerçeğin ortaya çıkarılması için kullanmadıkları ve tıbbi deontoloji kurallarına aykırı davrandıkları belirtilmektedir. Tıbbi deontoloji kurallarına aykırı olduğu belirtilen eylemin Elazığ Tabip Odası bölgesinde gerçekleştiği anlaşıldığından, konuya ilişkin olarak aşağıda adresleri belirtilen hekimler hakkında ön inceleme başlatılarak konunun disiplin yönünden değerlendirilmesi temennimizi bilgilerinize sunar, çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Dr. Hakan Giritlioğlu.

Prof. Dr. FerideAksuTanık.

TTB Hukuk Bürosu Koordinatörü.

TTB merkez konseyi genel sekreteri

www.arsivakurdi.org